

Tình Ca Lãng Mạn Bi Thương

Contents

Tình Ca Lãng Mạn Bi Thương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	44
7. Chương 7	52
8. Chương 8	54
9. Chương 9	57
10. Chương 10	64
11. Chương 11	70
12. Chương 12: Kết Thúc	72

Tình Ca Lãng Mạn Bi Thương

Giới thiệu

Sự thật rõ ràng cô đã từng là người hài hước lại rất hiểu lòng người, cư xử hết sức tinh tế. Anh hoà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ca-lang-man-bi-thuong>

1. Chương 1

Cô mãi mãi nhớ đêm hôm ấy, trời mưa dữ dội, nước mưa giống như kim đâm vào da thịt cô, đâm vào trái tim cô, nhưng cô lại không cảm thấy đau!

Cô ôm một sinh mệnh nhỏ bé trong ngực, hơi thở của đứa bé rất yếu ớt, cơ thể nóng rực, giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Mà chính đứa bé làm cô cảm thấy đau, rõ ràng chỉ là một đứa bé gầy yếu, lại khiến cô cảm thấy rất nặng, giống như cô sắp không ôm nổi bé nữa.

Cô quên mất sự mệt mỏi của cơ thể, quên mất nước mưa làm cô ướt sũng, rét lạnh, cô chỉ có thể không ngừng chạy, tranh thủ từng phút, từng giây một.

Đêm đã khuya, mưa lại lớn, cô không tìm được ai giúp mình, cũng chẳng có ai nguyện ý giúp cô. Cô chỉ có thể bọc con trong áo khoác, dùng cơ thể mình che mưa cho bé.

Chạy thật nhanh trên đường cái, nhưng trên đường chỉ có vài chiếc xe, cô rất nóng ruột, gấp đến nỗi chảy nước mắt. Nhưng nước mắt nóng hổi lập tức hòa quyện vào mưa.

Lúc này, đứa bé bỗng bật khóc, hơi thở vẫn rất yếu ớt, tiếng khóc thút thít đứt quãng, khiến người nghe không đành lòng.

“Oa oa oa.....”

Cô ôm chặt đứa bé, vội vàng vỗ về, nhưng bản thân vẫn không tìm được nước mắt, “Đừng khóc, ngoan! Mẹ lập tức đưa con đi bệnh viện.....”

Cơ thể đứa bé bắt đầu co giật, cô rất căng thẳng, đúng lúc này cô thấy một chiếc taxi từ xa chạy đến.

Cô giống như tìm được cứu tinh, vội vàng vươn tay ngăn xe taxi lại. Mưa vẫn to như cũ, thậm chí còn nặng hạt hơn.

Xe taxi dừng lại, cô mở cửa, vội vàng lên xe. Cô không nhìn thấy gương mặt người tài xế tỏ ra chán ghét, đơn giản là bởi người cô ướt sũng, ngồi vào ghế sau làm cho ghế ngồi vừa bẩn vừa ướt.

“Bác tài, làm ơn, con gái cháu bị bệnh, bác có thể chở bọn cháu đến bệnh viện được không?” Giọng cô giọng khàn khàn, bối rối cầu xin.

Nhưng tài xế liếc mắt nhìn cô, dáng vẻ giống như không muốn chở hai mẹ con cô đi ngay.

“Làm ơn.....”

“Có tiền không?” Tài xế ngồi thẳng, nhìn cô ôm con qua gương chiếu hậu.

Đêm khuya như vậy, mưa lại to, một người phụ nữ chật vật như vậy, nếu không hỏi rõ ràng trước, kiểu gì chuyến này nhất định là làm công không.

Cô sững sốt, “Cháu.....”

Lái xe trọn to mắt, “Không mang tiền đúng không? Tôi cũng biết là sẽ như vậy mà.”

Lúc này, cửa xe vốn đã đóng lại mở ra lần nữa, trong xe đang yên tĩnh, lại vang lên tiếng mưa to ngoài trời.

“Không có tiền thì xuống xe, đừng cản trở công việc của tôi.”

Khóe mắt cô ẩm ướt, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của đứa bé trong lòng, cô lại tiếp tục cầu xin. “Bác ơi, cháu xin bác, bác có thể đưa cháu tới bệnh viện được không? Tiền xe cháu nhất định sẽ trả cho bác, làm ơn.....” Cô khép nép van xin, vì đứa bé, cô không còn sự lựa chọn nào khác.

“Không được! Nếu mọi người đều đi nhờ xe, tôi phải kiếm tiền bằng cách gì?” Tài xế không nể mặt, kiên quyết đuổi người.

“Bác ơi.....”

“Xuống xe!” Tài xế tức giận, trực tiếp vươn tay ra ghế sau, muốn đẩy cô và con cô ra khỏi xe, đẩy ra ngoài trời đang mưa.

Nước mắt cô hoàn toàn không thể lay động trái tim cứng rắn của người tài xế, biết mình không thể thuyết phục được tài xế, cô đành phải nén nước mắt, cơ thể run rẩy, bế con trở lại trong mưa, nhìn xe taxi nghênh ngang chạy đi, lại một lần nữa cảm nhận được cái lạnh do mưa mang lại.

Đứa bé trong lòng giống như không còn cử động, chỉ hơi run rẩy, lòng cô rất đau, lập tức hạ quyết tâm -

Cô muốn dựa vào chính mình, dựa vào chính mình đưa con đến bệnh viện!

Cho dù tất cả mọi người không giúp cô, cho dù mỗi người trong gia đình giàu sang kia đều không giúp cô, cho dù ngay cả cha đứa bé cũng không giúp cô, cô cũng phải tự giúp mình, cũng muốn cứu sống con của cô.

Cô gọi điện thoại cho anh, không để ý đến chuyện hai người đang chiến tranh lạnh, không quan tâm đến việc bọn họ đang trong tình huống khó xử, cô vẫn phải vì đứa bé mà gọi điện cầu cứu anh.

Nhưng lời nói của anh khiến trái tim cô lạnh giá, cũng làm cô từ bỏ.

Anh có thể không cần cô, có thể hoài nghi cô, có thể hiểu lầm cô, nhưng anh không thể đối xử với con mình như vậy, một đứa bé nhỏ như vậy, chỉ có thể dựa vào bọn họ mà sống, anh không thể đối xử với đứa bé như thế -

“Văn Hào, con.....”

“Tiểu Âm, anh đang gặp mặt giám đốc công ty, lát nữa nói chuyện sau được không?”

“Nhưng mà con.....”

“Bây giờ đang bàn việc ký hợp đồng, em cũng biết đây là giấc mơ của anh, không gì quan trọng bằng việc này, những chuyện khác nói sau được không?”

Cô nói không nên lời..... Không có gì quan trọng bằng việc này..... Không có gì quan trọng bằng việc này.....

Được! Không sao! Tự cô sẽ đi.

Cô biết anh tài hoa, cũng biết anh xuất thân giàu có, nhưng cô không mơ tưởng đến việc bay lên đầu cành làm phượng hoàng, cô chính là vì yêu anh, cho nên mới sinh đứa bé này, nhưng anh không tin! Không sao, cô sẽ có cách tự mình chăm sóc cho đứa bé này.

Cô ôm con chạy trong mưa, mặc kệ mưa to quất vào người, mặc kệ nước mắt rơi, cô chỉ quan tâm đến hơi thở của đứa bé gầy yếu trong ngực.

Lòng của cô cứng rắn hơn, lạnh lùng hơn, cô không kịp than vãn mình đánh tình yêu, cô chỉ biết mình mất đi thân phận người yêu, thì ít nhất cô vẫn còn thân phận người mẹ.

Cô phải bảo vệ con mình, chăm sóc con mình, cô sẽ không buông tay, cho dù đứa bé này không có cha, nhưng vẫn còn có mẹ.

Cô nghĩ, anh có lý tưởng của anh, vậy cứ để anh đi; Về phần cô, đứa bé chính là lý tưởng của cô, là tất cả của cô, dù phải liều mạng cô cũng muốn bảo vệ đứa bé.

Con của cô.....

Mưa to rồi sẽ tạnh, nhưng cuộc sống của cô như cơn ác mộng không bao giờ tỉnh lại, con cô đã được cứu sống, nhưng đứa bé này lại trở thành nỗi tiếc nuối cả đời cô, thành cơn ác mộng của cô!

Khi đứa bé cười, khi đứa bé nháy mắt, khi đứa bé tập bò đều hồn nhiên như thế, nhưng mỗi lần nhìn con, cô đều sẽ không kiềm chế được mà rơi nước mắt, ôm con khóc không ngừng.

Đây là trời đang trừng phạt sao? Nếu vậy, vì sao muốn trừng phạt con cô? Đứa bé vô tội, không có cách gánh tất cả mọi chuyện.

Sau hôm đó, đã từng có một thời gian cô không dám ôm con, cô không thể tin được vận mệnh lại tàn nhẫn trên đầu cô như thế, nhưng đứa bé vẫn hồn nhiên nhìn cô cười, cho dù người lần đầu tiên làm mẹ như cô không muốn thừa nhận đây là con của mình, nhưng đứa bé luôn cười với người mẹ này.

Vì thế cô sụp đổ, lạc lõng ôm lấy con khóc không ngừng, vừa khóc vừa luôn miệng nói xin lỗi, cô sẽ công con cả đời! Không phải ai khác, mà chính bản thân cô.

Không cần biết đứa bé có thể hiểu lời mình nói hay không, hoặc có khi cả đời này cũng không hiểu được, cô vẫn hướng về phía con mà thì, “Cả đời này, mẹ sẽ không rời xa con, mẹ sẽ vĩnh viễn chăm sóc cho con.”

Dĩ nhiên đứa bé không hiểu, nhưng vẫn nở nụ cười, mà chính cô cũng cười.

Không ai có thể làm tổn thương con cô, bất luận kẻ nào đều không thể! Muốn bảo vệ đứa bé, hiện giờ chỉ có cách rời đi, đến một nơi thật xa, một mình mang theo con sống cuộc sống chỉ có hai mẹ con.

Vì thế sau này, suốt nhiều năm liền, cô luôn mang theo con đi hết nơi này đến nơi khác!

Cô luôn muốn tìm đến một nơi mà không ai có thể làm hại hai mẹ con cô, muốn ngăn cách bản thân và con với thế giới bên ngoài, để bảo đảm đứa nhỏ sẽ không bị tổn thương nữa.

Trên thực tế, cũng là để bảo đảm chính mình sẽ không bị tổn thương một lần nữa.

Về phần cha đứa bé, cô đã không cần nữa, thậm chí có thể nói là hận anh - nếu không phải bởi vì người đàn ông kia, có lẽ cô và Tiểu An sẽ không đi đến mức đường cùng này, sống không ra sống, chết không ra chết; người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Cho nên cô hận anh, rất hận anh, người đàn ông tên Kỉ Văn Hào, nếu có thể, cô thực sự hy vọng mình chưa từng gặp anh, cô sẽ không bị thương tổn như vậy, Tiểu An cũng sẽ không như vậy.

Nếu có thể, bọn họ thực sự không nên gặp nhau!

Cô tên Tạ Thi Âm, con gái cô tên Kỉ Xảo An, nếu có ai gặp con gái Tiểu An của cô, xin hãy tặng cho Tiểu An một nụ cười, Tiểu An rất cố gắng mới sống được, con bé rất cố gắng mới thở được, xin hãy thương xót Tiểu An, xin hãy giúp đỡ Tiểu An, con bé rất ngoan, con bé... không hề đáng ghét.

Tiểu An...

Có một loại người là không dám nghĩ đến tương lai, chỉ có thể dựa vào sự an bài của thời gian, từng bước từng bước đi về phía trước, không có kế hoạch, mà cũng không cần kế hoạch, giống như ngay từ khi cuộc sống mới bắt đầu, vận mệnh đã định trước kết cục, định trước mình phải đi về hướng nào.

Nhìn con đang ngủ, thật sự khiến người khác vui vẻ, Tạ Thi Âm chăm chú nhìn con, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ đau khổ.

Cô cố gắng đè nén nỗi chua xót trong lòng, nhanh chóng cúi đầu gấp quần áo.

Đã bao nhiêu năm rồi? Cơn ác mộng của ngày hôm qua chưa bao giờ chấm dứt, thậm chí đã được định sẵn sẽ vĩnh viễn bám theo cô, không thể gỡ bỏ, mà cô cũng không có cách nào thoát khỏi, chỉ có thể khoanh tay chịu trói.

“Y Ya..... a.....” Đứa bé vẫn chơi một mình thậm chí rất vui vẻ, căn phòng nhỏ bé này giống như là toàn bộ thế giới của cô.

Thế giới bên ngoài không hề có ý nghĩa gì đối với cô, chỉ căn phòng này mới có thể cho cô sự bảo vệ cao nhất.

Gấp quần áo xong, Tạ Thi Âm cầm quần áo cất vào tủ, lúc này đứa bé gọi mẹ, giọng nói ngọt ngào khiến người khác phải mỉm cười.

“Mẹ..... Mẹ.....”

Tạ Thi Âm cười cười, ngồi lại bên giường, nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé, mặc dù hơi phiền toái, nhưng cô sẽ không buông tay. Bất luận gắng nặng này là ngọt ngào hay phiền toái, cô đều nguyện ý tiếp nhận.

“Mẹ.....”

“Tiểu An, mẹ ở đây!” Sờ sờ sợi tóc mềm mại của con gái, rồi lại sờ gương mặt non mềm của bé, giây phút này cô quên đi tất cả những khó khăn, có con, cô thật hạnh phúc. diên- àn-lê- quý- ôn

Nhẹ nhàng lau đi nước bọt ở khóe miệng đứa bé, Tạ Thi Âm lắc lắc người, vỗ vỗ lên lưng con, trên mặt Kỉ Xảo An nở nụ cười thỏa mãn, rúc vào trong ngực mẹ.

Tạ Thi Âm ôm con đứng dậy, ra khỏi phòng, đi tới phòng khách, ngồi lên ghế. Trong phòng khách có đủ ánh sáng, có thể nhìn rõ đứa bé hơn so với phòng ngủ, cũng vì vậy mọi an ủi của cô dễ vỡ nát.

Xảo An rất gầy, cánh tay nhỏ bé, hai chân mảnh khảnh mặt thì gầy hóp, làn da tái nhợt, giống như vừa chạm vào bé sẽ bị thương.

Nhưng sẽ không, cô sẽ không để con mình bị thương, cô sẽ bảo vệ bé, vĩnh viễn bảo vệ bé.

Nhưng khi nhìn hai chân của bé, cô thầm nghĩ, bé có thể đứng được không? Bé bước đi được không? Bé có thể tự mình bước đi sao?

Đột nhiên Tạ Thi Âm thay đổi tư thế, nhẹ nhàng thả con xuống, để bé đứng trên mặt đất, hai tay vòng qua nách đứa bé, giữ cho bé đứng thẳng.

Sau đó cô nói lỏng tay, quả nhiên Xảo An đứng được - mặc dù hai chân hơi run, mặc dù cơ thể gầy yếu, nhưng mà Xảo An vẫn có thể đứng được.

Đối với việc tự mình đứng được Kỉ Xảo cũng cảm thấy rất tò mò, mở to hai mắt nhìn thế giới ở góc độ mới này - thấy mẹ ở ngay trước mắt, khuôn mặt vui mừng nhìn mình, khiến bé hưng phấn, không ngừng cười ngây ngô.

“Tiểu An, thử bước đi nhé con! Được không?”

Kỉ Xảo An nghe nhưng không hiểu, vẫn ngây ngốc đứng nhìn, Tạ Thi Âm vươn tay muốn đỡ bé, nhưng rồi lại ép mình không được làm vậy.

Phải để cho bé tự học, tự bước đi, không có bất kỳ ai giúp đỡ, chỉ có thể dựa vào sức lực của chính bản thân mình, một mình tự bước đi.

Tạ Thi Âm không cho phép mình giúp con, cô muốn con học được cách tự đi, học được cách tự mình khám phá thế giới này.

Nhưng cô bé đứng thật sự rất mệt, hai chân phát run, giống như không thoải mái, nhú nhú mảy, quay ra nhìn mẹ, dường như muốn cầu cứu.

Tạ Thi Âm cố gắng ép chính mình không để ý đến ánh mắt con, cho dù nhìn thấy con đang run cô cũng rất lo, nhưng cô vẫn tự nói với mình là không thể, vì tốt cho bé, tuyệt đối cô không thể nhượng bộ!

Chân mỗi khi khiến cho Kỉ Xảo An theo bản năng bước ra bước đầu tiên, nhưng đứng thẳng đến một hai phút, đối với cô bé đã xem đứng lâu, cho nên bé không còn sức lực để thực hiện bước đi đầu tiên trong cuộc đời.

Vì thế cô bé liền đặt mông ngồi xuống đất, bò trên mặt đất.

Tạ Thi Âm nhìn thấy, thở dài một hơi, đi lên phía trước bế con lên, “Tiểu An, không phải như vậy, con phải bước đi.”

Kỉ Xảo An nhìn mẹ, dĩ nhiên cô bé không hiểu, mở to đôi mắt vô tội, nhìn mẹ làm nũng.

Nhưng hôm nay Tạ Thi Âm đã hạ quyết tâm, nhất định bé phải học được, bé không còn nhỏ nữa, một ngày nào đó phải đi ra ngoài đối mặt thế giới này, bé cần đứng lên, cần phải độc lập.

“Tiểu An, trước tiên hãy đứng đã khi đứng vững rồi thì hãy bước đi bước đầu.”

Lại nhớ tới tình huống lúc nãy, Tạ Thi Âm luồn tay qua nách bé, giúp cô bé đứng thẳng, Kỉ Xảo An bắt đầu cảm thấy không thoải mái, khẽ uốn éo người, nhưng vẫn không thoát khỏi quyết tâm của mẹ.

“Tiểu An, bước thử đi!”

Kỉ Xảo An nhìn sàn nhà, nhẹ nhàng nâng một chân lên, đang chuẩn bị đặt chân xuống để bước đi, Tạ Thi Âm nhanh chóng buông tay ra, muốn để bé tự đi, nhưng bởi mất đi lực đỡ bé liền ngã ngồi xuống đất.

Không biết là do còn nhỏ, hay vì nguyên nhân nào khác, Kỉ Xảo An không hề khóc, chỉ vừa cười vừa bò trên đất.

Rõ ràng so với việc tập đi, bé bò dễ dàng hơn nhiều, chỉ một lát đã bò đến sau ghế.

Tạ Thi Âm đứng nhìn, khóe mắt cay cay, người cứng đờ mất vài phút, không biết nên phản ứng như thế nào. Nên mắng, nên tức giận, hay đau lòng? Hình như làm gì cũng vừa đúng, vừa sai.

Cô đứng lên, ôm con gái thử lại một lần nữa, nhưng vẫn thất bại. Không cam lòng, cô lại thử tiếp, nhưng kết quả vẫn giống nhau, bé vẫn ngã ngồi trên đất.

Cô thất vọng, trong lòng đầy đau đớn và dằn vặt, tự trách bản thân, cô thừa nhận mình không còn con đường nào để đi, thật hy vọng ai đó có thể kéo hai mẹ con cô dậy.

Đâu lòng và tuyệt vọng khiến nước mắt không ngừng rơi, cô ôm lấy con, hình như đứa bé cảm giác được nỗi khổ của mẹ, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng mẹ.

“Tiểu An..... Tiểu An.....”

Tạ Thi Âm kêu vài tiếng, dĩ nhiên Xảo An nghe không hiểu, trong thế giới đơn giản của cô bé, vui mừng, tức giận, đau lòng không có ý nghĩa gì cả.

Nhưng cũng chính vì vậy, cô mới cảm thấy rất đau lòng, thật đau khổ, thế giới này sao tàn nhẫn đến thế, vận mệnh cũng thật tàn nhẫn, đối với một sinh mệnh sắp bước vào giai đoạn đẹp nhất trong đời, lại phản trước cho nó một án tử hình.

Cô thất vọng ôm lấy con, dù có thất vọng, nhưng vẫn không buông tay. Cô biết bé chỉ có cô, cũng chỉ có thể dựa vào cô. điên- àn-lê- quý- ôn

Cô sẽ không buông tay, cả đời này cô sẽ chăm sóc Tiểu An, bảo vệ Tiểu An, tuyệt đối sẽ không để Tiểu An gặp phải bất kì thương tổn gì từ thế giới bên ngoài.

Nhưng cô vẫn lực bất tòng tâm đến mức giống như không còn con đường nào để đi, chỉ có thể ôm lấy bé, hỏi đi hỏi lại, dù biết rằng bé vĩnh viễn không thể trả lời cô. “Tiểu An, con nói cho mẹ nghe, mẹ phải làm gì để giúp con... Tiểu An...”

Khuôn mặt cô bé đơn thuần, đơn thuần đến mức gần như đại ra, đương nhiên bé không trả lời được, chỉ im lặng dựa vào lòng mẹ.

Tạ Thi Âm biết con không thể trả lời, nhưng cô vẫn mong đợi, nói không chừng có một ngày vừa tỉnh dậy, bé có thể nói, sẽ cười với cô, vui vẻ chạy quanh người cô, nói chuyện với cô bằng ngôn ngữ của trẻ con.

Nhưng tất cả những điều đó chỉ là ảo mộng, đều là mơ, đứa trẻ trong lòng cô mới là thứ chân thực nhất, chỉ có cô biết con mình là thiên sứ gãy cánh, không phải là chú chim nhỏ biết ca hát.

Mà tất cả những điều này, đều tại cô!

Bao nhiêu đêm, cô đều ôm đứa bé mà khóc to, rõ ràng muốn lau khô nước mắt, nhưng khuôn mặt lại vẫn tiếp tục ướt.

Sợ rằng cả cuộc đời này cô cũng không thể thoát khỏi cơn ác mộng này.

Trời cao dùng một mệnh lệnh, thu hồi lại con của cô, chỉ lưu lại thể xác của bé.

Kể Xảo An năm tuổi rồi, ngoại trừ biết gọi mẹ, cái gì bé cũng không nói, bao gồm cả tên của mình, ngoại trừ biết đứng trong vài phút bé chưa biết đi, chỉ mới biết bò.

Đứa nhỏ này, sợ rằng trí năng chưa phát triển đầy đủ.

Cô ngăn người nhìn ra ngoài cửa, ép mình không nhìn đứa bé đang nằm kia mà y y a a.

Cô không muốn để ý, thậm chí cô từng nghĩ đến việc vứt bỏ đứa bé, hoặc chết cùng bé. Nhưng một vài âm thanh không có ý nghĩa vang lên khiến cô đau lòng, làm cô ý thức được đó cũng là một sinh mạng

“Y...y...a...a...”

“Mẹ”

“.....”

Tạ Thi Âm ngồi xuống, nửa bò nửa đến bên giường, ôm lấy bé, để mặc nước mắt nóng hổi rơi xuống, rơi lên người đứa bé.

“Mẹ không nên không cần Tiểu An, mẹ thê..... Tha thứ cho mẹ.....”

Tạ Thi Âm dịu con gái đã cao hơn tám mươi centimet trên lưng, đi vào phòng bếp rửa chén. Đứa trẻ ở phía sau vùng vẫy tay chân, trong miệng vang lên những âm thanh vô nghĩa.

“Tiểu An, tên con là Xảo An, nào, cùng mẹ gọi một lần nào. Xảo An.”

“..... Mẹ.....”

“Không phải! Mẹ là mẹ, con là Xảo An.....”

“..... Mẹ.....”

“Xảo An mà”

Đứa bé nói mãi không được, Tạ Thi Âm cũng chỉ mỉm cười, tiếp tục rửa bát. Nhưng đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Ánh mắt Tạ Thi Âm chợt lóe, cô biết là ai, những năm gần đây luôn như vậy, sau khi cô rời đi khoảng vài tháng, anh sẽ tìm ra.

Mặc cho tiếng chuông cửa vang tới tận mây xanh, Tạ Thi Âm vẫn tiếp tục làm việc nhà, mà người ấn chuông cửa cũng rất kiên nhẫn, không ngừng ấn chuông, giống như muốn đợi tới khi cô mở cửa mới thôi.

Lau khô tay, Tạ Thi Âm đi ra khỏi bếp, đến bên cửa chính thở dài, đứa bé phía sau cũng mở to mắt, tò mò nhìn.

Cô mở cửa, quả nhiên thấy người đàn ông ngoài cửa kia. Anh chính là cha Tiểu An - Kỉ Văn Hào. Nhưng bọn họ không có quan hệ hôn nhân, tuy rằng bọn họ từng hẹn hò, thậm chí còn sinh một đứa bé, nhưng bọn họ chưa kết hôn.

Anh mặc một bộ vest, khuôn mặt tuấn tú, dáng người cao lớn suýt nữa chắn hết cửa, Tạ Thi Âm nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại liên tục thở dài.

“Không cho anh vào sao?”

Tạ Thi Âm xoay người, tự mình vào nhà trước, anh liền theo sau cô. Kỉ Văn Hào nhìn đứa bé trên lưng cô, ánh mắt tràn đầy ấm áp.

Xảo An cũng nhìn người đàn ông này, trên mặt vẫn là nụ cười ngây ngô.

Tạ Thi Âm ngồi trên ghế tựa, nhẹ nhàng cởi bỏ dây đai, đặt con xuống dưới, sau đó ôm bé vào ngực.

Kỉ Văn Hào ngồi đối diện cô, nhìn cô con gái chính mình. “Bốn năm nay, đây đã là lần thứ mười ba rồi.”

Cô biết anh đang ám chỉ điều gì, từ bốn năm trước khi Tiểu An ngã bệnh đến nay, suốt bốn năm trời, cô rời đi hết nơi này đến nơi khác, đã mười ba lần rồi.

Rời khỏi ai? Rời khỏi nhà họ Kỉ, rời khỏi anh, mang theo đứa bé rời đi, chỉ muốn đến một nơi yên bình để sống với con gái.

“Anh nói rồi, nếu em không vừa lòng với người nhà họ Kỉ, chúng ta có thể chuyển ra ngoài ở, em cùng con cũng có thể vĩnh viễn không quay về.”

“.....” Cô không nói gì, chỉ chuyên tâm vỗ về đứa bé.

“Nhưng anh không hiểu, vì sao em vẫn muốn đưa con rời đi? Không phải người Nhà họ Kỉ lại đến đi tìm em chứ?”

“Tiểu Âm, có thể nói cho anh biết không?” tay Kỉ Văn Hào nắm chặt lại thành nắm đấm, trong lòng vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, “Hay thực ra em muốn rời xa anh?”

“Dù sao chúng ta cũng không kết hôn, tôi cần gì phải đi theo anh!”

Nghe cô nói như vậy, Kỉ Văn Hào thực sự tức giận, “Anh đã cầu hôn em rồi, là em từ chối anh, anh đã hứa sẽ cho em cùng Tiểu An một gia đình.....”

“Anh nói đủ chưa?” Tạ Thi Âm trầm giọng nói, cô không muốn nhắc lại chuyện cũ, dĩ nhiên lại càng không muốn nhắc lại những chuyện đau lòng.

Chuyện cũ này giống mũi kim đâm vào tim cô, không cần anh nhắc lại, cô vĩnh viễn cũng nhớ rõ.

Kỉ Văn Hào nhìn cô, ngàn vạn lần tự nhủ không thể để sự lạnh lùng của cô đánh ngục, “Anh thừa nhận anh đã gây ra những chuyện khiến em đau lòng, nhưng không phải anh đã hối cải rồi sao, anh thậm chí đã từ bỏ giấc mơ của mình, nhưng anh tuyệt đối không hối hận, anh nói rồi, nếu em thật sự muốn anh lựa chọn.....”

“Đừng nói nữa có được không?”

Kỉ Văn Hào nhìn cô, thực sự không hiểu vì sao cô lại thay đổi thành người giống như bây giờ? Lạnh nhạt, vô tình. Năm đó khi bọn họ còn bên nhau, cô không như thế.

Năm ấy, anh thực sự khâm phục sự bình tĩnh của cô, đồng thời trên người cô cũng tỏa ra một loại khí chất đặc biệt mê người, bình tĩnh lại hài hước, lịch sự nhưng không xa cách.

Cũng chính bởi vì thế mà trong biển người mê mông anh nhận ra cô, cũng khiến cho một người luôn thoải mái đối mặt với tình cảm của người khác như anh vì cô mà rơi vào bể tình, thậm chí vì cô mà anh đã vứt bỏ ước mơ suốt nhiều năm của bản thân, từ bỏ hành lập lúc học đại học.

Anh của hiện tại, đã cách anh của quá khứ một khoảng thật xa, nhưng anh chưa từng nghĩ muốn sống trong quá khứ, chẳng qua là thỉnh thoảng vẫn nhớ đến Tiểu Âm, nhớ đến người con gái khiến anh yêu điên cuồng và say đắm.

Cô gái đang ngồi trước mắt anh thực sự là cô gái năm đó sao? Anh không thể tin được, thậm chí cố gắng bài xích, không muốn tiếp nhận sự thay đổi lớn như vậy.

Anh do dự, nếu cô thực sự đã thay đổi, liệu anh còn cố chấp bám theo cô như vậy không? Có lẽ cô đã sớm quên quá khứ, cố ý muốn phân chia ranh giới rạch ròi với anh, một khi đã như vậy, anh còn khư khư níu chặt lấy đoạn tình cảm đã phai màu kia làm gì?

Anh thở dài, nhìn con, bé cười thực rạng rỡ, thậm chí có hơi ngây ngô, anh vươn tay muốn ôm con. “Có thể cho anh bế Tiểu An được không?”

Tạ Thi Âm nhìn anh, không phản đối, đem đứa trẻ trong lòng giao cho anh, cô không có quyền ngăn cản anh bế con của mình. Kỉ Văn Hào bế Kỉ Xảo An, khẽ chạm vào chiếc mũi nhỏ của con gái, ôm bé vào lòng; Tạ Thi Âm cố ý không nhìn anh, cô sợ mình lại rơi nước mắt.

Đã nhiều năm như vậy, cô luôn muốn rời đi, chính là bởi vì Văn Hào vẫn chưa biết tình trạng của đứa bé, anh vẫn chỉ cho rằng con mình hơi chậm lớn, không biết trên thực tế đứa bé đã sớm gãy cánh.

Vì sao không nói với anh..... Được rồi! Cô thừa nhận, cô rất hận anh, nhưng lại sợ anh đau lòng, càng sợ sự lựa chọn của anh sau khi anh biết tình trạng của đứa bé.

“Tiểu An, con không chịu ăn cơm sao! Sao lại gầy như vậy?” Anh vuốt vuốt má con, Tiểu An chỉ cười cười.

“Tiểu An, gọi ba đi.”

“A...a!”

“.....”

Kỉ Văn Hào cười, “Có cá tính như vậy? Ngay cả ba ba cũng không chịu gọi!”

Bỗng nhiên, hình như Kỉ Văn Hào phát hiện có điều gì đó không ổn, nhíu chặt đôi mày rậm, đưa mắt nhìn mẹ đứa bé, “Tiểu Âm, anh cảm thấy Tiểu An là lạ.”

“Vì sao?”

“Bình thường trẻ con bốn, năm tuổi không phải đều biết nói chuyện rồi sao? Vì sao Tiểu An vẫn im lặng như vậy? Hơn nữa lúc anh mới đến, có phải em đang dụ con không, sao không để Tiểu An tự đi?”

“.....” Tạ Thi Âm quay lưng về phía anh sắp xếp lại mấy tờ báo trên bàn, cô không nói một lời, nước trong khóe mắt sắp chảy ra, cô có nên nói cho anh không?

Cô giấu diếm anh suốt nhiều năm, mới đầu xuất phát từ việc oán hận anh, về sau cô không biết nên mở miệng thế nào, cứ thế kéo dài ngày một ngày lại một ngày, rồi đi một lần lại một lần, cô nghĩ chỉ mình mình

gánh chịu nỗi đau này là đủ rồi, cũng hy vọng anh vĩnh viễn tìm không thấy cô, làm như chưa từng có cô trên đời, lại càng chưa từng có đứa bé.

Nói đi nói lại, cô vẫn hy vọng anh không bị cuốn vào nỗi đau này.

Bề ngoài, cô làm bộ như oán hận, tỏ ra bất mãn, hy vọng rồi một ngày anh sẽ thất vọng, đau lòng, khiến cho anh chủ động từ bỏ.

Nhưng có vẻ như cô đã xem nhẹ quyết tâm của anh, anh chính là con người như vậy, một khi đã hạ quyết tâm, ngay cả ước mơ của mình cũng có thể từ bỏ.

Nhưng Tiểu An này là cơn ác mộng cả đời, cô còn không biết bản thân mình có thể chịu đựng được không, huống chi là anh.

“Tiểu An, không được cần ba! Con, đứa trẻ ngu ngốc này.....”

“Hi hi hi.....”

Bỗng nhiên Tạ Thi Âm nghe thấy Kỉ Văn Hào nói ra câu kia, lập tức đứng lên, gần như phản ứng theo bản năng, làm cho Kỉ Văn Hào sợ hết hồn.

“Tiểu Âm, sao vậy?”

Trên mặt cô tràn ngập tức giận, giống như tức giận đến mất tự chủ, nhưng anh cũng phát hiện mắt cô ngập nước, ẩn chứa nỗi đau cùng cực.

“Tiểu Âm.....”

Cô ôm lấy đứa bé từ tay anh vào ngực, sau đó lớn tiếng quát, “Anh đi ra ngoài!”

Kỉ Văn Hào nhìn cô, chưa từng nghĩ tới phản ứng này của cô, sao đột nhiên cô lại trở mặt, anh đã làm gì sai sao?

“Tiểu Âm, anh đã làm sai cái gì sao?”

“Anh đi ra ngoài!” Cô kéo anh đứng dậy, đẩy anh ra phía cửa.

Giờ phút này cô, cô không hề ý thức được mình phản ứng hơi thái quá, cô thực sự tức giận, vô cùng tức giận, tất cả chỉ vì một câu “Đứa trẻ ngu ngốc” của anh.

Cô tuyệt đối không thể chịu được khi có ai đó mắng con gái cô như vậy, dù chỉ là nói đùa cũng không được, dù cho đó là anh cũng không được!

Ban đầu cũng vì ở nhà họ Kỉ có người mắng Tiểu An như vậy, cô mới quyết định rời đi.

Nhưng Kỉ Văn Hào hoàn toàn không hiểu tại sao, anh đứng trước cửa, không để cho cô đẩy mình ra ngoài, anh muốn biết rõ chuyện gì đang xảy ra? Tại sao cô lại ghét anh như vậy? “Đáng chết! Tiểu Âm, anh đã nói gì sai, làm sai điều gì, ít nhất em cũng phải nói anh biết chứ!”

“Anh đi đi!”

Nhìn cô kích động như thế, lại nhìn đến con gái bị cô ôm vào trong ngực đang bị rung lắc dữ dội, anh rất sợ con gái bị thương. “Được! Anh đi, anh đi! Em cẩn thận Tiểu An, đừng làm con bé bị thương.”

Tạ Thi Âm rốt cục tỉnh táo lại, ôm con, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, “Anh đi đi.....”

Kỉ Văn Hào không hiểu, đau lòng nhìn cô, tùy ý cô để cô đóng cửa lại, sau đó đứng sững bên ngoài cửa, hoài nghi, rối khó hiểu.

Còn Tạ Thi Âm ôm con ngồi sụp xuống sàn nhà khóc không ngừng, Tiểu An thực ngoan, mỗi lần mẹ khóc, đều ngoan ngoãn vươn tay ôm lấy mẹ.

Tạ Thi Âm biết mình phản ứng hơi quá, nhưng suốt nhiều năm như vậy, ai biết cô nuôi một đứa trẻ như vậy, áp lực lớn chừng nào?

Cô rất sợ người khác phát hiện ra tình trạng của đứa bé này, rất sợ bé bị người khác cười nhạo, coi thường, sợ bé bị thương, rất sợ.....

Cô mệt mỏi quá, thực sự mệt mỏi quá.....

Từ sau lần gặp không mấy vui vẻ ấy, có một khoảng thời gian ngắn Kỉ Văn Hào không dám đến thăm cô, vì anh không hiểu, vì anh lo lắng, cũng vì..... Anh đã mệt mỏi với tình trạng hiện tại của họ.

Anh thực sự muốn hỏi cô, có phải muốn từ bỏ tình cảm của hai người? Có phải trong tương lai cô không cần anh nữa? Nếu quả thật là như thế anh mới biết mình nên làm gì.

Nhưng bởi anh không nỡ, bởi vì áy náy, hơn nữa anh yêu cô, anh không muốn buông tay, không muốn đánh mất một đoạn tình đẹp nhất của tuổi trẻ.

Mấy năm nay, anh trưởng thành hơn rất nhiều, không còn phóng đảng ngang ngạnh như lúc trẻ nữa, anh đã tiếp quản công ty của gia tộc, anh cũng không còn mặc quần jean và áo sơ mi như thời trong ban nhạc, từ lúc anh tiếp quản công ty đến giờ anh đã có 10001 bộ vest.

Anh từng nói, anh không hề nhớ nhưng khoảng thời gian theo đuổi tình yêu lãng mạn kia, nhưng lại thường xuyên nhớ lại thời gian ở cạnh cô năm ấy, trong đầu luôn hiện lên dáng vẻ

của cô lúc ấy, thanh thuần lại có một chút trưởng thành, trong mỗi lời nói trầm tĩnh luôn tràn ngập sự hài hước, khiến anh cười ha ha.

Nhưng người con gái lúc ấy, hiện tại đã tìm không thấy. Chẳng lẽ sau khi cô trưởng thành sẽ trở thành người như bây giờ? Cô của năm đó đã về đi nơi nào?

Lớn lên thật phiền phức, trưởng thành cũng thật phiền, anh không hiểu nổi sự thay đổi của, không hiểu vì sao cô không bao giờ khôi phục dáng vẻ thoải mái, hài hước năm đó, trên đôi lông mày luôn có nét đau thương?

Hôm ấy anh lại tới thăm cô một lần nữa, cảm xúc của cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, ít nhất khi nhìn thấy anh, cô không còn phản ứng mất tự chủ giống như lần trước nữa.

Nhưng nói thật, anh vẫn không hiểu mình đã làm sai điều gì, hay nói sai cái gì, điều này vẫn luôn khiến anh buồn bực.

Cô dụ con bận rộn trong bếp, Kỉ Văn Hào ngồi ở phòng khách nhìn hết cái này đến cái kia, trong lòng thầm nghĩ, ở lại đây một thời gian cũng tốt lắm.

Để cho hai mẹ con cô sống một mình, anh không yên lòng, nhất là sau khi thấy Tạ Thi Âm không khỏe, anh càng cảm thấy trên người cô tồn tại một bí mật, anh muốn biết đó là gì.

Khi anh đang nhìn bốn phía của ăn phòng, trong lòng đang suy nghĩ, lại thấy một đồng giấy tờ để trên mặt bàn, anh vốn chỉ tùy ý lật qua một vài tờ, giống như xem để giết thời gian, nhưng vừa cầm một tờ lên, lại lập tức bị bốn chữ trên mặt giấy thu hút!

“Lớp học đặc biệt?!” Kỉ Văn Hào mở tờ giấy giống tờ quảng cáo, giới thiệu những lớp học đặc biệt dành cho trẻ em mẫu giáo công lập mới được thành lập, thường xuyên có bác sĩ và y tá đến chăm sóc, dạy cho những đứa trẻ bị thiếu năng trí tuệ học các kỹ năng trong cuộc sống.....

Anh hít một hơi thật sâu, nhìn về phía phòng bếp, lúc này, trong túi giấy còn có một số tài liệu khác, anh lại cầm lên xem, đó là một bệnh án.

Họ tên ghi trên đó chính là con gái của anh - Kỉ Xảo An, những thuật ngữ y học anh xem không hiểu, chỉ hiểu được mấy chữ bác sĩ viết to ở cuối bệnh án - “Thiếu năng trí tuệ”!

Kỉ Văn Hào không tự chủ được phát run, thậm chí hơi choáng váng!

Anh đứng lên, nắm chặt lấy tập tài liệu, ba chân bốn cẳng chạy vào phòng bếp, đúng lúc đó Tạ Thi Âm cũng quay người lại. Dĩ nhiên cô cũng nhìn thấy anh cầm cái gì.

Cô thoáng hoảng hốt nhưng rất nhanh sau đó đã bình tĩnh lại. Không nghĩ tới anh sẽ phát hiện tập tài liệu này, cũng không nghĩ anh sẽ phát hiện tất cả trong tình huống này, cô không biết mình nên thở nhẹ một hơi, hay tức giận?

“Đây là cái gì?”

“.....” Cô không nói, nghiêng đầu qua một bên, hai tay đưa ra phía sau vỗ về con gái.

Anh đã phát hiện ra rồi, tiếp theo nên làm gì bây giờ?

“Nói cho anh biết! Đây là cái gì?” Kỉ Văn Hào kích động hét to.

Tạ Thi Âm vẫn vỗ vỗ đứa bé sau lưng, sợ dọa đến con, nhưng cô vẫn không nói một lời. Cô còn có thể nói gì đây?

Đây là sự thật, đã qua nhiều năm, cô vẫn không thể tiếp nhận nỗi, huống chi người vừa mới biết sự tình như anh! Giờ phút này có nói gì cũng đều vô nghĩa.

Kỉ Văn Hào thấy cô không nói gì, nhưng hốc mắt cô tràn ngập nước mắt, anh muốn hôn mê, lắc lắc đầu, giống như muốn nhìn rõ người trước mắt, cũng để nhìn rõ đứa trẻ sau lưng cô.

Ông trời ơi! Điều này sao có thể?

Tiểu An..... Làm sao có thể.....

Hốc mắt anh cũng tràn ngập nước mắt, anh không dám tin, nước mắt cứ như vậy chảy xuống, hai tay nắm chặt, suýt nữa vò nát mấy tờ giấy kia. “Vì sao em không nói cho anh biết.....”

Tạ Thi Âm cố nén nước mắt nhìn anh, giống như khinh ngạc với những gì anh vừa nói, cô cảm thấy buồn cười nói: “Nói cho anh?”

“Con..... mắc bệnh, vì sao em không nói cho anh?” Cố gắng lau nước mắt, lần đầu tiên Kỉ Văn Hào cảm nhận được loại đau đớn này.

Nói vậy nhiều năm qua, cô luôn mang nỗi đau này trong lòng, một mình chịu đựng, không muốn chia sẻ cùng người khác; Một mình chịu tất cả đau khổ.

Tạ Thi Âm cười cười, nước mắt cũng chảy xuống theo, “Anh cho rằng..... Ai là người đã hại Tiểu An thành ra thế này?”

Anh sững sốt, nhìn vào đôi mắt tràn ngập sự phẫn hận của cô.

“Tôi van xin từng người trong nhà anh, nhưng không ai nguyện ý giúp tôi, tôi cũng đã gọi điện thoại cầu xin anh, anh nói không có chuyện gì quan trọng bằng việc anh ký hợp đồng gia nhập giới ca sĩ, cho nên con được đưa vào bệnh viện quá trễ! Anh còn hỏi tôi vì sao không nói cho anh, Kỉ Văn Hào, anh thật khốn nạn!”

Nghe từng câu trách cứ của cô, Kỉ Văn Hào thiếu chút đứng không vững, toàn thân không ngừng phát run, nhớ lại từng lý từng tý trong quá khứ, trái tim giống như rơi xuống đáy vực. “Anh không biết.....”

“Đừng trách vì sao tôi không nói cho anh, cũng đừng trách vì sao tôi muốn rời xa anh, nếu không phải tại anh, con sẽ không biến thành như vậy, Kỉ Văn Hào, tôi thực sự rất hận anh!”

Mở to hai mắt nhìn cô, lắng nghe những nỗi khổ trong lòng cô, toàn thân anh lạnh buốt, không biết nên phản ứng như thế nào.

Đối với cô, thậm chí đối với Tiểu An mà nói, vài năm nay giống như bị kịch. Nếu có thể, anh rất muốn quay ngược thời gian, nhưng điều là không thể.....

Bọn họ chỉ có thể quay đầu nhìn lại, hồi tưởng lại chuyện xảy ra đêm ấy, khóc hết lần này đến lần khác, khóc hết nước mắt, khóc đứt ruột đứt gan...

2. Chương 2

Nếu có cơ hội quay ngược lại nhiều năm về trước, Kỉ Văn Hào cùng Tạ Thi Âm sẽ không dám tin hóa ra mình cũng từng thoải mái, vui vẻ như vậy, theo đuổi ước mơ và tình cảm

Năm ấy, Kỉ Văn Hào là sinh viên năm thứ ba đã trở thành ngôi sao của trường, thành tích vô cùng xuất sắc. Anh và vài người bạn cùng chung chí hướng lập thành một ban nhạc, cùng nhau chơi nhạc Rock, theo đuổi giấc mộng lãng mạn của tuổi trẻ.

Bọn họ thường cùng nhau tập luyện, cùng nhau sáng tác, đối với Kỉ Văn Hào mà nói, ban nhạc là cách giúp anh thoát khỏi áp lực của gia đình, thoát khỏi sự mong chờ của cha mẹ, thoát khỏi việc học mệt mỏi kia. Những năm tháng ấy, anh rất yêu âm nhạc, thậm chí là thích đến điên cuồng, gần như hình thành một lòng tin cố chấp.

Anh đưa những thành viên khác đi tìm cơ hội biểu diễn, từ nhà hàng đến quán bar, nhưng bởi vì là dàn nhạc chưa có danh tiếng, nên thường xuyên gặp phải trắc trở.

Nhưng bọn họ không từ bỏ, hy vọng nắm chặt từng cơ hội nhỏ, có một ngày có thể chính thức biểu diễn trên sân khấu.

Cũng chính nhờ việc này, anh mới có cơ hội gặp Tạ Thi Âm, biết cô gái hơn anh một tuổi, khi ấy cô đang là nhân viên phục vụ của một nhà hàng.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba Tạ Thi Âm không học lên nữa, cha mẹ mất sớm, cô một thân một mình sống ở Đài Bắc, vì vậy nên dưỡng thành cá tính độc lập tự chủ.

Mặc dù vậy, Tạ Thi Âm vẫn là một cô gái nhiệt tình, hoạt bát. Cô thích công việc này, thích được tiếp xúc với nhiều người, phục vụ cho khách hàng, thích dùng nụ cười ấm áp làm cho khách cảm thấy thoải mái như ở nhà.

Hôm ấy, Tạ Thi Âm mặc bộ đồng phục giản dị, bận rộn phục vụ khách, cô giống như con ong mật nhỏ, không ngừng chạy qua chạy lại. Tuy rằng bận rộn, nhưng mặt cô vẫn tươi cười, mà người nào được cô phục vụ cũng đều gợn ngón tay cái lên, khen ngợi tính tình Thi Âm.

Công việc kinh doanh của nhà hàng này luôn rất tốt, không chỉ có thức ăn ngon, còn có ca sĩ và ban nhạc biểu diễn để khiến khách hàng cảm thấy thoải mái.

Mà có rất nhiều ca sĩ từng biểu diễn ở đây, cuối cùng đều có thể thuận lợi tiến vào giới giải trí, bởi vậy rất nhiều ban nhạc của sinh viên luôn hy vọng được biểu diễn ở nhà hàng này.

Không gian bên trong phòng ăn rất rộng, đồng thời còn thiết kế một sân khấu nhỏ, có đầy đủ các loại thiết bị âm thanh.

Tạ Thi Âm đi qua hậu trường, vẻ mặt hoài nghi, nhưng cô vẫn cố gắng nở nụ cười, đi thẳng đến quầy thu ngân, gặp một đồng nghiệp khác, tới lúc này mới mở miệng. “Sao trong hậu trường lại có một đám người trẻ tuổi quá vậy?”

Cô bạn đồng nghiệp đang tính tiền, “Cậu nói ở sau sân khấu sao? Đó là ban nhạc sinh viên đấy! Hình như là nhóm Ánh Sáng.”

“Bọn họ làm sao vậy?”

“Đến đây mấy ngày rồi, lúc nào cũng cố thuyết phục ông chủ cho hát ở đây, ông chủ không đồng ý, nói là không muốn thuê thêm một nhóm nào nữa, kết quả ngày nào họ cũng đến, nói gì mà hát miễn phí cũng được.”

Tạ Thi Âm nhìn lên sân khấu, nghĩ ngợi “Sao ông chủ lại không đồng ý?”

Nếu họ thực sự có thể hát miễn phí thì cho mấy người sinh viên này có chút không gian để biểu diễn như vậy cũng không tồi!

“Ông chủ nói này ban nhạc này chơi nhạc Rock, sợ rất ồn ỹ, sẽ ảnh hưởng đến việc khách hàng dùng cơm.”

Nói xong, người đồng nghiệp kia phải tiếp tục làm việc, để lại Tạ Thi Âm một mình. Cô nghĩ ngợi, cầm lấy khay, lấy một ít đồ uống cùng bánh ngọt, đem đến hậu trường cho những sinh viên kia.

Có lẽ là vì thấy mấy cậu sinh viên này cùng lắm chỉ hơn hai mươi tuổi, đợi cả một buổi tối cũng không được lên sân khấu, trong lòng cô cũng cảm thấy thương cho họ!

Gần đến cánh gà, quả nhiên có thể thấy sáu cậu sinh viên kia đang chán chường ngồi xung quanh, sửa sang lại nhạc cụ của mình, không nói chuyện với nhau, khuôn mặt vì phải chờ đợi quá lâu mà hiện ra nét phiền muộn.

Bọn họ thấy Tạ Thi Âm tươi cười mang đồ uống cùng đồ ăn đi vào, mỗi người đều quay ra nhìn nhau.

Cô đặt đồ ăn lên bàn, nhìn bọn họ nói: “Ở đây có một ít thức ăn, chắc các cậu cũng đói bụng rồi? Ăn chút gì trước đã!”

Mọi người không dám tin, nhìn cô, gần như không biết phải làm gì.

Tạ Thi Âm cười cười, nhanh chóng nhắc nhở bọn họ, “Mau ăn đi!”

Vừa nói xong, mấy người này quả nhiên y hệt trẻ con, bắt đầu hùng hổ nhai nuốt, bao gồm cả một chàng trai cao lớn nhất trong nhóm, cũng đẹp trai nhất nhóm.

“Thật xin lỗi, để các bạn chờ lâu như vậy, ông chủ chúng tôi cũng phải suy nghĩ kỹ, không thể nói là ông ấy không đúng được.”

Bỗng nhiên chàng trai cao lớn nhất kia đứng dậy, khoe miệng còn chưa kịp lau sạch sẽ, nhìn cô, miệng nói, “Cho chúng tôi một cơ hội, chúng tôi sẽ biểu diễn thật tốt.”

“Không sai!”

“Đúng đấy!”

Tạ Thi Âm nghĩ nghĩ, “Các bạn định cứ như vậy lên sân khấu biểu diễn sao?”

Mọi người ra sức gật đầu, ánh mắt tràn đầy khát vọng, điều này làm cho Tạ Thi Âm khó xử. Trên thực tế, cô có thể sắp xếp, nhưng liệu việc này có đáng để cô mạo hiểm hay không?

Nhưng không biết vì sao, cô cứ thế tự nguyện mạo hiểm, tự nguyện giúp những người này. “Để tôi đi sắp xếp xem, các bạn chờ ở đây một chút.”

Trong ánh mắt chàng trai kia rực sáng, dường như tràn ngập hy vọng, nhưng giọng nói có chút lo lắng, “Như vậy có làm hại đến cô không?”

“Cùng lắm là nghỉ việc, ở Đài Bắc này, muốn tìm việc phục vụ trong nhà hàng cũng không khó lắm.” Cô cười cười, hạ quyết tâm phải giúp họ.

Tạ Thi Âm đi ra phía trước, giúp bọn họ sắp xếp. Nói thực ra, muốn cho bọn họ lên sân khấu cũng không khó, đêm nay không có ca sĩ nào biểu diễn, sân khấu vốn trống trơn. Vấn đề ở chỗ phải giải quyết việc sau khi bọn họ biểu diễn như thế nào bao gồm việc nếu khách hàng phản đối, khiến ông chủ khó chịu.

Năm phút sau, Tạ Thi Âm quay hậu trường, trước ánh mắt mong chờ của mọi người, gật đầu, “Các cậu có thể lên sân khấu!”

“Yeah!”

“Tuyệt quá!”

Mọi người đồng thanh hoan hô, giống như muốn làm nổ tung hậu trường, Tạ Thi Âm cười, che lỗ tai, tránh cho mình bị tiếng hò reo của họ làm bị điếc.

“Được rồi! Lên sân khấu nhớ biểu diễn thật tốt. Còn nữa, tôi có vài chuyện cần nhắc nhở các bạn.”

“Chuyện gì?”

“Tôi biết nhạc Rock rất cuồng nhiệt, nhưng đây là lần đầu tiên các bạn biểu diễn ở đây, xin các bạn nhất định phải giảm tông xuống một chút, không cần phải thổi bay cả cái nhà hàng này đâu.”

“Không thành vấn đề!”

Tạ Thi Âm cười, “VẬY ĐI LÊN ĐI! Nhạc cụ chuẩn bị đầy đủ cả rồi phải không?”

“Đủ rồi!”

Ngay khi mọi người chuẩn bị lên sân khấu, chàng trai cao lớn kia quay ra nhìn cô cười thật lớn, “Tôi tên là Kỉ Văn Hào, có thể gọi tôi là A Mông, hôm nay cảm ơn cô.”

“Tôi tên A Cường.”

“Tôi là Tiểu Định.”

“Tôi tên là Đại Thí.”

“Tôi là.....”

Mỗi người đều tự giới thiệu với Tạ Thi Âm, lại luôn miệng nói cảm ơn.

Tạ Thi Âm mỉm cười, “Tôi tên là Tạ Thi Âm, mong mọi người chỉ bảo thêm, chúc các cậu biểu diễn thành công!”

Cuối cùng, cả sáu chàng trai đồng thời cúi đầu gửi lời cảm ơn cô, miệng thì hét to, “Cảm ơn chị Thi Âm!”

Vừa nghe, cô xém té xỉu, Tạ Thi Âm cười khỏ, “Tôi nhìn già vậy sao? Lại bị các cậu gọi bằng chị hơi quá đáng rồi đó!” Cô cau mày, giả bộ tức giận.

Kỉ Văn Hào gãi gãi đầu, “VẬY..... em gái Tạ Thi Âm thật tốt bụng!”

“Ha ha ha -”

Tạ Thi Âm cười, “Tôi đã được thành em gái rồi hả? Được rồi! Mau lên sân khấu đi! Nếu không ông chủ về thì không biểu diễn được đâu.”

Mấy chàng trai nối đuôi nhau lên sân khấu, Kỉ Văn Hào đi sau cùng, hiển nhiên anh là giọng ca chính, ngay lúc anh sắp lên đến sân khấu, liền quay đầu, nhìn cô cười. “Tôi sẽ không làm cô thất vọng.”

“Cố lên!” Cổ vũ cho anh, Tạ Thi Âm không biết vì sao, cô lại có tình cảm với anh chàng trẻ tuổi đẹp trai này hơn những người khác.

Ra khỏi hậu trường, cô lập tức có thể nghe thấy tiếng nhạc vang lên bên tai, họ phối hợp rất ăn ý, hát mấy bài Rock trữ tình nổi tiếng, đốt cháy sân khấu. Toàn bộ nhà hàng có thể nói là lặng ngắt như tờ, mọi người đều vừa dùng cơm vừa nghe, thậm chí có người ngừng dùng cơm chuyên tâm lắng nghe.

Cô đứng ở quầy thu ngân xem chàng trai cao lớn trên sân khấu kia cầm microphone hát, giọng của cậu ta thật sâu lắng, ấm áp, lời cuốn hấp dẫn, làm cho người ta không thể không nghe, ngay cả cô cũng ngừng làm việc, chăm chú nhìn lên sân khấu.

Cô bạn đồng nghiệp đứng bên cạnh nói: “Chúa ơi! Không ngờ bọn họ hát hay như vậy.”

Tạ Thi Âm nhìn người trên sân khấu, bỗng nhiên, chàng trai trên sân khấu kia cũng nhìn cô, liền cười với cô, trong nụ cười lộ ra một tia hồn nhiên và cố chấp, cậu ta gật gù đầu với cô, cảm ơn sự hỗ trợ của cô.

Khi tiếng nhạc kết thúc, trong nhà hàng liền vang lên những tràng vỗ tay nhiệt liệt, ngay cả cô cũng không tự chủ được vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Rõ ràng không chỉ mình cô, mà tất cả mọi người đều bị giọng hát của cậu ta cuốn hút.

Kỉ Văn Hào cầm mic nói, “Đây là lần đầu tiên ban nhạc chúng tôi được biểu diễn trên sân khấu này, tất cả là nhờ một cô gái đáng yêu..... Không thể gọi cô ấy là chị được, bằng không cô ấy sẽ phản đối ngay, xin cảm ơn em gái đáng yêu này - Cảm ơn em, Thi Âm.”

Tạ Thi Âm bật cười, nhìn người trên sân khấu, đột nhiên cảm thấy anh tỏa sáng đến chói mắt, giống như được sinh ra để dành cho sân khấu.

Chàng trai cao lớn ngày ấy - Kỉ Văn Hào - đứng trên sân khấu của anh, cũng đứng trên sân khấu trong trái tim cô.

Đêm đó biểu diễn rất thành công, từng vị khách rời đi đều khen ngợi không dứt miệng, nhiều người còn hứa sau này sẽ tới đây thường xuyên.

Ông chủ nhà hàng thấy khách hàng hoan nghênh như vậy, liền thay đổi suy nghĩ, đồng ý cho ban nhạc nam này biểu diễn lâu dài.

Cứ như vậy, Kỉ Văn Hào và ban nhạc sau lần đầu tiên được biểu diễn liền tỏa sáng, đương nhiên trong đó có công lớn là Tạ Thi Âm, nếu cô không to gan quyết định, tự ý giúp bọn họ lên biểu diễn, có lẽ bọn họ vẫn là chỉ có thể đau khổ đợi chờ trong hậu trường.

Cũng bởi vậy, Tạ Thi Âm trở thành bạn tốt của ban nhạc, mỗi khi bọn họ tới nhà hàng trước giờ biểu diễn là sáu giờ tối, việc đầu tiên là đi tìm cô cùng nói chuyện.

Tạ Thi Âm có lẽ thực sự coi mình là chị gái của nhóm người này, cũng tùy ý để bọn họ ở bên cạnh cô nói này nói nọ, có đôi khi cô bận làm việc, bọn họ giúp cô thu dọn bát đĩa, lau bàn, chọc cô cười ha ha.

Trong đó đương nhiên có Kỉ Văn Hào, người có thể chọc cho cô cười to nhất, chính là chàng trai này.

Gọi là chàng trai, dường như cũng không đúng, mỗi khi cậu đứng bên cạnh cô, cô luôn cảm thấy cậu thật cao, dáng người cao lớn, gương mặt thành thực, đẹp trai, gọi là một người đàn ông cũng không sai.

Nhưng mỗi khi cậu nhìn thấy cô, luôn giống hệt một đứa trẻ, ầm ỹ tùm lum, đôi khi khiến cô không ứng phó nổi.

“Tiểu Âm, tôi đã đói bụng rồi!”

“Tiểu Âm, tôi khát nước lắm!”

“Tiểu Âm, rốt cuộc cô đang bận cái gì thế?”

“Tiểu Âm, nghỉ một lát, chúng ta nói chuyện chút đi!”

“Tiểu Âm.....”

Tiểu tử này, rốt cuộc có biết bây giờ cô còn lĩnh tiền lương của người ta hay không, ít nhất cũng phải chờ cho cô con đường kiếm ăn chứ! Nhưng không biết vì sao, cô không có cách nào cự tuyệt anh, luôn dành rất nhiều thời gian ứng phó với đủ loại yêu cầu của anh.

Có lẽ vì nhìn thấy nụ cười xán lạn kia, nhìn thấy anh vui vẻ cười to, làm cô cam tâm tình nguyện giúp anh xử lý hết mọi chuyện.

Nói thật thì, từ sau khi Kỉ Văn Hào đưa ban nhạc này đến biểu diễn, công việc kinh doanh của nhà hàng tốt lên rất nhiều, mỗi buổi tối khách hàng đều chật cứng, bên ngoài thậm chí có rất nhiều người xếp hàng chờ được vào bên trong.

Hơn nữa, ban nhạc còn có rất nhiều fan hâm mộ, trong đó có một vài người còn tới cổ vũ mỗi ngày, những chàng trai này quả thực có thể so sánh với ca sĩ trong giới.

Thật không hiểu đây là may mắn hay bất hạnh, cũng bởi vì bọn họ biểu diễn ở trong này, làm cho lượng công việc của cô nhiều hơn bình thường, mỗi ngày mệt đến chết khiếp.

Nhưng có thể ngắm nhìn cậu hát trên sân khấu, có thể cảm nhận sức quyến rũ dẫn dắt người nghe tiến vào thế giới âm nhạc mà cậu tỏa ra, làm cho cô cam tâm tình nguyện chấp nhận chút vất vả này.

Hôm đó, ở trong hậu trường, Kỉ Văn Hào thậm chí còn có những hành động khác thường, khiến cho trái tim cô lỡ mất mấy nhịp, cô không hiểu nổi ý định của cậu ta là gì, thực sự không hiểu!

Lúc ấy ban nhạc đang chuẩn bị trong hậu trường, Tạ Thi Âm mang đồ uống cùng bánh ngọt vào cho bọn họ.

Ban đầu cô chỉ lén lút đem đồ ăn tới, nhưng về sau ông chủ chủ động nói rõ, muốn chăm sóc cho tốt “mèo chiêu tài” của nhà hàng, hy vọng bọn họ tiếp tục vì nhà hàng mà mang đến thật nhiều khách. dđlqđ

“Ăn chút bánh đi !”,

“Yeah!”

“Cám ơn Tiểu Âm.”

Lúc này, trong số các thành viên đang vây quanh cô có một người tiến lên, đem bó hoa trong tay đưa cho Tạ Thi Âm.

Cô cười, “Gì thế này?”

Người kia cười ngây ngốc, “Tặng cho cô đây! Cám ơn cô luôn chăm sóc chúng tôi...” Nói xong đưa bó hoa lên.

Tạ Thi Âm vừa nhận lấy bó hoa, lúc này bỗng nghe thấy một âm thanh vang lên bên tai, Kỉ Văn Hào đang cầm đàn ghita, biểu cảm có phần không vui.

Mọi người quay ra nhìn nhau, ngay cả Tạ Thi Âm cũng không hiểu, nhìn anh, nhìn biểu cảm không vui kia của anh.

“Chuẩn bị! Lên sân khấu.” Nói xong liền bước ra sân khấu, không thèm quay đầu lại. Bên ngoài lập tức truyền đến tiếng vỗ tay rung động đất trời, cho thấy sức thu hút khổng lồ của Kỉ Văn Hào.

Nhưng cô thực sự không hiểu, cậu ta đang giận dữ cái gì?

Con người này luôn nhiệt tình, vui vẻ, thích kết bạn, trọng nghĩa khí, hỏi bất kì thành viên nào trong ban nhạc cũng sẽ đều trả lời như vậy, không ai đoán được sao tự nhiên anh lại như thế.

Tạ Thi Âm nhìn anh biểu diễn, thường thức sức quyến rũ trên sân khấu của cậu anh, trong lòng cứ tự hỏi rốt cuộc anh là người như thế nào? diễn đàn lqđ

Xuống khỏi sân khấu, khuôn mặt Kỉ Văn Hào ướt đẫm mồ hôi, cứ thế đi vào hậu trường, những thành viên khác đi đằng sau chuyện trò, cười đùa rôm rả.

Lúc này, Tạ Thi Âm đi đến.

Kỉ Văn Hào vừa nhìn thấy cô, lập tức vui vẻ đứng dậy, đi đến trước mặt cô, “Tiểu Âm, tôi biểu diễn thế nào?”

“Tâm trạng tốt lên rồi à? Tôi cứ tưởng cậu đang tức giận chuyện gì đấy!”

Kỉ Văn Hào liếm môi, không trả lời vấn đề này. Trên thực tế, anh cũng không biết vì sao trước khi lên sân khấu bản thân lại có phản ứng như vậy, đơn giản chỉ là thấy bạn mình tặng hoa cho cô, liền không khống chế được tâm tình của mình.

Sau một hồi gào thét trên sân khấu, cảm xúc quả nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều. Kỉ Văn Hào không muốn nhớ lại hình ảnh người khác tặng hoa cho cô, dù sao cậu cũng vừa mới nhắc nhở bọn họ rồi, về sau không cần làm những chuyện như vậy nữa.

Về phần vì sao, thật xin lỗi anh không thể để mình đi sau người khác được.

“Không có gì! Cô nói cho tôi biết cô cảm thấy tôi biểu diễn như thế nào?”

Thấy khuôn mặt anh vui vẻ, cô liền quên đi phản ứng tức giận vừa rồi của cậu, Tạ Thi Âm cũng cười, “Cậu thực sự muốn nghe suy nghĩ của tôi?”

Anh dùng sức gật đầu, “Cô cứ nói đi, có như vậy tôi mới có thể tiến bộ hơn được!”

Xoa xoa cằm, nhìn nhìn các thành viên trong ban nhạc, Tạ Thi Âm lại mỉm cười, “Tôi cảm thấy..... các thành viên biểu diễn cùng cậu thật đáng thương!”

Kỉ Văn Hào ngẩn người, quay đầu nhìn các thành viên khác, những người đứng phía sau này đầu tiên sững sốt, sau đó lập tức xấu hổ.

Lại quay đầu, lúc này vẻ mặt của anh cũng rất nghiêm túc, giống như rất muốn lắng nghe lời góp ý của cô, “Vì sao?”

“Cái này.....”

“Làm ơn, Tiểu Âm, cô nói cho tôi được không?” Kỉ Văn Hào cười khổ, “Có lẽ tôi thực sự hơi ngang ngược, hung bạo, những lời này mấy tên này sẽ không chịu nói cho tôi, nhưng tôi thực sự rất muốn biết.”

“Thật ra cũng không phải là hung bạo hay ngang ngược gì! Cậu là giọng ca chính của ban nhạc, cũng là tiêu điểm của sân khấu, đúng không? Nhưng mà tôi cảm thấy..... Cậu có vẻ không phối hợp với những người khác nhiều lắm.”

“Tôi.....” dđlqđ

Lời nói này của cô làm cho trong đầu Kỉ Văn Hào chợt lóe lên một tia sáng, giống như có suy nghĩ gì đó, nhưng chưa rõ ràng.

Cô tiếp tục nói: “Đây là cảm giác của cá nhân của tôi thôi, cậu không chỉ nên phối hợp chặt chẽ hơn với những thành viên khác, mà đôi khi nên để lại một chút không gian cho bọn họ thể hiện mình, nếu được như vậy chắc ban nhạc sẽ biểu diễn càng thêm sống động!”

Cô chỉ là nói ra những cảm giác của mình, lại nói trúng cảm giác của những thành viên khác, thậm chí ngay cả Kỉ Văn Hào, trong đầu cũng có một ý tưởng mới.

Cậu vui mừng hét to, thậm chí ôm lấy Tạ Thi Âm, cơ thể dè cả lên người cô, vui sướng hét lớn, “Cám ơn cô, Tiểu Âm, tôi có ý tưởng mới rồi, thật sự cám ơn cô.” Vừa nói xong, liền lập tức ôm lấy đàn của mình lao ra khỏi cửa.

Những người khác quay mặt nhìn nhau, còn Tạ Thi Âm thì đỏ mặt, miệng thì thảo, “Cám ơn.....”

Ông trời ơi! Sao mặt cô lại đỏ như vậy.....

Tối hôm sau, đúng là ngày nghỉ cuối tuần có khác, bên trong nhà hàng chen chúc rất nhiều người tụ tập dưới ánh đèn muốn nghe ban nhạc hát, mà Kỉ Văn Hào vừa tới nơi liền nhanh chân chạy trước những thành viên khác.

Vừa tìm được Tạ Thi Âm liền nói, “Tiểu Âm, hôm nay cô nhất định phải nghe chúng tôi hát đó!”

“Có ngày nào tôi không nghe các anh hát đâu.”

“Ý tôi là thật sự chuyên tâm lắng nghe cơ!”

“Mỗi ngày tôi đều rất chuyên tâm mà.....” Cô thấp giọng lẩm bẩm, không khỏi bật cười.

Đêm ấy, có thể nói là buổi biểu diễn thành công nhất từ trước tới nay của Kỉ Văn Hào và ban nhạc, không khí trong toàn bộ nhà hàng vô cùng náo nhiệt, ai cũng vô cùng hứng thú.

Anh làm theo đề nghị của cô, dành cả buổi tối để sáng tác một bài hát, hơn nữa còn thức trắng đêm luyện tập cùng ban nhạc, quan trọng nhất là, trong bài hát lần này anh chừa lại rất nhiều không gian cho những thành viên khác có cơ hội thể hiện mình -

Để cho người chơi đàn keyboard có cơ hội độc tấu, còn tay trống thì phô trương tài nghệ của mình, thậm chí cả tay guitar A Cường cũng có cơ hội biểu diễn solo, cứ như vậy mỗi người chơi một đoạn nhạc bằng nhạc cụ sở trường của mình, làm cho trên sân khấu tràn ngập sự phối hợp cùng không khí đua tài với nhau, khiến người nghe dưới khán đài đều hò hét đến chói tai.

Bầu không khí không thể nóng hơn được nữa, Kỉ Văn Hào đã thực sự thành công. Nếu Tạ Thi Âm không nghe nhầm, trong nhà hàng còn có vài vị trong giới âm nhạc tới dùng cơm, bởi vì cô nghe thấy bọn họ ghé tai nói với nhau, rằng “Ban nhạc này có tiềm năng đấy”, và cả những lời “Chắc chắn sẽ có cơ hội tiến vào giới showbiz”.

Lúc này, Kỉ Văn Hào đứng trên sân khấu giơ ngón cái lên với Tạ Thi Âm giống như muốn cảm ơn lời đề nghị của cô. Cô mỉm cười, cũng giơ ngón cái lên với anh ấy, tỏ vẻ khen ngợi.

Kỳ thực cô cũng không làm được gì to lớn, chỉ là nói ra ý kiến của bản thân, người thông minh là anh, thậm chí ngay cả chính mình cũng yêu thích buổi biểu diễn của anh, và cũng đánh giá cao sự nghiêm túc và thông minh của anh.

Mỗi tối có thể được nghe giọng hát của anh, được nhìn anh biểu diễn khiến Tạ Thi Âm rất thích đi làm.

Trước kia, công việc của cô quả thực rất nhàm chán, cả đêm phải bày ra khuôn mặt tươi cười với mọi người, không thể tức giận, chỉ có thể đè nén trong lòng.

Cô vốn không phải kiểu người hay phát tiết cơn giận ra ngoài, thường cố gắng nuốt tất cả vào trong lòng, ngay cả khi phải đối mặt với những vị khách cư xử quá đáng, cũng chỉ có thể nén giận.

Hôm đó, Kỉ Văn Hào đang hát trên sân khấu, cô ở bên dưới phục vụ khách hàng, bởi vì Kỉ Văn Hào đang hát một bản tình ca nên tất cả mọi người trong nhà hàng đều đang lặng yên, chăm chú lắng nghe, tự nhiên lại nghe được có vị khách đang gây phiền toái cho nhân viên -

“Thực xin lỗi, có vấn đề gì sao?”

“Đây là món gì! Thật khó ăn, sao lại mặn quá vậy? Gọi quản lý ra đây!”

Tạ Thi Âm đứng gần đó lập tức chạy tới giúp đỡ đồng nghiệp, “Vị khách này, xin lỗi, xin hỏi có vấn đề gì sao?”

“Món canh này rất mặn, mau gọi quản lý ra đây.”

“Thật sự xin lỗi, để tôi yêu cầu phòng bếp nấu lại món canh cho anh được không ạ?”

Giọng cô rất khiêm tốn, cúi thấp người, chịu đựng tất cả lời nhục mạ cùng trách cứ của khách, mà Kỉ Văn Hào đang đứng trên sân khấu đều trông thấy hết.

Thậm chí người khách kia bắt đầu quấy rầy cô, “A! Bộ dạng cũng rất xinh đẹp! Như vậy được rồi, hôm nay cô uống rượu cùng tôi, tôi sẽ coi như không có sự việc gì.” diễn đàn lê quý đơn.

Tạ Thi Âm miễn cưỡng cười, “Xin lỗi, ở đây chúng tôi kinh doanh nhà hàng, chứ không phải khách sạn. Nếu anh có nhu cầu, mời anh đến những khách sạn bình thường khác.”

“Đừng có rầy rà nữa, không đồng ý thì gọi quản lý ra đây.....”

Một tiếng động lớn bỗng vang lên, bầu không khí bỗng nhiên im lặng, Kỉ Văn Hào đặt đàn guitar xuống, ngậm miệng, không hát nữa.

Trong nhà hàng xôn xao, không biết vì sao lại không thể tiếp tục được hưởng thụ âm nhạc nữa!

Kỉ Văn Hào cầm mic, lạnh lùng nói: “Thực xin lỗi, âm nhạc là một thứ rất thiêng liêng, tôi không thể hát khi có người quấy rối người khác được, đây là ô nhục âm nhạc.”

Mọi người lại xôn xao, đột nhiên mọi người bắt đầu quay ra lườm nguýt người đàn ông kia. Kỉ Văn Hào tiếp tục thêm dầu vào lửa, “Nếu anh kia không rời khỏi nhà hàng, tôi sẽ không hát nữa.”

Những thành viên khác cũng để nhạc cụ xuống, bọn họ đều nhìn thấy Tạ Thi Âm bị quấy rối, mỗi người đều vô cùng tức giận.

Lúc này, khán giả bắt đầu hét to, “Cút đi! Đừng có cản trở mọi người nghe nhạc.”

“Đúng vậy! Đồ biến thái, đồ bệnh hoạn đi quấy rối tình dục người khác, mau cút đi!”

“Cút đi!”

Trước khi mọi người la mắng, người khách kia đã cong đuôi chạy mất.

Kỉ Văn Hào vừa lòng cầm mic lên, “Mọi người đều rất dũng cảm, để cảm ơn mọi người, bây giờ tôi muốn biểu diễn bài Kim Cương Sát Vô Định.”

Tạ Thi Âm thấy trong nhà hàng trở nên náo nhiệt như vậy, lại nhìn về phía người vừa giúp cô, không biết nên thở dài hay nên cười. diễn đàn lê quý đơn.

Hết giờ làm việc, Tạ Thi Âm thay đồ chuẩn bị ra về, mới đi đến cửa nhà hàng, liền phát hiện Kỉ Văn Hào ôm guitar đang đứng bên ngoài.

“Sao cậu còn chưa về? Gần mười một giờ rồi đây.”

Chàng trai hơi ngượng ngùng, “Tôi nghĩ nên đưa cô về, tôi sợ tên cặn bã kia quay lại gây rắc rối cho cô.”

“Cậu nghĩ nhiều rồi, anh ta chỉ uống rượu mà thôi.” Nhưng cô lại không cự tuyệt việc anh đưa cô về, hai người cứ như vậy đi cùng nhau.

Một cơn gió nhẹ thổi tới, không khí vừa trong lành lại yên tĩnh, hai người đều hưởng thụ loại không khí này, có lẽ đều xấu hổ và ngượng ngùng, nhưng rất nhanh đều đắm chìm trong cảm giác thoải mái.

“Tiểu Âm, tôi rất khâm phục cô!”

“Là sao?” Cô quay sang nhìn một mặt anh.

“Tính tình cô rất tốt, nếu là tôi, tôi đã sớm đánh cho loại người như vậy một trận rồi.” Vừa nói vừa giơ nắm đấm, như là muốn chứng minh mình nói được là làm được.

“Tôi cảm thấy không cần phải làm như vậy, anh ta tự gây rối sau đó khi thấy mất mặt sẽ thu tay lại.”

Kỉ Văn Hào nhìn cô, “Tiểu Âm, tôi cảm thấy... Hình như cô đang đè nén cảm xúc của mình!”

Bước chân cô chậm lại một chút, không hiểu vì sao anh nói như vậy, lại càng không dám tin anh có thể nhìn thấu cô, nhìn rõ cả tính thật của cô.

“Cuộc sống của cô rất áp lực, nhưng mỗi ngày lại vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười đón khách, như vậy là tốt, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải phát tiết ra ngoài! Lần sau chúng ta cùng đi KTV (Quán Karaoke) hát, cô sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Cô cười, nụ cười này không phải là ngụy trang, mà là nụ cười từ tận đáy lòng. Một chàng trai đáng yêu như thế đột nhiên lại mời cô đi hát cùng, không phải công việc hằng ngày của anh là ca hát sao?

“Tiểu Âm, sao cô lại cười?”

Cô nói sang chuyện khác, “Tôi cảm thấy rất kỳ quái, lần đầu tiên cậu gặp tôi còn gọi tôi là chị, sao bây giờ lúc nào cũng gọi tôi là Tiểu Âm thế? Tôi hơn cậu một tuổi đấy!” diễn đàn lê quý đôn.

Kỉ Văn Hào nhún mày, “Không đến một tuổi đâu! Nói chính xác là bảy tháng, như vậy chỉ có thể xem như bằng tuổi thôi! Tôi cũng không thừa nhận cô lớn hơn tôi một tuổi.”

“Tôi không có ý kiến!” Cô nhún nhún vai.

Đi được một đoạn, đột nhiên Tạ Thi Âm hỏi: “Không phải cậu học đại học sao? Vì sao còn muốn thành lập ban nhạc? Không phải áp lực ở trường rất lớn sao?”

“Vào đại học chỉ là chuyện cha tôi muốn tôi làm, thành lập ban nhạc mới là chuyện tôi muốn làm, dù sao chỉ cần kết quả học tập của tôi vẫn tốt thì cha tôi sẽ không quản tôi muốn làm cái gì.”

“Vậy cậu có kế hoạch gì cho tương lai không?”

“Tôi muốn trở thành ca sĩ, tôi muốn gia nhập ngành giải trí.”

Cô gật gật đầu, “Tôi nghĩ cậu có đủ năng lực để làm việc này!”

Kỉ Văn Hào thở dài, “Nhưng mà nói thật, chuyện này đối với cha tôi chắc sẽ rất khó khăn. Ông luôn hy vọng tôi trở về tiếp quản sự nghiệp của ông, luôn nói rằng làm trong ban nhạc, biểu diễn như thế sẽ không bao giờ có tiền đồ, không biết tôi có thể thuyết phục ông ấy được không nữa!”

“Mưu sự tại nhân mà.”

“Cho dù không thể, tôi cũng sẽ không từ bỏ!” Kỉ Văn Hào nhìn cô, nở một nụ cười rất đẹp trai, “Bởi vì đây là giấc mơ của tôi, tôi không thể từ bỏ nó dễ dàng như vậy được.”

“Vậy thì cố lên!”

“Tất nhiên.”

Lại đi tiếp được một đoạn, Kỉ Văn Hào nhận ra tay mình đang đổ mồ hôi, cậu rất lo lắng, bởi vì kế tiếp cậu sẽ yêu cầu cô một chuyện. “Tiểu Âm, ngày đó tiểu K tặng hoa cho cô, có phải cô rất vui không?”

“Đương nhiên rồi! Có cô gái nào không thích được tặng hoa đâu.”

Cậu sờ sờ đầu, “Vậy là cô thích tiểu K sao?”

Rốt cục cô cũng biết cậu ta muốn hỏi cái gì, “Tôi thích tiểu K như một người bạn, cậu hiểu chứ?”

Anh cười cười, ra sức gật đầu, tiếp tục cố gắng, “Sau này tôi..... có thể mời cô ra ngoài không?”

“Để làm gì?”

“Đi hẹn hò!” diễn đàn lê quý đôn.

Tạ Thi Âm nhìn Kỷ Văn Hào, không khỏi bật cười thành tiếng, “Cậu và tiểu K giống nhau, đều nhỏ hơn tôi một tuổi!”

“Không đến một tuổi mà! Tôi tuyệt đối không thừa nhận em lớn hơn tôi một tuổi, em nghe rõ không?”

“Được rồi! Được rồi! Chúng ta cùng tuổi được không. Chuyện như vậy mà cũng so đo.....”

Kỷ Văn Hào rất để ý đến chuyện này, trên thực tế anh cũng có thể không quan tâm đến, nhưng nghe nói con gái không thích con trai nhỏ tuổi hơn mình..... “Vậy em đã đồng ý hẹn hò với tôi rồi đúng không?”

“Cái này..... Để tôi suy nghĩ đã.....”

“Khi nào thì em mới suy nghĩ xong?”

“Chưa biết được!”

“Vậy..... Khi nào em suy nghĩ xong rồi, nhớ phải nói cho tôi biết!”

Đây cũng có thể coi là lời tỏ tình! Thế nhưng Tạ Thi Âm lại cảm thấy buồn cười, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ cảm thấy hình như cô đang nghe thấy ai đó hát...

Hát lên một bài ca vui vẻ trong lòng cô....

Chàng trai mới hai mươi tuổi này, giống như một cậu bé còn chưa lớn, xoay quanh cô, làm cho cô cảm thấy cuộc sống vẫn còn rất thú vị.

3. Chương 3

Tạ Thi Âm có rất nhiều bạn bè, cả Kỷ Văn Hào nữa là có sáu chàng trai, cả sáu đều hơi ngây thơ, tương đối thiện lương, nhưng cũng rất cố chấp.

Họ thường mời cô đến tham quan chỗ họ luyện tập, dần dần tiến vào cuộc sống của bọn họ, mắt thấy họ trong tình huống tồi tệ nhất từng bước thực hiện ước mơ của mình.

Tình cảm của họ giống như anh em, có đôi khi sẽ cãi nhau, nhưng rất nhanh liền làm hòa, tiếp tục bước về phía mục tiêu.

Đương nhiên Văn Hào là thành viên xuất sắc nhất, không những hát chính, mà còn chịu trách nhiệm về khâu sáng tác, hướng dẫn mọi người luyện tập, nghiêm túc trở thành nhân vật chủ chốt.

Nhưng A Cường cũng không tồi, đẹp trai và khả năng biểu diễn cũng không thua gì Kỷ Văn Hào.

Cũng vì vậy hai người thường bắt đồng quan điểm, nhưng tóm lại họ rất nhanh có hướng giải quyết chung, dù sao mọi người đều có chung mục tiêu, đó là tiến vào giới showbiz và trở thành nhóm nhạc nổi tiếng.

Mà kể từ sau ngày đó, quả nhiên Kỷ Văn Hào thường lén hẹn cô ra ngoài chơi, nói lén vì anh không cho những thành viên còn lại trong nhóm biết.

Cùng nhau xem phim, cùng nhau đi dạo phố, thậm chí cùng anh đến trạm xe điện ngắm xe những nghệ sĩ đường phố ca hát, nhìn anh tràn đầy nhiệt tình, chìm đắm trong âm nhạc, cảm nhận tình yêu của chàng trai trẻ đối với âm nhạc.

Tạ Thi Âm đã từng hỏi anh, “Tại sao mỗi lần đều chỉ có hai người chúng ta? Thật ra thì lần sau vẫn là có thể tìm bọn A Cường!”

Kỷ Văn Hào trợn trắng mắt, “Chúng ta hẹn hò! Tại sao phải tìm nhiều đóng đèn như vậy làm gì?”

Sờ sờ đầu của anh, nhưng mà người này rất cao xém nữa là cô không sờ tới, “Nhóc con, đừng nói như vậy sẽ làm người khác hiểu lầm.”

Kỷ Văn Hào nghiêm túc nói: “Anh nghiêm túc, hơn nữa anh tuyệt đối không thừa nhận tuổi của anh nhỏ hơn em.”

Không dám nhìn vào mắt anh, hơn nữa cô sớm phát hiện anh càng lúc càng không hề giấu giếm tình cảm của mình, anh luôn đứng cạnh cô, dùng cơ thể của mình để bảo vệ cô, nhắm mắt theo đuổi, thủy chung làm bạn.

Ánh mắt của anh như vậy làm cô không thể nào bỏ qua, trong đôi mắt đó mới đầu là thương thức càng về sau càng trở nên nồng đậm.

Cô đều thấy hết tất cả, chẳng qua là cô không biết nên đáp lại anh như thế nào, cũng chưa có chuẩn bị tâm lý để đáp lại.

Nói đến tình cảm, cô không hề nghĩ đến điều đó, cô muốn có cuộc sống thật tốt, nếu không ăn no thì làm sao nghĩ đến chuyện yêu đương được? Nhưng cậu sinh viên này lại gây thơ và cô chấp hơn người, cho dù nhiều lần ám chỉ đều không có được câu trả lời của cô nhưng anh vẫn cố chấp làm theo ý mình.

Trên thực tế cô đã sớm cảm nhận được tình cảm của anh, cô chỉ là không biết nên đáp lại như thế nào thôi.

Đêm hôm đó, mọi thứ như bình thường, cô làm việc trong nhà hàng, anh hát trong phòng ăn, chẳng qua là đêm đó anh không giống mọi khi... Anh hưng trí bừng bừng, rất hưng phấn.

Theo thường lệ anh lên sân diễn vừa hát vừa nhảy, nhưng người dưới sân khấu vẫn như cũ, high đến mức không thể diễn tả được, nhưng khi cô phục vụ các bàn ăn, cô có thể cảm giác được ánh mắt của anh không hề rời khỏi cô.

Ngay cả những đồng nghiệp khác cũng nói với cô, “Hôm nay A Hào rất high đó!”

Tạ Thi Âm nhún nhún vai, cô cũng không biết anh xảy ra chuyện gì nữa.

“Nghe nói gần đây hai người đi hẹn hò?”

Đỏ cô mặt lên, “Nào có, chỉ là bạn bè cùng nhau đi chơi thôi!”

“Xạo! Nhưng mà nói thật, Tiểu Âm, nếu như cậu cũng thích anh ta thì hãy nắm chắc cơ hội! Đàn ông giống như A Hào là rất hiếm đó!”

“Cậu nói hơi quá rồi, A Hào nhỏ tuổi hơn mình...”

Đang lúc đồng nghiệp muốn nói tiếp, thì cô phát hiện âm nhạc trong phòng ngừng lại, tất cả đều im lặng, không hề có bất kỳ âm thanh nào.

Tạ Thi Âm không nói chuyện nữa, xoay người nhìn về phía sân khấu, chỉ thấy Kỷ Văn Hào lấy một chiếc ghế dựa, duỗi chân dài ra ngồi trên ghế.

Anh muốn làm gì?

Tạ Thi Âm thầm hỏi, đúng lúc này ánh mắt của cô đối diện trực tiếp với ánh mắt Kỷ Văn Hào, anh còn nháy mắt mấy cái với cô, hơn nữa hai người nháy mắt với nhau cũng bị những người khác thấy được.

Kỷ Văn Hào tăng hăng, “Cảm ơn mọi người đã ủng hộ nhóm trong một năm qua, nếu như chúng tôi không biết trời cao đất rộng thì có thể nói rằng chúng tôi cũng có chút thành tựu, đây cũng vì mọi người ủng hộ.”

Lập tức một tràng vỗ tay vang lên, Kỷ Văn Hào nhìn mọi người, trong lòng lại cảm thấy rất bình tĩnh. Anh ôm đàn ghi-ta, chuẩn bị hát lên cảm giác trong lòng mình.

“Tôi... thích một cô gái... tôi muốn hát cho cô ấy nghe.”

Lúc này tay trống của dàn nhạc còn đệm giúp anh, tạo ra không khí hồi hộp và mong đợi.

Mọi người đều xôn xao, có người kinh ngạc, có người trầm trồ khen ngợi, hoan hô vì Kỷ Văn Hào dũng cảm biểu đạt tình cảm của mình. Lúc này anh lại nói tiếp: “Tôi hẹn cô gái này đi chơi nhiều lần, cũng chính thức muốn biểu đạt tình cảm với cô ấy, nhưng tôi xấu hổ, lời nói đến khóe miệng nhưng lại không dám nói ra, cho nên quyết định viết thành bài hát...”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng gảy dây đàn, tiếng nhạc du dương, vang khắp căn phòng, mọi người đều nín thở, chờ đợi chàng trai trẻ này hát lên nỗi lòng của mình...

Có cô gái, nụ cười thật đáng yêu.

Em không biết tôi luôn nhìn em

Trong giây phút, em cười với tôi.

Tim của tôi, đành phải bán đi

Cô gái, hãy cho tôi cơ hội, để tôi xem em như bảo bối mà yêu thương.

Cô gái, đừng nói bye bye quá nhanh, nếu không tôi chỉ có thể nhảy xuống biển.

Cô gái, có thể chơi đùa với tôi không, dù sao ông trời đã định em là của tôi.

Cô gái, ngoại trừ bạn gái, tôi còn hy vọng có ngày em có thể trở thành vợ của tôi.

Cô gái...

Mọi người nghe được lời bài hát liền cười ha ha, không khí vừa thoải mái lại ấm áp.

Kỷ Văn Hào viết bài hát như vậy hơi mắc cười, lại có thể nói nên tình cảm của chàng trai giấu kín trong lòng không dám nói ra.

Sau khi kết thúc, mặt Kỷ Văn Hào hơi ửng hồng, nhưng anh rất vui, trừ hát ra anh còn chính thức mở miệng hỏi. “Tiểu Âm, em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

Tất cả thành viên nhóm nhạc đều lớn tiếng nói giúp anh, mọi người cùng vỗ tay, ánh mắt tập trung lên người Tạ Thi Âm.

Đầu tiên Tạ Thi Âm rất kích động nhưng sau đó cố làm ra vẻ không có chuyện gì, chẳng qua là cô lập tức xoay người, đi về phía cửa, nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Kỷ Văn Hào thấy thế, lập tức ném đàn ghi-ta, nhảy xuống sân khấu, ngay cả lời xin lỗi cũng không kịp nói, liền đuổi theo cô. Vừa ra khỏi cửa, liền thấy Tạ Thi Âm ngồi trên ghế đá trong sân.

Hình như cô đang khóc...

Kỷ Văn Hào lập tức chạy đến trước mặt cô, ngồi xổm người xuống nhìn cô... Đúng là cô đang khóc! Nước mắt kia cứ liên tục chảy xuống gương mặt tròn trĩnh của cô.

“Xin lỗi, anh...”

Tạ Thi Âm nói, “Không cần phải nói xin lỗi! Tôi rất thích bài hát của cậu.”

“Vậy tại sao em khóc?”

“Chỉ là hơi kích động mà thôi.”

Kỷ Văn Hào ngồi xuống bên cạnh cô, cười khổ nói, “Xin lỗi, anh... anh không dám nói, cho nên không thể làm gì khác hơn là dùng bài hát.”

Cô gật đầu, “Hát so với nói dễ hơn.”

Anh sờ sờ đầu, “Em không nên chọc anh nữa!”

Nhìn anh, chàng trai này, thì ra gần đây anh ít rủ cô ra ngoài, một ru rú trong phòng, là để viết bài hát này.

Thật không ngờ anh là một tài tử mà lại ngốc như vậy, dùng cách này để tỏ tình, làm cô trở thành tiêu điểm của mọi người.

Nhưng mọi cô gái đều có lòng hư vinh, cô phải thừa nhận điều này, trong lúc đó cô mừng như điên, vui vẻ không thôi.

“Vậy em đồng ý không?”

“...”

Lần này Kỷ Văn Hào lấy hết dũng khí, dù sao hát cũng hát rồi, giả bộ xấu hổ cũng không còn ý nghĩa, “Tiểu Âm, làm bạn gái anh nhé?”

Nhìn trên gương mặt anh tuần của anh hiện lên vẻ khấn chương, Tạ Thi Âm cười cười, sờ sờ tay của anh, hai người cứ như vậy dặt nhau.

Tay của anh rất to, rất ấm, cô cứ như thế mà cầm tay anh.

“Tiểu Âm?”

“Xin chỉ giáo nhiều hơn!”

Kỷ Văn Hào nháy mắt mấy cái, vui mừng nhảy cẫng lên, ôm chặt lấy cô. Anh cứ tưởng đây là mơ, vội vàng nhìn kỹ cô, thật sự là cô. “Vậy... bà xã?”

“Quá nhanh đi!” Tạ Thi Âm cau mày, nhưng vẫn cười cười.

Kỷ Văn Hào ôm chặt cô vào ngực, vui mừng giống như được bay lên trời, so với lần đầu tiên được lên sân khấu biểu diễn còn vui hơn.

Anh cười, cô cũng cười, mọi người trong phòng ăn rất phối hợp, lập tức trình diễn một bài kết hôn, mọi người đều cười ngất.

Người có tình, cần phải ở chung một chỗ.

Cuộc sống không buồn không lo nhanh chóng kết thúc, Văn Hào và bạn anh nhanh nhanh chóng tốt nghiệp đại học sau đó đi nghĩa vụ, dù đi nghĩa vụ họ vẫn không quên giấc mơ của mình, ngày nghỉ vẫn hay đến nhà hàng hát.

Mặc dù số lần diễn ít hơn trước rất nhiều nhưng chỉ cần nhà hàng dán thông báo, lập tức sẽ hấp dẫn thành viên cũ đến, không phải vì nghề vụ quân sự mà bị ảnh hưởng.

Về phần Tạ Thi Âm và Kỷ Văn Hào, hai người quen nhau rất thuận lợi, có lẽ bình an chính là hạnh phúc, đi theo anh, không có nhiều chuyện thú vị, mặc dù cuộc sống vẫn cực khổ, nhưng mà cô vẫn vui vẻ chịu đựng.

Anh thường nói với cô về ước mơ của anh, mới đầu cô còn cho rằng đó là hy vọng không thực tế, nhưng vì sau vẫn cầu nguyện, hy vọng có một ngày anh thực hiện được ước mơ của mình.

“Em biết không? Thật ra thì khi học năm ba đại học đã có công ty đĩa nhạc đến tìm bọn anh, nhưng sau khi bọn anh thương lượng thì quyết định đợi sau khi tốt nghiệp rồi tính tiếp.”

“Tại sao?”

“Bởi vì sau khi ra mắt sẽ rất bận rộn, không có nhiều thời gian giống như bây giờ, muốn hát gì thì hát.”

“Anh không sợ cuối cùng công ty đĩa nhạc không cần bọn anh nữa sao?”

Anh rất tự tin, lông mày cũng không nhíu lên, “Sao có thể có thể chứ?”

Cô cười vì tự tin của anh, dựa vào ngực anh. Trên thực tế, mặc dù nghe anh nói về tương lai, cô đều cảm thấy mình không thuộc về nó.

Nếu có một ngày, anh thật sự thực hiện được giấc mơ rồi, thì trong giấc mơ đó có cô không?

Thật sự cô không biết, cũng không cách nào tưởng tượng nổi.

Năm tháng trôi qua, cô dần dần thích anh, mặc dù rất lý trí, không đến nỗi không có anh thì không được, nhưng vẫn không thể phủ nhận... cô đã thật sự thích anh.

Đêm hôm đó, hơn mười giờ, Tạ Thi Âm tan việc đang chuẩn bị về nhà. Bên ngoài mưa to, cô che dù từng bước từng bước đi về nhà.

Hôm nay A Hào bắt đầu nghỉ phép, nhưng mai anh mới đến tìm cô, lúc chiều anh gọi điện nói với cô như thế.

Anh nói, ban nhạc xảy ra chút chuyện, anh phải xử lý, cho nên ngày mai mới đến tìm cô.

Tạ Thi Âm đi vào nhà trọ của mình, đúng lúc gặp một người phụ nữ trung niên là hàng xóm của cô.

Bà thấy Tạ Thi Âm, lập tức lôi kéo cô, nói với cô: “Thi Âm, bạn trai cô cả người ướt sũng, đang ngồi trước cửa nhà cô đó!”

Tạ Thi Âm sửng sốt, ba chân bốn cẳng vội vàng chạy lên lầu, đi đến lầu hai nơi mình ở liền thấy Kỷ Văn Hào ngồi trước cửa nhà cô. Cả người ướt đầm, ngồi dưới đất, trong miệng ngậm miếng thuốc, phìên muộn rít một hơi rồi lại một hơi.

“A Hào?”

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, tay khẽ run. Anh đợi cô, đợi thật lâu, những lúc phìên muộn như thế này anh chỉ muốn gặp cô.

Tạ Thi Âm ngồi xổm xuống, lập tức thấy trên mặt anh vừa hồng lại vừa tím, cô kinh ngạc kêu lên, “A Hào, sao anh bị thương vậy?”

Anh cười khổ, giống như đứa trẻ bị lạc đường không biết nên làm gì, cô không chịu được liền ôm anh vào ngực.

“Anh đánh nhau với A Cường... nhưng cậu ta thảm hơn anh nhiều.”

“Đánh nhau? Sao lại đánh nhau?”

Kỷ Văn Hào tựa vào ngực cô, rầu rĩ nói, “Cậu ta nói, anh chỉ muốn đè ép cậu ta, còn nói anh coi thường cậu ấy, mẹ nó! Anh đâu có như vậy...”

Tạ Thi Âm thở dài, mới bắt đầu cô đã biết một núi không thể chứa hai cọt, hai người tài hoa giống nhau ở chung một chỗ, chắc chắn sẽ có xung đột.

“Người anh ướt hết rồi, vào nhà hãy nói.” Mở cửa kéo anh vào phòng, trước tiên lấy khăn lông cho anh tắm, sau đó tìm vài bộ quần áo mà trước đó anh để lại trong nhà cô.

Cầm quần áo đi ra, mới phát hiện anh vẫn ngồi dưới đất, khăn lông cũng không dùng, giống như có tâm sự nặng nề.

“A Hào!”

“Anh bị ba anh đuổi khỏi nhà rồi.”

Rất kinh ngạc, “Tại sao có thể như vậy?”

“Ông ấy nói nếu như anh kiên trì muốn làm ca sĩ, thì sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với anh... Có nghiêm trọng như thế không?” Giọng nói của Kỷ Văn Hào trống rỗng.

“A Hào...” Khó trách...

Anh và A Cường thường xuyên xảy ra tranh chấp, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn là sẽ không sao, nhưng lần này tâm trạng anh lại kém như vậy, hóa ra là vì còn có nguyên nhân khác.

“Ông ấy còn cắt đứt mọi trợ cấp kinh tế, mẹ kiếp, quá xem thường anh rồi! Tưởng rằng không có ông ấy thì anh không sống được sao!”

Tạ Thi Âm cầm khăn lông lau tóc giúp anh, “Đừng nghĩ quá nhiều, thuyền tới cầu tự nhiên thẳng.”

“Anh đã đụng vào cầu rồi!”

“Nói kiểu gì vậy?”

Vừa nói vừa cười, quả nhiên cô có ma lực có thể làm tâm trạng của anh tốt hơn, khiến anh cảm thấy mọi chuyện đều không nghiêm trọng.

Đối mặt với nhiều chuyện phiền não, trực giác nói cho anh biết nên đi tìm cô, cô có thể làm tan hết mọi ưu phiền của anh.

Ở cùng với cô thật thoải mái.

“Lau khô tóc sau đó đi tắm đi, cả người anh đều ướt coi chừng bị cảm đó.”

Kỷ Văn Hào ngoan ngoãn cầm lấy quần áo vào phòng tắm, chỉ mất năm phút anh đã tắm xong, nhẹ nhàng khoan khoái đi ra, nhìn thấy Tạ Thi Âm đang bận rộn trong phòng bếp, chuẩn bị bữa khuya cho anh.

Bỗng nhiên anh cảm thấy đây là hạnh phúc anh theo đuổi đã lâu... một không gian không cần quá lớn, có người con gái anh yêu ở đó là đủ rồi.

Tối nay, ở lại đây đi!

Một tiếng sau, chuẩn bị đi ngủ. Đêm đó Kỷ Văn Hào ngủ bên cạnh Tạ Thi Âm, đây là lần đầu tiên, nên ai cũng khẩn trương, lần đầu tiên gần nhau như vậy.

“Ngủ sớm đi! Chuyện của A Cường ngày mai lại nghĩ biện pháp.”

“Được!”

Nhưng hai người vẫn không ngủ được, nhiệt độ cơ thể của người bên cạnh quá cao, khiến tim mình đập nhanh mất khống chế. Rốt cục Kỷ Văn Hào mất khống chế trước, anh lật người lại ôm cô vào ngực.

Cô luôn cuống, nhưng không sợ. Biết người đàn ông này đã nhiều năm, từ lúc anh là một sinh viên ngây ngô, đến khi trở thành một người đàn ông tành thực.

Anh nhìn chằm chằm cô, từ lông mày đến mi tâm (điểm giữa hai chân mày), đến gương mặt, lỗ mũi, đến cằm, cuối cùng dừng lại ở cánh môi, nhìn thật kỹ, sau đó cũng nhắm nháp thật kỹ.

Cô rất đẹp, cũng rất ngọt, giống như trong tưởng tượng của anh, nhiều ngày rồi mỗi giây mỗi phút anh đều yêu thích không buông tay, mỗi ly mỗi tác anh đều không kiềm chế được.

Cứ như vậy lún vào thật sâu! Không cần phải tỉnh lại, cũng không muốn tỉnh lại, từ đó không thể tự kiềm chế.

“A Hào.” Cô thở dốc, cuối cùng anh cũng tỉnh táo lại.

Kỷ Văn Hào cố gắng đè nén tiếng thở dốc và kích động của bản thân, áp chế đầu mình tỉnh táo lại, thấy rõ mình đã gần như cởi quần áo của cô. “Xin lỗi, anh...”

“Đồ gốc, xin lỗi gì chứ.” Ôm lấy cổ của anh, kéo anh về phía mình.

Giống như lúc đồng ý lời tỏ tình của anh, cô không nói gì, mà chỉ làm, dùng hành động nói lên tình cảm của mình.

Nhận được sự cho phép của cô, giống như được ông trời ban ơn. Anh vĩnh viễn nhớ ngày này, có một cô gái, giao chính mình cho anh.

“Tiểu Âm, anh yêu em.”

Anh tiếp tục động tác vừa rồi, lần này không dừng lại nữa, hình như đã quyết tâm dũng cảm tiến tới. Anh cởi ra quần áo của cô ra, khám phá cơ thể hoàn mỹ của cô, tiếp tục hôn điên cuồng.

Bên ngoài mưa to tầm tã, tiết tấu cuồng hoan trong phòng vang lên giống như mưa rền gió dữ. Họ khám phá cơ thể của nhau, thăm dò linh hồn của nhau.

Anh cảm giác như mình đã đến chỗ ảm áp nhất nhất của cô trong trí nhớ anh đó là trái tim cô, sự dịu dàng bên trong con người cô, khiến anh cam tâm tình nguyện dừng lại, từ nay trở đi sẽ nghỉ chân ở đó.

Không biết qua bao lâu, luôn cho rằng mình cứ như vậy mà ngất đi, nhưng cô vẫn cảm nhận được, anh dịu dàng ôm cô vào ngực, khẽ vuốt tóc của cô, vỗ nhẹ cơ thể cô.

“A Hào...”

“Anh ở đây, vĩnh viễn anh sẽ không rời khỏi em.”

Anh nhìn người đang buồn ngủ trong lòng nói ra lời thề của mình, anh tin rằng nhất định cô sẽ nghe được.

Trẻ tuổi chính là như vậy, luôn dũng cảm theo đuổi tình cảm, không hề e dè thề thốt, luôn cho rằng đó là lời nói vĩnh hằng.

Đây chính là trẻ tuổi...

Về chuyện của Kỷ Văn Hào và A Cường thì quả nhiên như Tạ Thi Âm đã nói, dù sao cũng là bạn nhiều năm, ân oán chỉ có một đêm, ngày hôm sau sẽ tự động hóa giải.

Nhưng mà Kỷ Văn Hào luôn giống một học sinh tiểu học anh đã quên mất mình đã là một người sắp giải ngũ, kéo Tạ Thi Âm đi gặp A Cường.

Tạ Thi Âm cười cười nói: “Thật ra thì anh hiểu cậu ấy hơn em, cậu ấy sẽ không so đo nữa!”

“Anh biết, chẳng qua là anh thấy em giống như thuốc bôi trơn của bọn anh!”

Cười cười, đi đến chỗ luyện tập của người đàn ông trẻ con, quả nhiên thấy mọi người đang tụ tập nói chuyện như mọi ngày, chẳng qua là Kỷ Văn Hào và A Cường không nói với nhau lời nào, cũng không gây lộn nữa cả hai đều lúng túng và trên mặt đều có vết thương.

Tạ Thi Âm lôi kéo Kỷ Văn Hào và A Cường cùng ngồi xuống, cười nói với A Cường: “A Cường, tôi đã dạy dỗ A Hào rồi, cậu đừng giận anh ấy nữa.”

Kỷ Văn Hào bĩu môi, biết rõ không nên chen vào nói, nhưng vẫn không nhịn được, “Không phải tối qua anh dạy dỗ em sao...”

Tạ Thi Âm không để ý tới anh, chỉ nhìn A Cường.

Mà A Cường cũng ngượng ngùng sờ sờ đầu, “Tôi cũng có phần sai nữa!”

“Tất cả đều là bạn lâu như vậy, không nên vì một chuyện nhỏ mà làm mất hòa khí, sau này nếu hai người muốn nhanh chóng thành công, còn phải giúp đỡ lẫn nhau nữa đó.”

Hai người cũng gật đầu, Tạ Thi Âm nói tiếp: “A Hào tuyệt đối không có ý chèn ép cậu, tôi tin rằng anh ấy cũng rất lệ thuộc vào tài hoa của cậu, tôi nghĩ, hai người nên thi xem ai giỏi hơn, cuối cùng ban nhạc sẽ nghe theo lời người ấy, như vậy cũng tốt cho ban nhạc!”

Kỷ Văn Hào nhú mày, “Đúng vậy!”

“Cậu cho rằng mình sợ sao?”

“Thử mới biết được.”

“Được.”

Hai người đấu võ mồm cậu một câu, tôi một câu, vô cùng nhiệt tình, cuối cùng cả ban nhạc gia nhập thảo luận, ngược lại Tạ Thi Âm không nói gì.

Thật sự mà nói, cô tin rằng A Hào sẽ thắng, một ngày nào đó anh sẽ thực hiện được ước mơ của mình. Nhìn thấy anh trò chuyện vui vẻ, đáng vẻ hăng hái cô lại nghĩ đến mình.

Ước mơ của mình là gì đây?

Thành thật mà nói, cô không có mong ước gì, luôn bình thường và tự nhiên sống qua ngày, chỉ cần kiếm đủ tiền chi tiêu cho cuộc sống, cô cũng không có yêu cầu xa vời gì.

Hình như mình không có triển vọng gì cả, có lẽ vì cha mẹ mất sớm nên hy vọng duy nhất của cô là có một gia đình, để cô hưởng thụ được sự ấm áp của gia đình.

Tạ Thi Âm mỉm cười, đứng dậy đi đến phòng bếp chuẩn bị đồ uống cho họ, đều họ nói chuyện cho thỏa thích, biểu đạt hết tất cả ước mơ âm nhạc của bản thân, mà cô cũng có thể nghĩ về tương lai của mình.

Chỉ còn mấy tháng nữa là Kỷ Văn Hào giải ngũ, tình cảm của họ tiến triển rất nhanh, thậm chí Kỷ Văn Hào đã chính miệng nói ra, anh đã nhét cô vào bức tranh cuộc sống của anh.

Anh nói công ty đĩa nhạc đang chờ anh và bọn A Cường giải ngũ, sau đó sẽ ký hợp đồng với họ, phát hành album, đợi vài năm nữa khi anh đã thành công, trước ba mươi tuổi anh sẽ cưới cô, hy vọng rằng sẽ không để cô chờ lâu.

Thật sự mà nói cô rất hoài nghi, bọn họ có thể đi đến cuối cùng sao? Giấc mơ của anh là trở thành đại minh tinh, mà cô chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường.

Có thể một ngày nào đó khoảng cách giữ họ càng ngày càng xa.

Gần đến lúc anh giải ngũ, Tạ Thi Âm càng nghi ngờ, nhưng khi trời tối, Kỷ Văn Hào đến đưa cho cô một vật.

“Đây là gì?”

“Quà tặng em.” Kỷ Văn Hào đem một cái rương nhỏ vào nhà cô, anh đặt khế trên sàn nhà.

Tạ Thi Âm không hiểu ra sao. “Quà?”

“Đúng vậy! Anh suy nghĩ thật lâu, mới quyết định đem cái này đưa cho em, còn cái này nữa.”

Tạ Thi Âm cũng ngồi chồm hổm trên mặt đất, “Trong đây có cái gì sao?”

“Trước mắt không có.” Kỷ Văn Hào xòe tay ra, trong lòng bàn tay có hai chìa khóa được xoắn thành một sợi dây chuyền.

Dùng một trong hai chiếc chìa khóa mở cái rương ra, quả nhiên bên trong không có gì, Kỷ Văn Hào lấy tất cả bản nhạc trong ba lô mình ra cất vào đó, rồi đập lại. “Một chìa khóa của em, một chìa khóa của anh, cái này sẽ trở thành rương chung của chúng ta, chờ khi chúng ta già rồi sẽ mở ra xem.”

Trái tim Tạ Thi Âm thất lại, nhìn cái chìa khóa, “Tại sao phải làm như vậy?”

“Anh cảm thấy như thế rất thú vị! Sau này nếu như em muốn nói gì, có thể viết ra, để vào trong rương, chúng ta có thể trao đổi bí mật thông qua chiếc rương này, cũng có thể đợi nhiều năm sau, mở ra xem một lần luôn.” Kỷ Văn Hào rất lãng mạn nói.

Làm Tạ Thi Âm không khỏi cười ra tiếng, nhưng hốc mắt hồng hồng, “Sao anh còn lãng mạn hơn cả phái nữ vậy?”

“Đâu có!” Kỷ Văn Hào cười ha ha.

Tạ Thi Âm vuốt cái rương, tâm tình không ngừng lên xuống, vui cũng có, buồn cũng có, rất nhiều cảm xúc không biết tên xông lên đầu. “Nhưng sao anh biết chúng ta có thể sống đến già?”

Kỷ Văn Hào nhìn cô chằm chằm, “Không phải em... luôn hoài nghi chuyện này chứ?”

Tạ Thi Âm chấn động, im lặng không nói; Kỷ Văn Hào khóa rương lại, nhất thời hai người lâm vào trầm mặc.

Đột nhiên Kỷ Văn Hào mở miệng, “Nếu có một ngày, vì ước mơ mà anh mất đi em, ít nhất cũng còn cái rương có thể chứng minh, anh thật sự yêu em, hoặc là nếu có một ngày anh sa đọa, anh cũng có thể mở rương để nhắc nhở chính mình.”

Che mặt lại, không muốn nước mắt tùy ý rơi xuống, nhưng nước mắt cứ theo những khe hở mà chảy xuống.

Kỷ Văn Hào lấy một tờ giấy ra, viết lên đó...

Tôi vô cùng yêu Tạ Thi Âm, hi vọng cô ấy có thể hiểu, đừng suy nghĩ lung tung, bất luận như thế nào, tôi cũng không bỏ rơi cô ấy.

Viết ngày tháng năm lên đó, rồi bỏ vào trong rương. “Làm mẫu xong, em đã hiểu rồi chứ?”

Cô gật đầu, giờ khắc này cô đã hoàn toàn vứt bỏ nghi ngờ và bất an của mình, tiếp nhận tình yêu của anh. “Nếu có một ngày, chúng ta không thể tiếp tục ở bên nhau, thì hãy nói cho em biết, em sẽ vứt chìa khóa và trả cái rương lại cho anh.”

Anh nhìn cô, im lặng một lúc, “Thành thật mà nói, sẽ không có ngày đó, nếu như quả thật có ngày đó, em đừng nói với anh là em sẽ vứt luôn cái rương! Như vậy anh rất đau lòng.”

Anh cười cười, ôm cô vào ngực, tóc cô mềm mại lại thơm nữa, anh hết sức hưởng thụ khoảng khắc bình yên khó có được này.

Anh nghĩ rằng, nếu quả thật có một ngày vì ước mơ mà tổn thương cô, thậm chí bỏ rơi cô, thì anh có thể buông tha ước mơ của mình không?

Giới showbiz luôn đủ loại, anh đã sớm nghe nói, nhưng anh luôn cười nhạt, cảm thấy mình sẽ không trầm luân đến mức độ đó, nhưng khi số tuổi tăng thêm anh lại bắt đầu do dự.

Anh muốn thực hiện giấc mơ của mình, điều này không cần hoài nghi, rất nhiều năm tới anh vẫn lấy đó là mục tiêu, thậm chí vì vậy mà bị đuổi ra khỏi nhà, cũng bị tước quyền thừa kế sự nghiệp gia tộc, và bị cắt đứt viện trợ kinh tế, nhưng anh vẫn không sao cả.

Nhưng mất đi cô?

Nếu cái giá phải trả để thực hiện giấc mơ của mình là cô, thì anh có đồng ý không?

Anh không biết, anh không biết làm sao để giải quyết vấn đề nan giải này.

4. Chương 4

Cái vấn đề khó khăn này không phải là giả thiết, rất nhanh sau đó nó đã trở thành sự thật, mấy tháng sau, Kỷ Văn Hào giải ngũ, điều này làm cho người đã vạch sẵn kế hoạch trong tương lai như Kỷ Văn Hào thấy đầu óc choáng váng.

Sau khi giải ngũ, anh quyết định tự mình có gắng, cho dù gia đình không trợ cấp kinh tế nữa anh cũng muốn đi trên con đường mình đã chọn.

Anh và thành viên nhóm nhạc đã nhiều lần quyết định, cuối cùng chọn Công ty Đĩa Nhạc có điều kiện tốt nhất để hợp tác, từ suy nghĩ thời gian ký hợp đồng trong bao lâu, hơn nữa đã bắt đầu chuẩn bị làm album đầu tay.

Anh bận rộn nhiều việc, mỗi ngày đều phải luyện thanh, sáng tác bận đến mức không có chú ý đến sự khác thường của Tạ Thi Âm.

Anh đã dọn đến sống chung với cô, cuộc sống của hai người chỉ thiếu bước cuối cùng đó là kết hôn, nhưng kết hôn cũng không phải vấn đề.

Anh không nhắc đến, cô cũng không dám hỏi, thấy anh càng bước gần đến mơ ước, trong lòng cô càng lo.

Họ có thể cùng nhau sống như vậy đến cuối đời sao?

Có lẽ thời gian qua đi, năm tháng vô tình đã kích, họ không có dũng khí sống cùng nhau, chỉ có thể rời khỏi đây.

Những vấn đề này vẫn luôn đè nén trong lòng, nhưng cô không dám hỏi, cho đến ngày đó xảy ra một chuyện làm cô không biết làm sao.

Cô phát hiện mình đã lâu rồi không có kinh, âm thầm hoài nghi, gạt anh tự mình đến bệnh viện kiểm tra, kết quả cô đã mang thai hơn ba tháng!

Cô sưng sốt, đủ mọi cảm xúc, nhưng chủ yếu là vui sướng, có thể vì người đàn ông mình thích mà mang thai, đây có lẽ là mơ ước của mọi người phụ nữ.

Nhưng họ không phải vợ chồng, tương lai đầy biến số, huống chi cô không biết nên nói với anh thế nào, làm cách nào nói cho anh biết tình huống đột nhiên phát sinh có thể phá hủy cuộc sống anh đã vẽ ra.

Sau khi về đến nhà, vừa vặn lúc bắt đầu nôn nghén.

Lúc này Kỷ Văn Hào và toàn bộ thành viên của nhóm vào nhà, còn lớn tiếng nói chuyện với nhau. “A Cường, cậu xác định bài chủ đề của album phải phức tạp như thế vậy sao? Giai điệu quá loạn, có thể ảnh hưởng đến chất lượng của album không?”

“Mình cảm thấy loạn cũng là một âm điệu, huống chi cũng không quá loạn, chỉ giai điệu hơi phong phú thôi.”

“Nhưng mình thấy...”

Mấy người đàn ông đang nói chuyện, vừa vào cửa liền nghe thấy trong phòng tắm không ngừng truyền ra tiếng nôn khan, Kỷ Văn Hào sưng sốt, lập tức chạy vào xem, quả nhiên nhìn thấy Tạ Thi Âm cúi người ở bồn rửa tay nôn khan không ngừng,

“Tiểu Âm, em sao vậy?”

Vỗ vỗ ngực mình, “Không có chuyện gì! Em không sao...”

Đỡ cô ra khỏi phòng tắm, đi đến phòng khách, mọi thành viên cũng quan tâm.

Tạ Thi Âm ngồi xuống, cười cười, “Tôi không sao, xin lỗi, đã làm mọi người lo lắng.”

A Cường nhìn đồng hồ đeo tay, quyết định không làm bóng đèn nữa, “A Hào, bọn mình đi trước đây, có gì mai bàn tiếp.”

A Hào gạt đầu, không thềm tiến họ, chỉ chuyên tâm nhìn cô, sờ sờ sợi tóc rũ xuống má cô. “Cuối cùng là tại sao?”

Tạ Thi Âm không dám nhìn anh, thềm thở dài một hơi, có nên nói không? Nên nói thế nào đây? Anh sẽ có phản ứng gì? Vui mừng hay tức giận?”

Ông trời? Sao bây giờ cô vẫn hoài nghi tình cảm của họ, họ quen nhau đã rất lâu rồi nên tin tưởng lẫn nhau, quan trọng nhất là cô không nên không tin tưởng tình cảm của chàng trai hát bài tình ca tặng cô.

“Tiểu Âm, sao em không nói gì?”

Nhìn anh, hít sâu một hơi, lấy can đảm, “A Hào, em có thai!”

Kỷ Văn Hào nhìn, đầu tiên là sưng sốt sau đó là khó tin và khiếp sợ, rõ ràng là anh không biết nên phản ứng như thế nào.

Anh im lặng một phút, giống như ngay cả chân tay cũng không biết để ở đâu, sự im lặng của anh cũng khiến Tạ Thi Âm bất an.

“A Hào...”

Kỷ Văn Hào không trả lời, giống như sợ nói gì cũng không đúng, anh đứng lên đi đến cửa sổ, lấy gói thuốc lá từ trong túi ra, chỉ khi nào anh đặc biệt phiền lòng mới hút thuốc.

Châm thuốc bỏ vào miệng, rít từng hơi, giống như đang cố gắng khống chế cảm xúc lại giống như làm không được.

Anh biết, anh nên vui mừng, trên thực tế anh cũng như thế. Nhưng nó chỉ tồn tại trong vài giây, sau đó chuyển thành lo âu.

Sự kiện này đã phá hủy toàn bộ kế hoạch của anh, anh lại không thể không để ý cô, bây giờ phải làm sao? Huống chi anh không biết làm sao để nói với cô về quyết định của mình.

Bỗng nhiên, anh quay đầu nhìn, “Em nên biết anh đã bị cha đuổi khỏi nhà, không còn là công tử có tiền nữa rồi.”

Tạ Thi Âm sững sờ, cơ thể run lên, “Ý của anh là... Anh cho rằng em mang thai là vì muốn lấy thứ gì đó của anh sao?”

Kỷ Văn Hào cũng chấn động, anh không có ý này.

Nhưng Tạ Thi Âm đã đứng lên, “Em biết rồi, em sẽ đi ngay bây giờ!”

Anh dập tắt điều thuốc trong tay, xông lên trước nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, nhưng không thành công, cô giãy dụa không ngừng. Anh cố gắng trấn an, nhưng lại khiến cô rơi nước mắt.

“Buông!”

“Tiểu Âm!” Anh nói nhỏ, “Anh không có ý này, em hiểu lầm rồi.”

“Buông!” Cô khóc, “Từ trước đến giờ em không hề để ý xem anh có phải người giàu có không, nếu anh anh hoài nghi em, em sẽ rời đi.”

“Đáng chết” Ôm chặt lấy cô, “Em hiểu sai ý của anh! Anh không có ý này, anh nói, hiện tại anh không có cách này cho em một cuộc sống tốt, bởi vì anh không còn là người được gia đình quan tâm.”

Anh lớn tiếng nói xong, cuối cùng Tạ Thi Âm cũng chịu nghe, dựa lưng vào ngực anh, không ngừng khóc nức nở, bả vai run run.

“Đứa ngốc...”

“Anh mới là...”

Anh khẽ gọi, cô trả lời, hai người ôm nhau thật chặt, nhưng vẫn khó nói đến tương lai. Kỷ Văn Hào không biết nên nói gì cũng không biết kế tiếp nên làm những gì.

Tạ Thi Âm mờ mịt, hoàn toàn không biết làm sao với tương lai, giờ phút này cô chỉ có thể lệ thuộc vào anh, cô hi vọng nhận được một câu quan tâm của anh, một câu hứa hẹn, cho cô một đời bền vững.

Nhưng anh không nói gì cả.

Kỷ Văn Hào phiền muộn không thôi, nhất thời không biết nên làm sao với cô.

Trên thực tế, trong một thời gian ngắn nữa anh và các thành viên phải vào ở trong ký túc xá của công ty, mặc dù chuyện ký hợp đồng với công ty định một thời gian ngắn nữa, lúc đó sẽ cử hành họp báo giới thiệu với giới trẻ ban nhạc của họ luôn, nhanh nhất cũng nửa năm sau, nhưng bây giờ công ty đã bảo người đại diện bắt đầu công tác tuyên truyền, giống như rất chắc chắn họ sẽ đồng ý ký.

Ban đầu anh nghĩ, để cô ở lại căn hộ này, dù sao anh sẽ định kỳ về thăm cô, nhưng bây giờ cô có thai phải làm gì đây?

Anh không nói lời nào, khiến cô kinh hãi, từ đầu tới đuôi, anh không hề có vẻ mặt vui mừng, chẳng lẽ anh không muốn đứa con này sao?

Thở dài, “Tiểu Âm, hãy nghe anh nói, một thời gian nữa anh phải vào ký túc xá của công ty.”

Rời đi! Cô nhìn anh, hai mắt mở thật to, vẻ mặt không thể tin được, “Tại sao? Sao em lại chưa từng nghe anh nhắc đến chuyện này?”

Kỷ Văn Hào nhìn cô, tỏ ý xin lỗi, nhưng vẫn quyết định, “Tiểu Âm, xin lỗi trong tình huống này lại nói chuyện này. Về phần đứa bé, đã có, không thể làm gì khác hơn là sinh thôi.”

Anh suy nghĩ một chút, “Anh sẽ trở về tìm cha anh, tạm thời em hãy ở nhà họ Kỷ, ít nhất cũng có người nhà anh, có thể chăm sóc em. Đợi sau khi anh ký hợp đồng chuyển ra ở riêng, chắc lúc đó em cũng sinh rồi, anh lại đón em về.”

“Nhưng...”

“Kết hôn đâu? Mang thai, còn không kết hôn sao?”

Rốt cuộc cô nên làm cái gì bây giờ? Anh lại muốn đối xử với cô như vậy?

Thế nhưng cô lại không thể hỏi, biết rõ hiện nay anh lo cho chính mình thôi cũng khó rồi, huống gì kết hôn?

Hay anh chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với cô, kết hôn, trên thực tế trong bức tranh hoàn mỹ của anh, cô chỉ là một đốm nhạc, chỉ là ngoài ý muốn.

“Tiểu Âm, sao em lại không nói chuyện?” Dáng vẻ im lặng của cô, khiến Kỷ Văn Hào càng đau lòng, anh cũng không muốn bỏ cô lại một mình khi cô mang thai, nhưng bây giờ sự nghiệp của anh đang trong giai đoạn chạy nước rút rất quan trọng.

Mơ ước nhiều năm qua, giây phút này nó có thể thành sự thật, chỉ thiếu một bước nữa thôi, chắc cô sẽ hiểu, nhiều năm qua cô luôn bên cạnh họ, cô hiểu, nhất định cô sẽ hiểu.

Đúng! Tạ Thi Âm hiểu, làm sao không hiểu được, chẳng qua là càng hiểu càng đau lòng!

Qua nhiều năm như vậy, cô biết tất cả những gì anh đã cố gắng, nếu như anh không thành công cô sẽ đau lòng thay anh, nhưng cô cũng đau lòng cho chính mình, cô cảm thấy bất lực với tương lai.

Bỗng nhiên, bọn họ đều không thể nắm chắc bản thân càng không thể nắm chắc lẫn nhau.

Nếu như một đứa con trai bị đẩy ra khỏi nhà, có một ngày dắt theo bạn gái trở về, lại muốn nhờ người nhà chăm sóc, thì gia đình sẽ nể mặt con trai mà miễn cưỡng chấp nhận.

Cha của Kỷ Văn Hào cũng vậy, tuy họ chỉ cho rằng con trai nhất thời chơi đùa mới làm người ta mang thai, nhưng không muốn chịu trách nhiệm mới nên cho cha.

Bọn họ có thể nể mặt con trai mà miễn cưỡng chấp nhận, chờ sau khi sinh đứa bé, nếu là con trai vừa vặn lúc con trai không có nhà sẽ xử lý cô bé này.

Tạ Thi Âm trong tình huống như vậy bước vào nhà họ Kỷ, thế mới biết thì ra cô cho rằng mình biết rõ Kỷ Văn Hào, nhưng thực tế cô không biết gì cả.

Đây mới thật là một gia đình lớn... Một nhà phú hào, cha Kỷ là chủ tịch một xí nghiệp lớn, Kỷ Văn Hào là con trai độc nhất, trong nhà còn có một vài chị em cùng cha khác mẹ với anh, nhưng anh là người con trai duy nhất.

Khó trách Kỷ Văn Hào kiên trì muốn đi theo sự nghiệp ca hát, cha anh sẽ phản đối vì cha Kỷ coi Kỷ Văn Hào là người nối nghiệp duy nhất của ông.

Vì thế mà đứa trai này không nghe theo sự sắp xếp ông kiên trì lựa chọn con đường riêng cho mình, người cha này mới tức giận, cũng khó trách sẽ làm ra hành động quyết liệt là đuổi con trai ra khỏi nhà.

Ngày đó, sau khi Kỷ Văn Hào đưa cô về nhà anh, ban đầu cố ý cúi đầu, dù sao cũng vì anh muốn cầu cạnh cha, muốn nhờ người nhà chăm sóc cho người phụ nữ vì mình mang thai, nhưng cuối cùng anh cũng gây gổ với ông, lý do vẫn là đề tài cũ có nên gia nhập làng giải trí không.

Cuối cùng, anh bỏ cô ở lại rồi đi!

Đúng là bỏ, bởi với một câu anh cũng không nói với cô, thậm chí về sau anh cũng rất ít về thăm cô.

Quãng thời gian sống ở nhà họ Kỷ, đó là một cơn ác mộng với cô, bị mọi người xem thường, quả thực làm người khác không thể chịu được.

Mọi người ai cũng cho rằng lúc đầu cô biết anh xuất thân giàu có, cho lên mang thai muốn bay lên làm phượng hoàng, vì thế không ai đối tốt với cô.

Cô không cần, chỉ cần Văn Hào nhớ về thăm cô là tốt rồi, nhưng anh giống như biến mất vậy, chưa từng xuất hiện dù chỉ một lần.

Bụng cô càng ngày càng lớn, tâm trạng của cô cũng càng lúc càng nặng nề, cô chỉ có thể thông qua truyền thông mới biết một ít tin tức của nhóm nhạc, biết được tình trạng của anh.

Đỡ bụng xem người đàn ông hăng hái trong ti vi, hốc mắt cô ướt ướt. Cô hoài nghi, cuối cùng anh có nhớ đến cô không?

Tất cả mọi thứ giống như cơn ác mộng, rốt cuộc khi nào mới tỉnh lại đây...

Rời khỏi phòng khách, nhà họ Kỷ to như vậy nhưng cô luôn có cảm giác mình không có chỗ dùng thân, chỗ dựa duy nhất của cô là đứa bé trong bụng cô.

Chớp mắt thôi cô đã có thai được tám tháng, hoạt động rất bất tiện, cách ngày sinh càng gần, cô càng không có cảm giác an toàn với tương lai.

Nếu như sau khi sinh con xong anh không về thăm cô, thì cô nên làm gì đây?

Lúc này, cô gặp những người vợ bé của cha Kỷ, đương nhiên là họ vẫn chê cười như trước.

“Tốt nhất cô nên cầu nguyện đứa bé đó là nam, nếu không đừng mong lấy được gì.”

“Đúng đấy! Nhưng theo tôi thấy, chắc canh là con gái.”

Về mặt Tạ Thi Âm rất lạnh lùng, nghiêng người đi đi tới, vừa đi vừa nói: “Không phải tôi muốn lấy cái gì mới sinh con.”

Đến bây giờ cô cũng không biết giới tính đứa bé, bởi vì dù là con trai hay con gái cô đều yêu thương.

“Ai tin cô!” Một đám phụ nữ cười mỉa mai, hiển nhiên không tin cô.

Ánh mắt Tạ Thi Âm rất buồn... A Hào tin cô là được rồi...

Gần đến ngày dự sinh, cha Kỷ mời bác sĩ khoa sản về nhà, tuy tức con trai, nhưng dù sao cũng là cháu của mình, không thể không quan tâm.

Ngày đó Tạ Thi Âm luôn đợi A Hào xuất hiện, thậm chí nhờ người nhà họ Kỷ liên lạc, ít nhất khi đứa trẻ ra đời, người làm cha nên đến.

Nhưng mà tin tức truyền đến làm cô thất vọng, A Hào còn đang trong phòng ghi âm, không nghe điện thoại được, tất nhiên cũng không đến được.

Cô nén nước mắt, lúc này mới biết cảm giác trong lòng cô có tên là chết tâm.

Hành động của A Hào đã chứng tỏ... anh không cần cô, cũng không muốn đứa trẻ này...

Trong đau đớn và đấu tranh, cô cảm thấy toàn thân đau đớn như bị xé rách, đứa bé đã được cô sinh ra, là con gái, điều này làm cha Kỷ tương đối thất vọng, ông chỉ nhìn thoáng qua rồi rời đi.

Chỉ một lát, trong phòng chỉ còn lại mình cô, bên cạnh là con gái đã được tắm sạch và được quần kỹ đang ngủ say sưa.

Mọi thứ thay đổi quá nhanh, cô đã làm mẹ, nhưng cha đứa bé không đến, có lẽ sau này anh cũng không đến.

Tạ Thi Âm cử động người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của con gái, trong lòng cô lần đầu tiên thấy vui vẻ, là thời điểm vui vẻ nhất trong mấy tháng qua.

Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cô cảm nhận được sức mạnh của sinh mạng, cuối cùng cảm giác bị vứt bỏ biến mất, cô cười cười, cười thật lòng, thì ra đây chính là sức mạnh của sinh mạng mới, “Bảo bối, chào mừng con đến làm bạn cùng mẹ...”

Có lẽ cô nên cảm thấy may mắn vì sinh con gái, như vậy mới có thể không bị nhà họ Kỷ cướp đi, sau khi mất đi A Hào sẽ không mất luôn con gái.

Nhưng mắt Tạ Thi Âm vẫn ướt, cô nằm xuống, trầm nghĩ nên nghỉ ngơi, dù toàn thân mệt mỏi nhưng trong đầu toàn hình bóng của người đàn ông kia.

Nhắm mắt lại, cô hạ quyết tâm, nhất định phải tìm thời gian đi hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc anh muốn làm gì? Đáp án này rất quan trọng, nó quyết định cô có nên tiếp tục chờ anh không.

Nghỉ ngơi rất nhiều ngày, cuối cùng cô cũng đứng lên đi lại được, trong thời gian này cũng không có ai quản cô, trừ đưa đồ ăn và nước uống ra đại khái không có ai để ý đến cô.

Tạ Thi Âm giao đứa bé cho một người giúp việc tốt bụng nhờ người này trông con hộ cô, còn cô thì một mình ra ngoài không quản trong người đang mệt mỏi chạy đến công ty của Kỷ Văn Hào ngồi đợi dưới lầu.

Cô đợi thật lâu, đến khi rất mệt không biết mình có chờ được đến khi gặp anh không, hay là... cô không muốn làm một người phụ nữ ngốc nữa.

Đột nhiên bên cạnh truyền đến tiếng hét ầm ĩ, một nhóm thanh thiếu niên trẻ tuổi la hét, làm Tạ Thi Âm sợ hết hồn.

“Tia Sáng! Tia Sáng! Tia Sáng!”

Lúc này một nhóm người đi ra, vẫy tay với nhóm thanh thiếu niên kia!

Tạ Thi Âm nhìn một cái liền thấy nhóm của Kỷ Văn Hào.

Người cao lớn nhất nhất nhóm đúng là A Hào, mấy người họ đang chuẩn bị vào công ty, một người đàn ông trung niên đi bên cạnh họ, nếu cô đoán không sai đó là người quản lý.

Thật vất vả Tạ Thi Âm mới gặp được anh, nếu như bình thường cô sẽ không có dũng khí gọi anh trước đám đông như vậy, nhưng bây giờ đã lâu rồi họ chưa gặp nhau, không gọi không được. “A Hào!”

Mọi người dừng bước lại, mới đầu Kỷ Văn Hào còn không itn, nhưng khi anh xoay người lại, quả nhiên thấy cô.

Hai người nhìn nhau, cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

Không phải họ rất thân mật sao? Sao lại không biết nên nói gì thế này? Chẳng lẽ sau này họ sẽ như vậy? Hay họ sẽ không có sau này...

Mọi người thấy vậy bắt đầu ồn ào, người quản lý rất khẩn trương, kéo áo sơ mi của Kỷ Văn Hào.

“A Hào...” Anh ta nhắc nhở.

Người quản lý đã từng nghe A Hào nói đến người phụ nữ này, nhưng anh ta nhanh chóng quay người nhìn A Hào nói: “A Hào, là ai vậy?”

Kỷ Văn Hào muốn mở miệng, nhưng bị người quản lý kéo, anh nhìn cô, trong mắt có cầu xin, kìm nén cảm xúc, mở miệng nói. “Một người bạn.”

Tạ Thi Âm chần động, hoàn toàn không nói ra lời.

Cô không muốn đóng vai người phụ nữ bị vứt bỏ, không muốn nói “Ngay cả con cũng sinh cho anh rồi chẳng lẽ chúng ta vẫn là bạn.”, cô chỉ đứng im.

Người quản lý thở phào nhẹ nhõm, “Thì ra là bạn, đợi mấy ngày nữa khi ‘Tia Sáng’ chính thức ký hợp đồng, nhất định sẽ mời cô đến, lúc đó làm ơn ca tụng họ một ít! Khả khả hmm..”

Vội vàng lôi kéo Kỷ Văn Hào rời đi, những thành viên khác cũng vào theo. Lát sau những fan kia bắt đầu hét chói tai không ai để ý đến cô.

Cô phát hiện mắt mình vẫn khô, một chút phản ứng cũng không có, thở dài, tâm trạng bây giờ ổn định hơn trước kia .

Đi thôi!

Xoay người, đi hai ba bước, nước mắt bắt đầu rơi xuống, giấc mộng đẹp nhiều năm như vậy cuối cùng đã tỉnh, người con trai kia đã rời xa cô.

Còn lại gì...

Còn lại đứa bé!

Tạ Thi Âm cười gượng, đúng! Còn có đứa bé, cô còn có con gái, tương lai sau này, cô sẽ đi cùng con gái cô.

“Tôi có bạn gái.”

“Thật? Cũng không sao, hiện tại đang có trào lưu mê ca sĩ chung tình, có bạn gái cũng không sao, nhưng có đôi khi chúng tôi vẫn phải giúp cậu tạo ra một số scandal.”

Phải đè nén cảm giác chán ghét, “Nhưng bạn gái tôi đã mang thai con tôi...”

“Cậu nói gì?”

“Tiểu Âm đã mang thai con của tôi, có thể đã sinh rồi.”

“Ông trời! Sao cậu không nói? Có bạn gái với việc làm ba là hai chuyện khác nhau, nếu như cậu làm ba giá trị con người sẽ rất thấp.”

“Vậy thì thế nào, tôi chỉ đến đây để ca hát thôi.”

“Ngu ngốc! Cậu cho rằng ở cái giới ca sĩ này chỉ biết hát là được à? Tôi sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu nhưng phải nhớ kỹ, sau này ở trước mặt công chúng không thể thừa nhận cậu đã có con và có bạn gái, biết chưa?”

“...”

“Có biết không?”

Cúp điện thoại, nhưng không thể quên được giọng nói gấp gáp vừa rồi của Tiểu Âm, hình như đã xảy ra chuyện? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Nhìn mưa to ngoài cửa sổ, mưa rơi kinh người, hiện tại sắp chín giờ rồi, anh rất muốn chạy nhanh về xem.

Nhưng đã đi đến bước này rồi, nhiều năm như vậy, bỏ ra nhiều sức lực như vậy cuối cùng cũng đi đến bước này, lát nữa thôi sẽ chính thức ký hợp đồng, trải qua mấy tháng cố gắng, cuối cùng cũng được công ty thừa nhận, album cũng đã hoàn thành.

Tối nay là thời gian ký hợp đồng, mấy ngày nữa sẽ công bố tin tức ký hợp đồng chính thức, lúc ấy họ mới chính thức bước vào giới showbiz, cuối cùng cùng thực hiện được giấc mơ!

Nhưng Kỷ Văn Hào lại sợ!

Mấy tháng này, anh không về thăm cô, thứ nhất vì bận, thứ hai không biết sắp xếp cho cô thế nào, sao có thể lựa chọn giữa cô và sự nghiệp.

Đứa bé, anh muốn nhìn đứa bé một chút, nghe nói là con gái, chắc cũng đáng yêu như cô!

Nhưng mà anh không có thể trở về, ông trời! Sao anh lại trở nên ác như vậy, vì sự nghiệp của mình, anh bỏ cô ở ngoài, sợ cô liên lụy mình.

Dựa vào ghế sofa, anh cảm thấy hơi thở của mình hơi gấp, không thể tin được mình là người đàn ông như vậy, nhưng anh nên làm gì đây?

“A Hào, bây giờ anh có rảnh không? Con...”

“Tiểu Âm, anh đang chờ để gặp mặt ông chủ, lát sau hãy nói được không?”

“Nhưng mà con...”

“Hiện tại anh đang bàn chuyện ký hợp đồng, em biết đây là giấc mộng của anh, không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này, những chuyện khác nói sau đi được không?”

Mới vừa rồi anh nói vậy với cô, miệng thì từ chối, lại không nói ra được mình cũng đau lòng, rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì? Con có chuyện gì? Sao cô lại gọi điện cho anh?

Đủ loại vấn đề không ngừng kéo đến, khiến anh đứng ngồi không yên, nhìn mưa ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, mỗi giọt đều đâm vào lòng anh, rất đau.

Chẳng lẽ sau này cũng giống bây giờ? Anh chỉ có thể đặt cô trong thế giới không muốn ai biết đến cô, chỉ vì ước mơ của mình, chỉ vì muốn đứng trên sân khấu?

Mới đi vào giới showbiz có một nửa, anh đã cảm thấy khó thở, anh chưa từng nghĩ đến, muốn ca hát phải phải nhận chuyện mình có bạn gái, có con, gặp cô cũng tỏ ra không quen biết, chỉ có thể nói là bạn của mình.

Câu nói kia nhất định làm cô đau lòng, nhưng cũng suýt nữa giết chết chính anh!

Kỷ Văn Hào suy nghĩ đến thất thần, lại đau lòng... Giọng nói kia lại càng ngày càng lớn.

Anh... chịu đủ rồi!

Kỷ Văn Hào đứng lên, hành động này làm tất cả các thành viên trong nhóm nhìn anh, những người này đều cũng anh phấn đấu trong nhiều năm, vừa là đồng nghiệp cũng là tri kỷ.

“A Hào, sao vậy?”

“Xin lỗi, mình không thể đi tiếp!” Hốc mắt Kỷ Văn Hào đỏ lên, anh cảm thấy không nỡ nhưng Tiểu Âm quan trọng hơn tất cả.

“Cái gì mà không thể đi tiếp? Cậu đang nói gì vậy?”

“Mình không thể đi tiếp, mình muốn rút lui khỏi nhóm nhạc, xin lỗi.”

Mọi người sợ đến cháng váng, miệng mở to, chỉ có A Cường luôn nhìn anh.

“Cậu nói gì? Tại sao lại quyết định như vậy?”

“Đúng! Nhiều năm như vậy!”

“Có anh em nào giống cậu không?”

Kỷ Văn Hào cúi đầu trước mọi người, “Xin lỗi, xin lỗi. Mình thật xin lỗi, nhưng mình không thể không quan tâm đến Tiểu Âm...”

A Cường đứng lên, “Đi tìm cô ấy sao?”

Mọi người nhìn về phía A Cường, mà A Cường và Kỷ Văn Hào lại nhìn nhau, “Gần đây cậu luôn không yên tâm, thì ra là nghĩ đến cô ấy sao?”

Gật đầu, “Mình không có cách nào không quan tâm cô ấy, nếu như muốn mình lựa chọn, mình nguyện ý buông tha tất cả. Xin lỗi...”

Tất cả mọi người đều im lặng, A Hào và Thi Âm ở chung với nhau nhiều năm như vậy, họ đều tận mắt nhìn thấy, năm đó gặp nhau họ cũng chúc phúc, hiện tại lại càng không thể không chúc phúc.

A Cường cười cười, “Mặc dù cậu lâm trận bỏ chạy, chúng ta cũng không thể cạnh tranh, nhưng mình vẫn luôn chúc phúc cậu, mặc kệ cuối cùng nhóm nhạc có thành công hay không, ít nhất cũng không thể quên mục đích ban đầu khi chơi nhạc.”

Kỷ Văn Hào rưng rưng nước mắt nhìn A Cường, vươn tay nắm chặt tay cậu, trừ cảm tạ ra cũng chỉ có cảm tạ, A Cường đánh thức anh!

Mục đích chơi âm nhạc không phải là vì khiến mình thoải mái sao?

Đời này ca khúc anh thích nhất, chính là bài hát ở nhà hàng anh hát trước mặt mọi người, bài hát tỏ tình với Tiểu Âm, đó là khúc nhạc anh thích nhất, bởi vì nó làm cô cảm động, nở nụ cười, còn vui mừng mà khóc nữa.

“A Cường, mình tin cậu có thể làm nhóm nhạc phát triển. Không có mình ‘Tia Sáng’ vẫn tỏa sáng như cũ đúng không?” Dù Kỷ Văn Hào không nói, nhưng ý của câu nói đó đã rất rõ.

Hi vọng họ tiếp tục thực hiện giấc mơ của anh, làm mọi người có thể tiếp tục nghe được những bài hát của nhóm.

Mọi người đồng loạt xông lên, mấy người đàn ông giống như thời học sinh lúc mới thành lập nhóm, chỉ là bây giờ vì xúc động và vui vẻ.

Anh rời khỏi, như vậy thật tốt.

Anh không muốn có lỗi với Tiểu Âm, không muốn làm Tiểu Âm đau lòng, từ nay về sau anh chỉ muốn hát cho mình cô nghe... Chỉ mong hiện tại giấc ngộ vẫn chưa muộn.

Chỉ mong....

5. Chương 5

Nhưng đã không kịp!

Đó là buổi tối làm Kỷ Văn Hào hối hận cả đời, nhiều năm qua anh hoàn toàn không biết chuyện, còn đặc chí cho rằng mình trở lại nhà họ Kỷ, cha sẽ vui vẻ để anh kế thừa sự nghiệp, cũng cho Thi Âm và Tiểu An một cuộc sống ổn định, cho rằng mình hy sinh ước mơ, đổi lấy gia đình.

Thì ra anh mới là người ghê tởm vô liêm sỉ nhất trên đời này, vì giấc mơ của mình, anh đã phá hủy một đứa bé, phá hủy một người phụ nữ, phá hủy một gia đình, cũng phá hủy chính anh!

Tiểu An sốt cao dẫn đến viêm màng não, đêm hôm đó vì không có ai trong nhà họ Kỷ giúp cô, cô mới gọi điện cho anh, nhưng... Anh lại tàn nhẫn từ chối cô, cũng tàn nhẫn cướp đi cuộc sống khỏe mạnh của con gái.

Sau khi đưa bé vào bệnh viện, bác sĩ khám thì đã không kịp nữa rồi, đứa bé nhỏ như vậy nhưng lại sốt trên bốn mươi độ, não cũng bị tổn thương.

Buổi tối hôm đó, anh rời khỏi công ty, đầu tiên quay lại ký túc xá thu dọn đồ hành lý, sáng hôm sau mới về nhà, đến trước mặt cha nói ra quyết định của mình.

Nhưng khi ấy Tiểu Âm và Tiểu An đang ở trong bệnh viện.

Nhà họ Kỷ không có ai biết cô đi đâu, chẳng biết cô đi mấy ngày, mà anh cũng đi tìm cô, một tuần sau, cô ôm con quay về, đây là lần đầu họ gặp nhau sau mấy tháng.

Nhưng anh vĩnh viễn nhớ ánh mắt đó của cô, trong mắt không hề có vui sướng, cô chỉ nhìn anh, đầy lạnh lùng và châm chọc.

Cô cũng không nói chuyện với anh nữa, thậm chí xem anh như người không tồn tại, cho dù nói chuyện với anh trọng giọng nói cũng đầy châm chọc và tức giận, cặp mắt thì lạnh như băng.

Thậm chí qua nhiều năm, cảm giác dịu dàng khi ở chung năm đó cũng không còn, cảm giác của cô đối với anh đã thay đổi, không còn là người yêu nữa mà đã biến thành kẻ thù.

Anh cho rằng cô vì chuyện năm đó, anh ở trước mặt nhiều người nói là bạn mà tức giận, anh còn tưởng rằng chỉ cần anh cố gắng trấn an cô, cô sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng trăm triệu lần không thể ngờ, anh đã tạo nên sai lầm dù có kiếp sau cũng không thể cứu vãn, khó trách cô hận anh... Thật không muốn thừa nhận, khó trách cô hận anh! diễn đàn lê quý đôn.

Kỷ Văn Hào mở to mắt, nhìn người phụ nữ chịu bao nhiêu đau đớn, nước mắt của anh bắt đầu rơi xuống.

“Nhiều năm như vậy, sao em không chịu nói với anh?” Kỷ Văn Hào lẩm bẩm hỏi, không phải là chất vấn, anh nào có lập trường để chất vấn, làm gì có tư cách để chất vấn?

Anh chỉ không hiểu, cô hận anh như vậy? Sao lại không chịu cho anh biết gì.

Tạ Thi Âm ngồi ở một góc, yên lặng rơi nước mắt; Kỷ Văn Hào tưởng rằng cô sẽ không nói, nhưng một lúc lâu sau cô mới yếu ớt nói...

“Đã qua nhiều năm, tôi vẫn cho rằng Tiểu An lớn lên sẽ tốt hơn, tôi không tin lời bác sĩ, cho rằng con bé sẽ không nghiêm trọng như vậy, nhưng...” Không thể nói hết câu, nhưng lại khóc lớn lấy nước mắt làm lời kết.

Qua nhiều năm như vậy, chúng tôi sống trong sợ hãi và lo lắng, tôi cũng sắp chết rồi.

Kỷ Văn Hào chết lặng trên ghế ngồi, hai tay nắm thành nắm đấm, muốn đè nén loại cảm giác đau đớn và bất lực này, thì ra nhiều năm qua cô sống như thế.

Đột nhiên Tạ Thi Âm ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt chưa khô, nhưng vẫn không lùi bước nhìn thẳng anh.

Kỷ Văn Hào cảm thấy run sợ, nhưng không lùi bước, nghênh đón tầm mắt của cô, anh đáng bị như vậy, nếu như cô muốn trách cứ, chỉ trích anh, anh cũng tiếp nhận, bất kỳ cách nào có thể an ủi nội tâm đau đớn của cô, anh cũng đồng ý gánh chịu, cũng đồng ý đi làm.

Anh thật không ngờ đến mình lại làm tổn thương cô đến vậy, thời thiếu niên anh quá ngu xuẩn, quá mức ích kỷ, quá mức nóng lòng, khinh địch khiến mình lạc lối; hiện tại rốt cục cũng ném được đau khổ. diễn đàn lê quý đôn.

Tạ Thi Âm mở miệng, câu nói đầu tiên đã kích anh thật mạnh. “Tôi từng nghĩ đến... Cùng chết với Tiểu An...”

Kỷ Văn Hào mở to mắt, nước mắt lại chảy ra, “Tiểu Âm...”

Anh hoàn toàn không thể tin được cô sẽ nói như thế, anh cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thì ra thiếu chút nữa anh đã mất đi cô và con gái.

“Tôi cũng từng nghĩ đến vứt bỏ Tiểu An, bỏ con bé ở đó để nó tự sinh tự diệt...” Lau nước mắt, nhưng nó lại chảy xuống.

Tạ Thi Âm đau đớn nói xong, “Nhưng Tiểu An vẫn cười với tôi, con bé không hề khóc, cho dù tôi ném con bé ở một nơi hoang dã, con bé cũng không khóc...”

“Tiểu Âm, đừng nói nữa...”

Tạ Thi Âm kiên trì nói tiếp: “Cho nên tôi không có cách nào mặc kệ con bé, mặc dù tôi biết, cuộc sống sau này của con bé sẽ rất khổ cực, nhưng tôi không bỏ được con bé...”

Cô ôm đầu khóc rống, la khóc cả giọng, giống như đang phát tiết những đau khổ của những năm này, cô không có ai để nói cũng không dám nói với ai.

Cô không dám nói với bất kỳ ai, cũng không muốn nhờ bất kỳ giúp đỡ, rất nhiều đêm, cô chỉ có thể dựa dẫm Tiểu An ngủ rồi ôm con bé khóc.

Cô không biết tương lai của mình sau này như thế nào? Sự thật tàn khốc như vậy, con bé sẽ bước ra đời như thế nào đây? Mình làm sao để giúp con bé đây?

Kỷ Văn Hào đứng lên, anh không thể nào chịu nổi để cô một mình hứng chịu những đau khổ này, theo bản năng anh muốn đi lên phía trước, muốn ôm cô, cô truyền sức mạnh cho cô, không muốn cô một mình gánh chịu tất cả, cô còn có anh...

Nhưng mà Kỷ Văn Hào mới vừa bước lên phía trước, Tạ Thi Âm lập tức phòng bị, cô đưa hai tay lên chặn lại, nén nước mắt hét to, “Anh không nên tới!”

Cô thật sự hận anh, cô không muốn anh an ủi, dù cô có chìm trong biển đau khổ, cũng không đồng ý nhận sự trợ giúp của anh. diễn đàn lê quý đôn.

Kỷ Văn Hào đau khổ kêu lên: “Tiểu Âm, hãy để anh giúp em, một mình em như vậy quá đau khổ...” Hốc mắt anh vẫn chưa khô.

“Vì ai mà tôi phải đau khổ?” Tạ Thi Âm hét to, không cần biết có đánh thức đứa trẻ đang ngủ trong phòng không, “Vì anh đó!”

Cô vĩnh viễn giọng nói của anh trong điện thoại vào tối đó, giống như vội vàng muốn giải quyết cô rồi đuổi theo giấc mộng của mình, thông qua cuộc điện thoại đó đã thức tỉnh cô!

Anh không cần cô!

Vì mơ ước của anh, anh bỏ rơi cô; cô cũng có thể buông tay anh, vĩnh viễn buông tay anh, cô có yêu anh, nhưng tình yêu đó đã chết.

Trải qua trận ốm đó của đứa bé, trải qua nhiều năm, tình yêu của cô đã chết. “Hiện tại tôi đã không màng đến con bé có liên lụy tới không, tôi sẽ theo con bé cả đời, đến khi chết mới thôi; nhưng mà anh tôi tuyệt đối không tiếp!”

Kỷ Văn Hào nhìn cô, cô kích động nói, nước mắt không ngừng chảy, tóc tai bù xù, cô phát tiết tất cả cơn hờn và oán hận của những năm này ra ngoài, anh sắp chống đỡ không được, nhưng mà vẫn phải thừa nhận.

Thừa nhận sự căm hận của cô.

Anh không dặt dưng thân, nhưng mà anh vẫn phải đứng ở đây, cuối cùng anh cũng biết vết thương và nỗi đau của cô, cuối cùng cũng biết mình đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào.

Anh không thể đi, cả đời này, tình cảm anh đối với cô là yêu và hối hận, anh cũng không rõ yêu nhiều hay hối hận nhiều.

“Chàng học sinh hát tình ca cho tôi đã chết, Tạ Thi Âm ở dưới sân khấu vỗ tay cho anh, mỉm cười với anh cũng đã chết.”

Kỷ Văn Hào ôm đầu quỳ trên mặt đất, anh không biết làm sao để cô tha thứ, van xin cô tiếp nhận anh, anh chỉ có thể nói ra tâm trạng của mình. “Tha thứ cho anh... Tiểu Âm...”

Tạ Thi Âm dao động, không nói ra được tha thứ hay không, chẳng qua là tình trạng quá trầm trọng, không ai tha thứ cho Tiểu An, con bé cũng không có năng lực tha thứ cho người khác.

Tạ Thi Âm đứng lên, trải qua nhiều năm, cô gầy đi rất nhiều, gương mặt gầy gò, gánh nặng trên lưng không cả đời cũng không bỏ xuống được, thoạt nhìn cô quá mệt mỏi.

Bả vai khẽ run, cô đi về nơi bóng tối, đưa lưng về phía ánh sáng ngoài phòng khách, giống như cuộc sống mấy năm nay của cô không nhìn thấy ánh sáng, không nhìn thấy hi vọng.

Cô bước từng bước rời đi, tốc độ chậm chạp, thậm chí hơi tập tễnh: Kỷ Văn Hào nhìn thấy nhưng lại không có dũng khí đuổi theo.

Cô không cần anh, thà rằng chịu đựng một mình, cô bỏ lại anh, cũng như năm đó lúc cô cần anh thì anh lại bỏ cô!

Kỷ Văn Hào hy vọng thời gian có thể quay lại, nhất định anh sẽ không làm như vậy, nếu như khi đó anh biết chuyện này sẽ xảy ra thì khi ấy anh sẽ ngăn cản, không để bị kịch xảy ra.

Kỷ Văn Hào đứng lên, ngồi trên ghế, đã mười một giờ khuya, cơn mưa đầu hạ bắt đầu nặng hạt, sau đó mưa xối xả như năm đó.

Nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, nhớ tới đêm kia, Kỷ Văn Hào chưa từng hận mình như vậy, anh muốn lấy dao đâm chết mình, chỉ cần Tiểu Âm hả giận, anh sẽ làm tất cả.

Nhắm mắt lại, nước mắt bắt đầu chảy ra, nước mắt hối hận, vốn cho rằng khóc là yếu hèn, nhưng giờ phút này mới phát hiện, có lúc đau thương tuyệt vọng con người chỉ có thể khóc, chỉ có thể để nỗi đau trong lòng mình theo nước mắt chảy ra ngoài.

Mà cô, Tiểu Âm, những năm nay, cô đã chảy bao nhiêu nước mắt...

Đêm nay Kỷ Văn Hào không về nhà, anh ngồi im trên ghế đến hai giờ sáng, mưa ngoài trời nhỏ dần, cứ tưởng rằng mưa sắp tạnh không ngờ lát sau lại chuyển thành mưa to.

Kỷ Văn Hào ngồi im không cử động, mắt mở thật to, cho dù đã mệt rã rời, mắt anh vẫn mở to, khẽ liếc nhìn đồng hồ đã rạng sáng.

Anh đứng lên, vịn người, rồi đi vào chỗ tối, anh đứng trước phòng, tay run run, nắm tay nắm cửa, nhẹ nhàng vịn nó.

Bên trong có một ngọn đèn nhỏ, gian phòng rất sạch, một đứa bé đang ngủ say.

Kỷ Văn Hào đi vào, bước chân của anh rất nhẹ, sợ ồn ã đến đứa bé, anh đứng ở đầu giường, cúi đầu nhìn, giống như còn chưa đủ, cuối cùng anh ngồi xếp bằng bên giường, độ cao của chiếc giường vừa đủ để anh nhìn thấy đứa bé.

Xảo An yên lặng ngủ, khuôn mặt non nớt thỏa mãn ngủ say, Kỷ Văn Hào lại rơi nước mắt.

Đứa bé đáng yêu như thế, tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, tại sao lại tước đoạt sự may mắn của bé?

Anh không kiềm chế được khóc rống lên, lại một lần nữa đưa tay lên lau nước mắt, nhưng nó cứ chảy vô tận, cả đời này, anh không có đau lòng như vậy, chỉ có lần này, anh vì sự thật tàn nhẫn này, vì con gái yêu quý của anh, không kiềm chế được mà khóc, thống hận trời cao tàn nhẫn.

“Tiểu An...”

Lúc này hình như đứa bé cảm giác được bên cạnh có người, ánh mắt của bé khẽ mở ra, trong ánh sáng mờ mờ, nhìn thấy Kỷ Văn Hào ngồi ở bên giường.

Bé cười với anh, nụ cười đáng yêu mà chân thành, một nụ cười đơn giản, hoàn toàn thuyết phục anh, làm Kỷ Văn Hào không cách nào tự quyết định phải cúi đầu nhận thua.

Anh vươn tay, không phải để lau nước mắt mà để bé con gái, ôm Tiểu An vào lòng.

Tiểu An năm tuổi rồi, nhưng cơ thể vẫn yếu chỉ bằng đứa những đứa bé hai ba tuổi, Kỷ Văn Hào dễ dàng bế lên.

“A...”

Đứa bé phát ra âm thanh vô nghĩa, Kỷ Văn Hào cười cười, hôn mặt bé nhưng không cách nào khống chế được đành để nước mắt của mình rơi trên mặt Tiểu An.

Vội vàng vươn tay lau đi, Kỷ Văn Hào nhìn đứa bé, nghẹn ngào nói, “Tiểu An... Ba ba có lỗi với con...”

“...” Đứa bé không trả lời, chỉ cười khúc khích. diễn đàn lê quý đôn

Kỷ Văn Hào ôm chặt lấy bé, một lúc lâu cũng không nói lên lời, thỉnh thoảng phát ra tiếng khóc, chỉ có thể nói xin lỗi hết lần này đến lần khác.

Ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng lớn, nhớ tới Tiểu Âm ôm Tiểu An, đội mưa chạy trên đường như điên, muốn đưa con đến bệnh viện, nhưng không có ai đồng ý giúp cô, Kỷ Văn Hào lại rơi nước mắt. diễn đàn lê quý đôn

Nếu anh có thể cầu xin ai đó, thì anh đồng ý dùng tất cả những gì mình có đổi lấy một Tiểu An khỏe mạnh, anh đồng ý dùng tính mạng của mình để đổi ý sự tha thứ của Tiểu Âm.

Anh nguyện ý, cái gì anh cũng nguyện ý...

Nhưng mà anh không có cơ hội, sự thật đã là như thế, cuộc đời này không thể nào thay đổi.

Anh đang ôm Tiểu An, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của bé, con gái của anh và Tiểu Âm khả ái như vậy, khiến người khác yêu mến!

Được rồi! Nếu như cả đời này phải như vậy, thì anh sẽ cam chịu số phận! Cho dù Tiểu Âm hận anh, anh cũng không rời đi, anh muốn ở chung với cô, cống hiến con của anh.

Anh cũng không sợ liên lụy, cho đến khi chết, họ cũng không buông tay đứa bé, cho dù...

Chỉ có thể duy trì nụ cười tủm tỉm này, chỉ có thể duy trì nụ cười đơn thuần mà ngơ ngẩn này, họ cũng không hối hận.

“Tiểu An, ba ba hứa với con, cả đời ba ba cũng sẽ không buông tay con, ba ba sẽ chăm sóc cho con suốt đời... Tiểu An...”

Đứa bé cười ngây ngốc, nghiêng đầu nhìn ba, đột nhiên bắt chước anh nói chuyện, cái miệng nho nhỏ nói, “Ba ba... ba ba...”

Kỷ Văn Hào rưng rưng cười cười, “Đúng! Ba ba...”

Anh ôm chặt đứa bé, cảm nhận sự hi vọng vô hạn, đứa bé đại diện cho hi vọng, cho dù có xa vời, nhưng vẫn còn có một tia hi vọng.

Chỉ cần có hi vọng, anh sẽ không từ bỏ, tất cả mọi người của gia đình anh bây giờ đều bị rơi vào hồ nước sâu, không ai có thể thoát ra, anh là cha phải nhận trách nhiệm, mang thoe người nhà bước ra khỏi đó.

Tiểu Âm, anh yêu cô, những năm qua cô quá khổ, luôn nuốt mọi lo lắng và sợ hãi vào lòng, thậm chí tận mắt thấy nó trở thành sự thật, tận mắt thấy Tiểu An rơi vào vũng bùn mãi mãi không ra được.

Cô khóc rống, cô rống giận, cô trách cứ, anh đều nhận, hơn nữa cũng thương yêu không dứt, nhưng mà vô luận như thế nào anh cũng sẽ không lùi bước, cho dù có thể bị cô hận, anh cũng sẽ tiếp nhận. diễn đàn lê quý đôn

Tiểu Âm chính là như vậy, anh vẫn luôn hiểu rõ cô. Cô rất dè dặt chính mình, tuy nhiên đó cũng là cảm xúc kịch liệt nhất, có thể cô rất thương anh, cũng có thể rất hận anh.

“Tiểu An, ba ba sẽ giúp con, giúp con lớn lên, giúp con học xong cách tự chăm sóc mình, nhưng mà con cũng phải hứa với ba ba, phải cố gắng, tuyệt đối ba ba không thừa nhận con ngu ngốc...”

Đứa bé này, chẳng qua là đi chậm một chút, bay thấp một chút, học được ít một chút, không có nghĩa là ngu ngốc, càng không phải là phế nhân.

Tiểu An dựa vào ngực ba mình, cảm nhận sự ấm áp trên người ba, bé rất thoải mái, suýt nữa là ngủ thiếp đi.

Nhưng ngay lúc này, có người đi vào...

Là Tiểu Âm..

Tạ Thi Âm vọt tới trước mặt Kỷ Văn Hào, anh còn chưa rõ là chuyện gì, thì đứa bé trong ngực bị cướp đi, Tạ Thi Âm ôm con vào ngực.

“Tiểu Âm, sao thế?”

Tạ Thi Âm không để ý tới anh, chỉ ôm con gái đến một góc, ngồi lên cái đệm đặt trên mặt đất.

Nét mặt của cô rất kỳ quái, Tạ Thi Âm căn bản không mở mắt, giống như đang ngủ.

Kỷ Văn Hào không hiểu gì hết, chỉ nghe thấy Tạ Thi Âm nói với đứa bé trong ngực, “Tiểu An, đừng sợ, mẹ ở đây.” diễn đàn lê quý đôn

Cảm xúc của Tiểu An có chút dao động, bé uốn éo người, miệng thì hô, “Mẹ...”

Lúc này, Tạ Thi Âm ôm chặt Tiểu An để một tai của bé dán vào ngực mình, một tay đưa lên che kín lỗ tai còn lại của bé, mà đứa bé cũng ngoan ngoãn nằm im.

“Âm...”

Sấm đánh, tiếng sấm làm cửa sổ rung rung, mà trước đó có sét, trong nháy mắt đó, Kỷ Văn Hào nhìn thấy rõ nét mặt của Tạ Thi Âm.

Cô thật sự đang ngủ, vẻ mặt rất bình tĩnh, mà đứa bé trong lòng cô cũng rất ngoan giống như đang đợi, giống như bé rất sợ tiếng sấm, nhưng bé không có dáng vẻ của sợ hãi vì bé đang nằm trong lòng mẹ.

Hình ảnh này làm Kỷ Văn Hào hoàn toàn chấn động!

Cho dù Tiểu Âm ngủ, cũng nghĩ đến đứa bé, đầu tiên chạy đến bên cạnh đứa bé vì muốn bảo vệ bé.

Tiếng sấm tiếp tục vang lên, Tạ Thi Âm không ngừng vỗ về lưng con, nhẹ giọng an ủi bé. “Đừng sợ, đừng sợ, một chút nữa sẽ kết thúc, ngoan, Tiểu An, mẹ ở đây...”

Kỷ Văn Hào không kiềm chế được lại rơi nước mắt, vì hình ảnh trước mặt anh, toàn thân anh đều phát run.

Ai dám nói cô không phải một người mẹ tốt?

Ai dám?

Hành động bảo vệ con gần như là quán tính, giao ra cả tính mạng của mình, cô không cần báo đáp, lại càng không biết trong tương lai đứa bé có thể báo đáp cô không, Tiểu Âm vẫn chăm sóc con.

Tiểu An ngủ thiếp đi trong ngực mẹ, ngực mẹ là thế giới rộng nhất, Tiểu An là đứa bé hạnh phúc nhất thiên hạ.

Kỷ Văn Hào đứng dậy đi đến bên cạnh cô, Tạ Thi Âm không có phản ứng, chỉ theo bản năng tiếp tục vỗ về đứa bé trong ngực, miệng lẩm bẩm nói không ngừng, “Tiểu An, ngủ đi! Chút nữa ông sấm sẽ về nhà, đừng sợ nhé con...”

Anh ngồi ở bên cạnh cô, bao lâu rồi chưa được gần cô như lúc này? Rất nhiều năm rồi!...

Cô xây bức tường phòng bị lên, không cho phép anh đi vào lòng cô. Bây giờ ngồi bên cạnh cô, anh có có một loại cảm giác thoải mái, giống như đã quay về quê hương.

Mưa vẫn chưa tạnh nhưng cuối cùng người nhà cũng được ở chung một chỗ.

Kỷ Văn Hào nhẹ nhàng dựa đầu vào vai cô, cũng để cô dựa vào anh, đem mọi mệt mỏi chuyển sang hết cho anh, đem gánh nặng trên người, áp lực trong lòng, đều giao hết cho anh.

Sau đó là đứa bé, Kỷ Văn Hào sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con, “Tiểu An, ngủ đi! Mẹ ở đây... Ba ba cũng ở đây...”

Ngày mai mọi thứ sẽ không giống vậy nữa, tiếng sấm đã ngưng, mưa to đã tạnh, mây đen kéo đi, mặt trời lộ dạng, gió nhẹ thổi, mọi thứ sẽ thay đổi.

Sẽ thay đổi...

Quả nhiên hôm sau có sự khác biệt, mưa đã tạnh tất nhiên sấm sẽ không đánh nữa, mặt trời đã lên cao, giống tối qua không hề có mưa gió, mọi thứ đều yên bình.

Tạ Thi Âm từ trong giấc mộng tỉnh lại, phát hiện Xảo An đang nằm ngủ bên cạnh mình, cô nhớ hôm qua một mình núp ở một góc khóc, sau đó ngủ thiếp đi, kết quả khi thức dậy lại thấy mình trong phòng Tiểu An.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đã tạnh, vừa nhìn về phía cửa, anh.... Chưa về sao? Mà cô nên bảo anh ở lại hay bảo anh về mới tốt đây?

Đừng hỏi cô, cô không biết...

Lúc này, Kỷ Văn Hào mở cửa phòng, nhìn hai mẹ con, thì chạm phải ánh mắt của Tạ Thi Âm, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Gọi Tiểu An dậy thôi! Anh mới mua bữa sáng, cùng nhau ăn đi.” Nói xong, liền đi ra ngoài.

Tiểu An thức dậy, nhìn thấy mẹ bé rất vui vẻ, nhìn thấy ông sấm đã về nhà, không dù dọa bé nữa cũng rất vui, miệng không ngừng hô y y a a.

Tạ Thi Âm lập tức ôm con, chẳng qua là ánh mắt vẫn nhìn về phía cửa, phát hiện mình có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, giống như có một giấc ngủ ngon, năm phút sau cô ôm con ra ngoài.

Hình như Tiểu An rất thích ba ba, nhìn thấy Kỷ Văn Hào ngoắc ngoắc với mẹ và bé, bé lập tức vui vẻ khua tay múa chân.

“Tiểu An, có chuyện gì mà vui thế?”

“A... A”

Kỷ Văn Hào dọn bữa sáng ra bàn, Tạ Thi Âm ôm con gái ngồi xuống, Kỷ Văn Hào giúp đút cho con ăn.

“Hôm nay anh xin nghỉ một ngày.”

Nhìn anh một cái, nuốt ngụm nước miếng, “Không phải anh rất bận sao?”

Kỷ Văn Hào vừa ăn bánh nướng vừa chọc cười con gái, “Đúng vậy! Tháng sau ba anh sẽ thăng chức cho anh làm tổng giám đốc, ông ấy nói khoảng một năm nữa ông ấy sẽ về hưu, giao công ty lại cho anh, anh phải tranh thủ trong khoảng thời gian này phấn đấu, cho nên rất bận rộn.”

Sau khi từ bỏ ước mơ ca sĩ, anh về nhà, phụ giúp cha, từng bước từng bước đi lên, cho đến bây giờ đã lên được chức phó tổng.

Thành thật mà nói, trong quá khứ anh cảm thấy kinh doanh xí nghiệp rất nhàm chán, bây giờ nhìn lại thì cảm thấy thật thỏa mãn.

“Vậy tại sao hôm nay anh lại xin nghỉ?”

Nhìn cô một cái, “Có một số chuyện nhất định hôm nay phải làm cho xong, lát nữa ăn xong, chúng ta cùng nhau đi ra ngoài... Đưa Tiểu An đi.”

Tạ Thi Âm bắt đầu đề phòng, “Đi đâu?”

Anh nhìn rõ tâm tư cô, nói rõ: “Đưa con gái đi gặp bác sĩ, sau đó tìm một tổ chức giáo dục, chúng ta qua đó xem cơ sở hạ tầng và môi trường xem sao.”

Tạ Thi Âm không hề suy nghĩ liền nói, “Tôi không đi.”

“Tại sao không đi?” Kỷ Văn Hào nhìn cô, giống như đang khiêu chiến với cô, “Không phải em cần những bản giới thiệu tổ chức giáo dục, muốn đưa Tiểu An đến đó sao?”

“Tôi hối hận, tôi sẽ không đưa Tiểu An đi bất kỳ đâu cả, tôi muốn tự mình chăm sóc con bé.”

Kỷ Văn Hào khiêu chiến hỏi, “Một mình chăm sóc con? Muốn chăm sóc đến khi nào?”

“Chăm sóc đến khi tôi chết...”

“Vậy sau khi em chết?” Hãy tha thứ cho anh khi nói những lời này, anh chỉ muốn cô hiểu rõ sự thật mà thôi.

Trải qua đêm qua, anh suy nghĩ cặn kẽ, muốn tìm một cách chăm sóc Tiểu An thật tốt, chuyện này áp lực rất lớn, cô gánh hết mọi thứ lên vai, không cho mình lẩn tránh, thậm chí đánh cược cả mạng sống.

Thành thật mà nói, nhìn Tiểu An đến bây giờ vẫn chưa đưa được, ngay cả nói cũng chẳng nói được mấy câu, có thể thấy Tiểu Âm quá thương con, không hạ được quyết tâm, để Tiểu An học xong những kỹ năng cần thiết.

“Tôi...”

“Em chết, hơn nữa anh cũng sẽ chết thì sao?” Kỷ Văn Hào kích động nói, “Chúng ta không thể nào chăm sóc con cả đời, có một số việc phải để con học xong.”

“Tôi...”

“Hơn nữa, không đưa con ra ngoài, để con tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chúng ta làm sao bắt đầu một cuộc sống mới...”

Kỷ Văn Hào nói những điều này giống như dẫm lên chân đau của Tạ Thi Âm, khiến cô phản ứng tương đối kịch liệt, cả người kích động không thôi.

“Già mà cuộc đời mới? Ai muốn cùng anh bắt đầu cuộc sống mới! Tôi đã nói rồi, tôi tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho anh!” Cô lớn tiếng nói.

Kỷ Văn Hào chỉ im lặng lắng nghe.

“Năm đó anh ở trước mặt mọi người nói, tôi chỉ là bạn anh, năm đó anh nói qua điện thoại, chuyện phát hành album mới là chuyện quan trọng nhất, từ giây phút đó, chúng ta đã không có cuộc sống mới!” Hốc mắt Tạ Thi Âm đỏ lên.

Cô không môn nhắc lại, đã nhiều năm rồi, mỗi lần nghĩ đến đều đau lòng, vẫn luôn đau khổ, cô muốn quên cũng không quên được.

Kỷ Văn Hào nghe vậy chỉ gật đầu, “Anh có lỗi với em, năm đó còn trẻ, anh bị lạc lối. Nhưng anh vẫn yêu em, mặc kệ em hận anh, chán ghét anh, anh cũng sẽ đợi bên cạnh em, tuyệt đối sẽ không rời xa em!”

Nghe giọng nói kiên định của anh, Tạ Thi Âm không nói gì, hai người cứ giằng co như vậy, bốn mắt nhìn nhau.

Kỷ Văn Hào nói tiếp: “Vì bỏ qua em, anh đã phạm phải sai lầm, thiếu chút nữa mất đi em, hơn nữa lại mất đi một Tiểu An khỏe mạnh đáng yêu, hiện tại anh không thể rời xa em! Em muốn hận anh cũng được, oán anh cũng được, anh đều chấp nhận, nhưng xin em hãy tiếp nhận anh, thời gian sau này, mỗi ngày em đều nhìn thấy anh.”

Thành thật mà nói cô chưa bao giờ thấy anh ăn nói như vậy trước mặt cô, những lời nói cường thế và thâm tình khiến cô suýt nữa không chống đỡ được, suýt nữa bại trận, nên cô chỉ có thể ôm lấy Tiểu An đút cho bé ăn, lấy im lặng làm kháng nghị.

Kỷ Văn Hào thở dài, “Tiểu Âm, cho dù không nói đến chúng ta, chẳng lẽ em không suy nghĩ cho đứa bé sao?”

“Đương nhiên là tôi có suy nghĩ cho đứa bé, anh muốn biết tại sao tôi muốn chuyển ra khỏi nhà họ Kỷ không? Bởi vì tôi biết, những người kia mắng con gái tôi ngu ngốc!”

“Cho nên em muốn giữ con bé ở đây mãi mãi?”

“Tôi...” Hốc mắt lại ướt.

Kỷ Văn Hào thấy vậy không đành lòng, anh cũng không thể khống chế được bản thân, cầm tay cô, không để cho cô tránh thoát. “Hãy nghe anh nói, Tiểu An cần phải đi ra ngoài, con bé cần đón nhận thế giới bên ngoài. Anh không thừa nhận con gái mình ngu ngốc, ai cũng không được nói con bé ngu ngốc, nhưng em phải biết rằng, chẳng qua Tiểu An chỉ học chậm một chút, không phải con bé hoàn toàn không có năng lực học tập.”

Tạ Thi Âm bị anh thuyết phục, “Có thật không?”

“Dĩ nhiên!” Kỷ Văn Hào nhìn con gái, rồi nhìn cô, “Cho nên chúng ta làm cha mẹ phải giúp con, có lẽ sẽ tương đối cực khổ, nhưng anh tin chúng ta không sợ, đúng không?”

“Tiểu An...” Cô rơi nước mắt.

Hốc mắt Kỷ Văn Hào cũng ướt. “Cho nên chúng ta phải giúp con bé đi ra ngoài, để con bé nhìn thế giới xung quanh, cho dù có bị thương, cũng phải xông vào một lần!”

Ôm con, toàn thân Tạ Thi Âm phát run, khóc rống lên, Tiểu An vẫn ngoan ngoãn để mẹ ôm, không ầm ĩ cũng không động đậy, đứa bé này thật biết điều, ngoan ngoãn làm người khác đau lòng.

“Tiểu Âm, một mình em quá cực khổ, sau này hãy để anh cùng chiến đấu với anh! Cho dù không vì chúng ta, cũng vì Tiểu An.” Anh đã hạ quyết tâm không thể từ bỏ, không phải anh dũng cảm, chẳng qua tận mắt nhìn thấy cô yêu thương đứa bé, điều đó đã kích lệ dũng khí của anh, cũng khiến anh thấy hổ thẹn.

Nhìn anh, có thể nói là trong vòng mấy năm qua lần đầu tiên cô thấy ánh mắt đơn thuần thậm chí là khát vọng của anh, khi anh ủng hộ cô cũng dấy lên hi vọng.

Có thể không? Thật có thể không? Đứa bé sẽ không bị thương chứ? Cô sợ, mỗi ngày cô đều lo lắng, không có ngày nào cô không sợ.

“Hãy tin anh.”

Gật đầu, anh nói không sai, Tiểu An phải đi ra ngoài, Tiểu An có cuộc sống riêng, cô cùng A Hào không thể chăm sóc bé cả đời.

Kỷ Văn Hào rất vui mừng, anh biết cô yêu thương con như vậy nhất định cô sẽ đồng ý.

Anh cũng không biết mình còn có cơ hội nhận được sự tha thứ của cô không?

Bỗng nhiên Kỷ Văn Hào nhớ lại cái rương của họ, không biết cô để cái rương đó ở đâu?

Anh còn cơ hội để mở nó ra không, giống như mở ra bí mật của hai người, mở ra ký ức tuổi xuân rực rỡ nhưng không thể gặp lại của hai người.

6. Chương 6

Ngày hôm đó Kỷ Văn Hào đưa con đến gặp bác sĩ, sau khi kiểm tra xác định Xảo An bị thiếu năng trí tuệ ở mức độ nhẹ, có thể thấy được cơn bệnh năm đó quả thật ảnh hưởng đến cả đời của đứa bé.

Kỷ Văn Hào im lặng không nói, hốc mắt Tạ Thi Âm lại ẩm ướt, họ đã chuẩn bị tâm lý để đón nhận kết quả này, nhưng khi nghe thấy bác sĩ nói ra kết quả, vẫn đau lòng không thôi.

Thế nhưng vị bác sĩ già còn không khách khí nói với họ: “Hai người làm cha mẹ kiểu gì vậy? Tuy nhiên đứa bé bị thiếu năng trí tuệ, hơn năm tuổi còn đi chưa vững, nói chưa rõ chỉ như vậy hai người liền kết luận đứa bé không có năng lực học tập. Nên không cần dạy sao?”

Mấy cậu này làm Tạ Thi Âm cảm thấy hổ thẹn, đưa tay lau lau nước mắt, Kỷ Văn Hào không kìm lòng nổi vươn tay đặt lên vai cô, an ủi.

Mấy năm nay cô sợ cái này sợ cái kia, rất sợ đứa bé bị thương tổn, càng sợ con vất vả cho nên mới phải dùng thái độ khoan dung đối đãi với Tiểu An.

Đều là cô sai...

Kỷ Văn Hào biết cô là một người mẹ yêu thương con mình, cũng vì không nỡ mới không hạ được quyết tâm, vì thế không nỡ trách cô, cũng sợ lòng yêu thương đó nên họ mới quyết định nhờ sự giúp đỡ ở bên ngoài.

Nghe bác sĩ nói xong, cũng nghe theo đề nghị của ông ấy, tìm một cơ sở giáo dục tốt, đưa con mình đến nhờ những người chuyên môn giúp đỡ.

Như vậy mới là giúp đứa bé, muốn đứa bé lớn lên, đi tham quan thế giới bên ngoài, chua ngọt đắng cay đều phải tự mình thể nghiệm, những thứ này cha mẹ không giúp được.

Tạ Thi Âm cũng biết chính cô không nỡ, từ lúc Tiểu An còn rất nhỏ, cô vẫn luôn ôm con để con lớn lên, cơ thể gầy ốm, nụ cười đáng yêu đều là thứ cô yêu nhất, nếu biết trước sinh hoạt tương lai rất vất vả sao cô có thể để tự bé chịu đựng, sao có thể để tự con đi nghiêng ngã lão đảo?

Hôm đó khi họ đưa đến cơ sở giáo dục, Tạ Thi Âm để con lại, sau đó khóc không ngừng, cô muốn nói mình hối hận rồi, cô không cần, trả lại con cho cô!

Kỷ Văn Hào ngăn cô lại, không cho cô hối hận, anh biết đây là lần đầu tiên con rời khỏi tầm mắt cô, cô không nỡ, đứa bé luôn luôn muốn bay ra ngoài, cho dù bây giờ cánh chim chưa hoàn thiện, nhưng vẫn muốn bay đi.

Trái lại Tiểu An không có phản ứng gì lớn, vẫn tươi cười như cũ, tò mò nhìn quanh bốn phía, sau đó khoa chân múa tay vui sướng, đáng vẻ rất vui vẻ.

Có lẽ Tiểu An cũng hi vọng được nhìn thế giới bên ngoài, nhiều năm qua bé vẫn ở bên cạnh mẹ, bé không biết thế giới bên ngoài lớn như thế nào.

Tiểu An thật đáng yêu, thậm chí có thể nói thật nhiệt tình, tuy bé chưa thể nói nhưng vẫn nguyện ý khua tay múa chân và dùng những từ vô nghĩa trao đổi với mọi người.

Đúng vậy! Họ thừa nhận con đường này rất vất vả, Tiểu An phải học rất nhiều, nhưng họ sẽ ở bên cạnh bé, dù có nhiều vất vả, họ sẽ cổ vũ Tiểu An dũng cảm tiến tới.

Ngày đó họ đến trung tâm nuôi dạy sớm, muốn nhìn tình hình của bé.

Trong khoảng thời gian này, cứ buổi sáng họ đưa Tiểu An đến đây, sau đó chiều đến đón Tiểu An về nhà.

Cả ngày họ giao con cho người chuyên môn, để họ dạy bé đi dạy bé nói.

Những người chuyên môn này đều học qua một khóa học đặc biệt, họ biết làm sao để sống chung với những đứa bé đặc biệt này và làm sao để dạy các bé.

Tạ Thi Âm dựa vào cửa nhìn tình hình bên trong căn phòng, thấy con gái mình lại không nhìn được rơi nước mắt.

Thật sự rất vất vả, Tiểu An thật sự rất vất vả, một lần lại một lần, lặp đi lặp lại động tác, tư thế đi, tư thế đứng lên, tư thế xoay người. Những người dạy cũng rất kiên nhẫn, cùng Tiểu An làm một lần rồi lại một lần, mồ hôi Tiểu An tuông như mưa, thậm chí còn bé còn nhú mày.

Toàn thân Tạ Thi Âm cứng ngắc, Kỷ Văn Hào đứng sau lưng cô cũng cảm nhận được. Anh vươn tay đề vai cô lại, trấn an cô.

“Không được! Em muốn đón Tiểu An về.”

Vừa nói xong còn chưa cử động đã bị Kỷ Văn Hào giữ chặt lại.

“Buông!”

Anh vươn tay ôm chặt cô, không cho cô nhìn vào bên trong. Nhưng Tạ Thi Âm không ngừng vùng vẫy, muốn đi vào ôm con đi.

“Buông, em muốn đưa con về nhà.”

“Tiểu Âm, bình tĩnh một chút.”

Tạ Thi Âm lắc đầu, nước mắt rơi, “Không phải em không bình tĩnh, em muốn đưa con đi. Tiểu An quá đáng thương, con quá cực khổ, em không chịu nổi.”

Kỷ Văn Hào ôm cô càng chặt, anh dùng rất nhiều sức để cô không thoát khỏi vòng tay anh, dù cô không giãy giụa không ngừng nhưng vẫn không thoát được.

“Buông, buông, buông...” Cô kêu to, hơi thở mong manh, cô đã hết sức lực, đối với ý chí kiên định của anh, bây giờ cô không phải đối thủ, cô không có cách nào thoát khỏi vòng ôm của anh.

“Bình tĩnh chưa?”

“Buông...” Cô vừa khóc vừa nói, cảm thấy mình sắp hỏng rồi.

Cô mệt mỏi quá, sau khi anh xuất hiện, bắt đầu giúp cô an bài mọi chuyện, quyết định mọi thứ thay cô, cô phát hiện mình quá mệt mỏi, mệt đến nỗi cô cũng không biết mấy năm nay sao mình có thể chống đỡ được.

Lại một lần nữa không có cách nào kiềm chế được, Kỷ Văn Hào hôn lên trán cô trấn an cô, càng không kìm lòng nổi yêu thương cô. Dùng một tay đóng cửa lại, không cho đứa trẻ trong phòng phát hiện ra cha mẹ mà phân tâm, không thể tiếp thu huấn luyện.

“Không phải anh muốn trách em, chỉ là em có cảm giác mình không chịu được, nhưng em nên nghĩ lại con có chịu được hay không?”

Lại bắt đầu vùng vẫy, “Anh có ý gì?”

Cười khổ, lại ôm chặt hơn, “Ý của anh là, em biết không? Con đang cười!”

Cô khó hiểu, anh buông cô ra, để cô tự nhìn tình hình trong phòng.

Tiểu An được giáo viên giúp, vừa mới bước một bước đã té, đúng là lập tức té ngã, nhưng giáo viên cổ vũ, bé cười cười, ngây ngốc cười cười, lại tự đứng lên dưới sự giúp đỡ của giáo viên.

“Tiểu Âm, em biết không? Anh chưa từng thấy Tiểu An khóc.”

Tạ Thi Âm nghe anh nói vậy, mới phát hiện Tiểu An chưa từng khóc, cho dù đói bụng, cho dù sợ hãi, nhiều nhất là bé chỉ bất an nhích tới nhích lui, hoặc hơi nhú mày, nhưng không hề khóc.

“Anh cảm thấy Tiểu An rất dũng cảm, con không khóc, chỉ dùng vẻ mặt tươi cười để đối mặt.” Kỷ Văn Hào nhìn bé, vừa kiêu ngạo vừa tự hào nói.

Hốc mắt Tạ Thi Âm ẩm ướt, không ngừng lau nước mắt, nhìn con mình ở trong phòng.

Tiểu An lại té ngã rồi, nhưng bé nhanh chóng đứng lên, giống như cực kỳ đắc ý, quan trọng nhất là, trên mặt bé luôn mỉm cười, hình như bé cảm thấy chơi rất vui.

Tiểu An vui như vậy cũng làm giáo viên vui theo, giáo viên kia phi thường kiên nhẫn, một lần lại một lần dạy Tiểu An, cũng có thể vì Tiểu An quá đáng yêu nên cũng muốn cùng Tiểu An chơi tiếp.

Kỷ Văn Hào nhìn, hốc mắt cũng ướt, “Vì sao Tiểu An không khóc? Anh nghĩ có lẽ vì con không biết đau khổ là gì, bởi vì con vẫn chơi rất vui vẻ.”

Nhìn anh, Tạ Thi Âm thì thào, “Chơi rất vui vẻ...”

Kỷ Văn Hào nhìn con, rồi nhìn cô, “Chúng ta.... Không thể vì nỗi đau của mình mà nhốt con lại.”

“Đúng là em...”

Vỗ vỗ lưng của cô, “Anh biết, anh thật sự biết, em đau lòng cho con, muốn bảo vệ con, đương nhiên lúc con cần chúng ta nhất định ở bên con, nhưng nếu con không cần chúng ta phải buông tay đúng không?”

Tạ Thi Âm bĩu môi, “Anh nói nghe thật đơn giản...”

“Buông tay đi! Để con thử đi một chút, mặc kệ có thành công hay không, chúng ta cũng sẽ ở cạnh con, nếu không thành công thì ít nhất cũng không phải chúng ta không để ý mà con thất bại, đó mới là nuối tiếc cả đời.” Kỷ Văn Hào cảm khái nói.

Đột nhiên Tạ Thi Âm kìm nén nước mắt nhìn anh chằm chằm.

“Sao lại nhìn anh như thế?”

Cô không dám nói, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, anh vẫn có thể nói ra những lời an ủi cô như vậy.

Đã qua nhiều năm...

Tạ Thi Âm rời khỏi ngực anh, ánh mắt luôn dõi theo đứa trẻ, không dám nhìn anh nữa, sợ tim mình lại dao động lần nữa.

Những động tác này Kỷ Văn Hào đều nhận ra, anh rất muốn hỏi cô, chẳng lẽ bây giờ hai người họ không còn chuyện gì nói ngoài chuyện của con gái ra sao?

Thật ra thì nhớ đến năm đó đâu chỉ có mình anh?

Ngay cả cô, còn có Tiểu An, cũng hi vọng có cơ hội có thể nhớ lại, có cơ hội viết lại chuyện xưa lần nữa.

Kỷ Văn Hào biết, cho dù không thể quay lại, nhưng ít nhất bây giờ anh đã thỏa mãn, có thể ở chung với cô, cùng nhau vượt qua khó khăn, giúp con gái sống tốt, nên thỏa mãn.

Chương trình học của Tiểu An kết thúc ngay sau đó, giáo viên ôm Tiểu An ra cửa, quả nhiên đã thấy Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm ngồi ngoài ghế.

Đây là một cặp cha mẹ rất có trách nhiệm, cũng rất yêu con của họ. Thân là giáo viên đặc biệt, họ đã dạy rất nhiều trẻ bị thiếu năng trí tuệ nên gặp rất nhiều cha mẹ có lẽ vì thất vọng và không biết làm gì nên thiếu quan tâm đến con mình.

Đứa bé như vậy ở mặt nào đó vẫn giống người bình thường, cũng cần người yêu thương, cũng cần lớn lên trong sự chúc phúc của mọi người.

Tạ Thi Âm vừa nhìn thấy đứa bé, lập tức đứng lên, Kỷ Văn Hào cũng đứng lên theo.

Giáo viên thì ôm đứa bé, đứng cách hai người vài bước, “Xảo An, ai đây?”

Bé con vừa nhìn thấy cha mẹ, vui mừng khua khua tay la to, “Mẹ... Ba ba...”

Tạ Thi Âm rưng rưng, muốn đi lên ôm con ngay lập tức, nhưng giáo viên lại đặt bé trên mặt đất, muốn bé tự đi.

Đôi chân gầy gò của Tiểu An dẫm trên đất, đầu tiên là đứng vững, sau đó cất bước đi về phía cha mẹ.

Tiểu An đi vài bước, chân bắt đầu không có lực, may mà Tạ Thi Âm đã sớm giang hai cánh tay chờ đợi, để Tiểu An bổ nhào vào trong ngực cô, sau đó ôm chặt lấy bé.

“Tiểu An, con giỏi quá, mẹ rất vui đó!”

“Hi hi...”

Kỷ Văn Hào cũng sờ sờ đầu con gái, “Tiểu An, con tiến bộ rất nhiều đó!”

Hốc mắt Tạ Thi Âm đỏ bừng, vì một tình cảnh cảm động này, Tiểu An đã rất cố gắng, vì muốn lớn lên, bé con nhỏ như vậy cũng biết dốc hết toàn lực.

Có lẽ Văn Hào nói đúng, cô không nên vì không yên lòng mà vây con lại. Cô vẫn không biết đứa bé nghênh đón những thách thức này vẫn luôn mỉm cười.

Giáo viên nói với hai người, “Tiểu An rất nghiêm túc! Mặc dù không đủ sức, nhưng tôi nghĩ qua một thời gian ngắn nữa, bé có thể tự đi một mình!”

“Cảm ơn.”

Tiểu An ngoan ngoãn nằm trong lòng mẹ, hưởng thụ cảm giác thương yêu của mẹ. Đứa bé ngoan như vậy, ai mà không thương cơ chứ!

Giáo viên sờ sờ đầu Tiểu An, “Thật ra thì... Trước đây tôi chưa từng gặp một bé nào giống Tiểu An cả!”

Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm liếc nhìn nhau, Kỷ Văn Hào không hiểu hỏi: “Là sao?”

“Những bé giống như Tiểu An... những bé mắc bệnh thiếu năng trí tuệ, thật ra thì rất sợ thử nghiệm, bởi vì rất dễ thất bại, một khi thất bại sẽ khóc, nhưng Tiểu An không giống vậy, Tiểu An rất thích nhìn rồi thử những thứ mình chưa thử qua, mỗi lần đều rất vui vẻ.”

Tạ Thi Âm ôm chặt con mình, trong lòng cũng cảm thấy kiêu ngạo. Có lẽ Tiểu An không hiểu, không biết người lớn đang nói về bé, bé vẫn thoải mái nằm trong lòng mẹ.

“Mặc dù bé luôn thất bại, bước đi sẽ bị ngã, nhưng bé không khóc, rất nhanh sẽ đứng lên, thử lại lần nữa, tôi ta cảm thấy Tiểu An là đứa bé... đặc biệt nhất mà tôi từng gặp.” Giáo viên cười nhậm tức, “Đứa bé như vậy, làm người khác không thể không thích.”

Tạ Thi Âm nhẹ nhàng nhẹ nhàng, “Cảm ơn.”

Kỷ Văn Hào cũng rất cảm kích cúi người chào giáo viên, “Cảm ơn đã chăm sóc Tiểu An.”

Vị giáo viên tương đối lớn tuổi nhìn đôi vợ chồng trẻ tuổi trước mặt mình, có một đứa con đặc biệt như thế đúng là một thử thách lớn.

Xã hội này có rất nhiều người trách móc nặng nề với những đứa trẻ gãy cánh, quá ít bao dung. “Thật ra thì trình độ của Tiểu An có thể coi là rất thấp, còn nhiều thứ phải luyện tập bé mới học được, quan trọng nhất là người lớn chúng ta không thể bỏ cuộc, ngược lại chúng ta phải giúp bé.”

“Dạ!” Tạ Thi Âm xấu hổ gật đầu.

Cô không phải là người mẹ tốt, đã từng nghĩ sẽ vứt bỏ bé, muốn giam bé lại.

“Giống như là tự mình đi đường, tự mình ăn cơm, tự mình tắm rửa, tự mình thay quần áo, những điều này đều phải học, sẽ rất vất vả, nhưng đây là những bài tập về nhà rất quan trọng chúng sẽ giúp bé nhanh chóng độc lập.”

“Chúng tôi biết.” Văn hào ôm người phụ nữ bên cạnh, gật gật đầu với giáo viên.

Giáo viên nhìn người trong gia đình này, lại nhìn Tiểu An, “Tôi không lo lắng cho Tiểu An! Bé luôn lạc quan vui vẻ, nhưng...”

Rồi lại nói với Tiểu An: “Tiểu An, con phải giúp cha mẹ cố gắng lên đó!”

Ngụ ý là không cần lo lắng Tiểu An, bé rất kiên nhẫn, hướng chỉ bé lại luôn vui vẻ, trọng điểm là cha mẹ của bé có đủ kiên cường đi cùng bé không?

Tiểu An vừa nghe thấy có người gọi mình, lập tức phản ứng, “Y y... a a...”

Giáo viên cười cười, “Tiểu An, cô là ai?”

Tiểu An nhìn cô giáo, cười cười, “Giáo giáo...”

“Cô giáo! không phải là giáo giáo.” Ngay sau đó lại cười ha ha, Tiểu An cũng cười theo.

Giáo viên sờ sờ đầu bé, “Tốt rồi! Ngày mai gặp lại!”

”Ngày mai gặp.’ Hai người lớn nói lời từ biệt.

“Bye bye...” Tiểu An nói rất rõ ràng, làm mọi người cười rất vui vẻ.

Giáo viên cũng cười nói: “Thật ra có rất nhiều giáo viên dạy bé nói chuyện, bé học rất nhanh!”

Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm cũng rất vui, cô ôm chặt đứa bé trong ngực, giống như giành được báu vật, không chịu buông tay, anh đưa hai mẹ con rời khỏi đây.

Ánh mặt trời rất gắt, Tiểu An hí hóp mắt, dựa vào lòng mẹ. Giờ khắc này, Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm cũng rất vui.

Kỷ Văn Hào vươn tay, “Để anh bế con!”

Tạ Thi Âm không phản đối, rất tự nhiên đưa con cho anh, Kỷ Văn Hào ôm đứa bé, Tiểu An cũng ngoan ngoãn, dựa vào ngực ba làm nũng.

“Tiểu An, con rất giỏi đó! Ngay cả giáo viên cũng khen con.”

“Hi hi...”

Tạ Thi Âm lấy khăn tay ra, lau mồ hôi trên trán con gái, đột nhiên cô nói với anh: “Anh nói đúng, trước đây phương thức tôi bảo vệ Tiểu An là sai.”

Nhìn cô, Kỷ Văn Hào cảm thấy rất đau lòng. Thật ra thì cô cũng không sai, hay phải nói cô dùng hết sức, chỉ muốn bảo vệ Tiểu An thật tốt, giúp con tránh mọi tổn thương và đau khổ, anh không có cách nào nói cô sai, hơn nữa anh cũng không nỡ nói cô sai.

“Mẹ...” Tiểu An nhìn về phía Tạ Thi Âm rồi gọi cô, bé không có ý gì chỉ đơn thuần là làm nũng thôi, nhưng Tạ Thi Âm nghe lại cảm thấy được an ủi.

“Anh nghĩ Tiểu An đang cảm ơn em.”

Tạ Thi Âm nhìn anh, rồi nhìn con gái, hốc mắt lại đầy nước, “Có thật không?”

“Em xem, Tiểu An lệ thuộc vào em như vậy, thích em như vậy, bởi vì con biết mẹ rất thương mình, rất chăm sóc mình, những điều này con đều biết.”

Sờ sờ đầu con gái, lại sờ gương mặt non nớt của bé, bé lại lộ ra nụ cười đáng yêu.

Cả nhà bọn họ thân mật, dựa vào nhau. Ít nhất vào giờ khắc này tất cả bất an và biến cố những năm qua đều biến mất.

Kỷ Văn Hào ôm con gái, bên cạnh là người phụ nữ mình yêu, tuy không biết tình yêu của hai người có thể giống như năm đó không? Nhưng ít nhất họ có thể cùng cố gắng vì con gái.

Có lẽ có một ngày, anh lại mở được cánh cửa trái tim cô, một lần nữa bước vào trong đó, chắc sẽ có ngày đó.

Anh sờ sờ đầu con gái, trong miệng thì thầm, “Tiểu An, con phải giúp ba ba...”

Tạ Thi Âm không nghe rõ, “Anh nói gì?”

Anh ngẩng đầu nhìn cô, “Không có gì. Anh hỏi Tiểu An, có muốn ăn kem không?”

Tiểu An vừa nghe thấy vậy, lập tức la to, “Kem kem...”

Kỷ Văn Hào cười cười, “Giáo viên nói không sai, thật ra Tiểu An học rất nhanh. Theo tình hình này thì sau này chúng ta không thể cãi nhau trước mặt Tiểu An rồi!”

Tạ Thi Âm cũng cười.

Anh mua hai cây kem, một cây cho Tạ Thi Âm, một cây cho Tiểu An, mình thì ăn cùng Tiểu An, bé ăn một miếng nhỏ, anh cắn một miếng to.

Nhìn Tiểu An vui vẻ ăn, cho dù trên mặt đầy mồ hôi, nhưng bé vẫn cười như cũ, rốt cuộc một đứa bé như vậy có ma lực gì mà đánh bay mọi phiền lòng của người lớn.

Mà cô, người phụ nữ bên cạnh anh, họ còn có cơ hội bỏ xuống mọi lo lắng của nhiều năm, bắt đầu lại lần nữa, mang theo Tiểu An bắt đầu lại từ đầu không?

Tạ Thi Âm biết anh nhìn mình chằm chằm, cố ý tránh né ánh mắt đó, chăm chú ăn kem, chẳng qua vị ngọt không chỉ hòa tan trên môi mà còn ở trong lòng....

Mọi ngày đều như vậy, ban ngày đưa Xảo An đến trung tâm nuôi dạy, chiều đón bé về chơi với bé đến tối.

Dĩ nhiên Kỷ Văn Hào phải đi làm, nhưng tối đến anh nhất định sẽ đến chỗ hai mẹ con cô, hưởng thụ cảm giác ấm áp của gia đình.

Ngoài mặt Tạ Thi Âm không tỏ rõ thái độ, đối với việc mỗi ngày anh đến chỗ hai mẹ con cô, cô không nói được cũng không nói không được, nhưng cô biết cô rất cảm ơn khi có anh làm bạn.

Vận mệnh thật kỳ quái, là anh tổn thương tình cảm của cô, nhưng cũng là anh kéo cô ra khỏi sự tự hận mình, cô không biết nên hận anh hay nên yêu anh.

“Mẹ...”

Ôm Tiểu An, Tạ Thi Âm không nghĩ nữa, nhìn con gái. Xảo An tự đứng trước bàn trà, hiện tại bé có thể đứng lâu được rồi.

Mà hình như Tiểu An cũng rất vui vì mình có thể tự mình đứng, bé cười rất vui vẻ, vẫy tay rồi khua tay múa chân vô cùng hưng phấn.

“Tiểu An, mẹ... có muốn ở chung với ba ba không?”

Cô thật khờ, lại đi hỏi con gái vấn đề này, nhìn vẻ mặt Tiểu An cô mới biết mình ngu, Tạ Thi Âm cười khổ.

“Ba ba...” Tiểu An bắt chước theo mẹ, gọi Kỷ Văn Hào.

Tạ Thi Âm sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, rồi ôm bé vào ngực. Lúc này đột nhiên cửa nhà mở ra, nhất định là anh.

Ngày đó anh khuyên can mãi, nửa dụ dỗ nửa lừa gạt, cuối cùng lấy được chìa khóa nhà cô, bây giờ có thể tự do ra vào. Chỗ này còn giống nhà của anh hơn nhà anh.

Kỷ Văn Hào mới vừa tan làm, trên người mặc bộ đồ vest, vừa vào nhà đã thấy hai mẹ con ngồi trên ghế. Anh lớn tiếng nói, “Tiểu An, ba ba đã về.”

Bé con nghe thấy giọng nói quen thuộc, hưng phấn kêu to, “Ba ba... Ba ba...”

Kỷ Văn Hào đi đến trước mặt hai mẹ con, bỏ cặp táp trên tay xuống, vươn tay ôm lấy con gái, Tiểu An vui mừng hai chân đạp loạn xạ.

Anh hôn lên má con, đôi lấy một nụ cười duyên của bé, tiếng cười ngọt ngào làm người ta thương yêu.

“Chúng ta ăn cơm thôi!”

Tạ Thi Âm khẽ mỉm cười, “Em đi dọn cơm.”

Kỷ Văn Hào nhìn, trên mặt nở nụ cười rất vui vẻ. Đây chính là sự ấm áp của gia đình, anh đã mơ ước thật lâu, cuối cùng giờ khắc này cũng đến.

“Tiểu An, ăn cơm!”

“Cơm cơm...”

Cả nhà ngồi ở trước bàn ăn, Tạ Thi Âm bới hai chén cơm cho Kỷ Văn Hào và mình, còn Tiểu An thì luôn được mẹ đút cho ăn cơm.

Tiểu An ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, Kỷ Văn Hào nhìn một chút, cười cười, bản thân mình cũng từ từ hưởng thụ tay nghề của Tạ Thi Âm.

Không khí bây giờ rất ấm áp, Kỷ Văn Hào nghĩ, nếu hiện tại anh nói ra yêu cầu, chắc sẽ không chọc cô giận. “Tiểu Âm, anh có việc muốn nói với em.”

Lau lau miệng con gái, đang chuẩn bị đút miếng tiếp theo, Tạ Thi Âm nhìn về phía anh, “Chuyện gì?”

“Anh hi vọng, em và Tiểu An... theo anh về nhà họ Kỷ.”

Tạ Thi Âm dừng lại, chiếc chén trong tay xém nữa rơi xuống đất, cô không thể tin được nhìn anh, mà anh đã biết trước cô sẽ có phản ứng như thế, ánh mắt chẳng kiêng dè trực tiếp nhìn cô.

“Em không về!”

Phản ứng này nằm trong dự đoán của anh, anh chỉ có thể cười khổ, cô không thèm hỏi nguyên nhân... Có thể thấy được nhà họ Kỷ đã tổn thương cô rất nhiều.

Kỷ Văn Hào không nói gì, ngược lại cô hơi kinh ngạc, chẳng qua cô chỉ không muốn quay lại nơi đau khổ đó thôi.

Buổi chiều năm đó, cô van xin mọi người trong nhà họ Kỷ, nhưng không có ai đồng ý giúp cô đưa con đến bệnh viện, con cô mới trở thành như vậy.

Cô chỉ ở đó mấy tháng khi mang thai họ đã chê cười cô đến cực điểm, bây giờ cô đã chạy trốn, cô không bao giờ... muốn quay lại đó nữa.

Nhưng mà anh chỉ nhìn cô, biết cô đang nhớ lại quá khứ, anh cũng biết có một số đoạn ký ức đối với cô rất đau khổ.

Anh như vậy lại khiến cô không biết phản ứng như thế nào. “Tại sao anh không nói chuyện?”

Kỷ Văn Hào để bát đĩa xuống, thành khẩn nhìn cô, “Tiểu Âm, anh thật sự xin lỗi, những đau khổ nhà họ Kỷ gây ra cho em cũng do anh tạo thành. Vì chuyện này, anh đã cãi nhau với cha, ông nói ông không biết người giúp việc có thái độ như vậy, ông cũng rất xin lỗi.”

Tạ Thi Âm im lặng, ngừng một chút lại tiếp tục đút cơm cho Tiểu An, “Mọi chuyện cũng đã qua, em không muốn nhắc lại nữa, hiện tại chỉ cần con gái khỏe mạnh là tốt rồi.”

“Chính vì con gái, anh mới hy vọng đưa hai người về nhà họ Kỷ.”

“Có ý gì?”

Kỷ Văn Hào nói ra kế hoạch của mình, “Anh muốn thiết kế cho Tiểu An một phòng, có thể giúp con tập đi, hoặc học tập, sau này cũng có thể mời giáo viên đến dạy Tiểu An.”

Anh nhìn quanh căn phòng, “Căn nhà chúng ta đang ở quá nhỏ, không thể thiết kế như vậy được, mà thiết kế ở chỗ xa cũng không được.”

Tạ Thi Âm im lặng nghe anh nói.

Kỷ Văn Hào tiếp tục chia sẻ sự sắp xếp trong lòng, “Nhà họ Kỷ rất lớn, sẽ có đầy đủ không gian cho chúng ta thiết kế, Tiểu An cần hoạt động nhiều, nhà họ Kỷ có một vườn hoa rất thích hợp, quan trọng hơn là, chăm sóc Tiểu An là một công việc rất mệt, nhà họ Kỷ có người có thể giúp chúng ta.”

Tạ Thi Âm nghĩ anh nói cũng không sai, không gian căn nhà này không lớn, nhưng mà... “Những người trong nhà anh... không bắt nạt Tiểu An, mắng Tiểu An chứ?”

Anh cười cười, “Hiện tại nhà họ Kỷ do anh làm chủ, tập đoàn Kỷ thị do anh quản lý, anh nghĩ họ ngu mới đến mắng con gái anh. Hơn nữa anh có không gian độc lập ở nhà họ Kỷ, họ sẽ không đến quấy phá... Tiểu Âm anh còn một ý nghĩ muốn chia sẻ với em...”

“Cái gì?”

“Anh vẫn muốn nói cho em biết, chúng ta không thể ngăn cản tất cả lời ra tiếng vào, cho dù hôm nay Tiểu An là một đứa trẻ bình thường cũng vậy, chúng ta không thể khống chế người khác, bắt họ ra khỏi cửa không được nói những lời độc ác.”

“Ở trên thế giới này, vốn có những người như thế, lấy sự châm chọc người khác làm thú vui, điều chúng ta có thể làm chính là nói với chính mình, dù có như thế nào chúng ta cũng yêu thương con gái, chúng ta không thể bị người khác ảnh hưởng được.”

Tạ Thi Âm rất khổ sở, “Nhưng mà... Em sợ có một ngày Tiểu An lớn lên, bé hiểu được sẽ đau lòng!”

“Vậy chúng ta không thể làm gì khác hơn là cố gắng dạy con, để con giống chúng ta, không bị ảnh hưởng bởi những lời ra tiếng vào đó, bởi vì người thân của người vĩnh viễn yêu con...”

Tạ Thi Âm ủ rũ, “Dù sao em cũng không nói lại anh!”

“Vậy là em đã đồng ý rồi sao?”

“Em có thể không đồng ý sao? Em nhất định phải đi theo Tiểu An...” Tạ Thi Âm ôm lấy con, rất tức giận nhưng lại không có cách.

Với năng lực kinh tế của Văn Hào mới có thể sắp xếp được cho Tiểu An, còn cô thì không, vì tốt cho Tiểu An, cô chỉ có thể nghe theo anh, lại xông vào hang cọp lần nữa.

Bỗng nhiên Kỷ Văn Hào nhìn cô, rất khó khăn đưa ra một vấn đề, giống như đã suy nghĩ rất lâu, lúc này mới có dũng khí nói ra, “Tiểu Âm, anh muốn hỏi em một vấn đề?”

“Cái gì nữa?” Loại này cảm giác không có cách này chuyển thành tức giận.

Anh cười cười, nụ cười mang theo chút thẹn thùng, “Cái rương kia... Cái rương chúng ta để bí mật, em để ở đâu rồi?”

Cô chuyển nhà mấy lần, anh không tìm thấy nó trong những căn nhà kia, chắc cô đã mang đi nên đành hỏi cô.

Về mặt Tạ Thi Âm là lạ, hít sâu một hơi rồi trả lời anh bằng giọng không tốt lắm: “Đã mất, đã sớm mất rồi, giữ lại nó làm gì!”

Đã mất... Đã mất... Đã mất...

Kỷ Văn Hào giống như bị sét đánh, sững sờ thật lâu, một câu cũng không nói được, cả người khiếp sợ không thôi. Một lúc lâu sau, mới miễn cưỡng nói ra một câu, âm thanh hơi khàn khàn, “Đã mất... Vậy coi như xong, mất cũng tốt, không cần nhớ lại chuyện đã qua...” Khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, rồi lại tiếp tục ăn cơm.

Anh đã sớm tự nói với mình phải nhìn về phía trước, lẽ ra không nên hỏi...

Tạ Thi Âm nhìn anh, không đành lòng, nhất là nhìn anh tỏ ra vẻ kiên cường, làm bộ như không có gì, cô cũng rất đau lòng.

7. Chương 7

Trong phòng rộng lớn, trên giường là đệm mềm mại, màu sắc trong phòng nhu hòa, tất cả tạo thành bầu không khí ấm áp, bốn phía lát đặt rất nhiều thiết bị phòng hộ, tạo thành những khu vực riêng, giống như khu tập đi sẽ được lót thêm bông vải, tránh cho người sử dụng bị thương, đủ thấy người thiết kế tốn tâm sức như thế nào.

Hai bên vách tường gắn song sắt giúp người sử dụng đứng thẳng, góc thì để búp bê và những món đồ chơi khác, tất cả đều do giáo viên đề nghị, có thể trợ giúp những đứa trẻ đặc thù học tập.

Ở trong hoàn cảnh như vậy, Xảo An rất vui vẻ, từ khi dọn về đây, hình như ngày nào bé cũng đến đây luyện tập.

Ban ngày Tạ Thi Âm sẽ ở cùng bé, buổi tối Kỷ Văn Hào ở cùng hai mẹ con cô, ngày nghỉ anh thường ở đây, vừa làm việc vừa làm bạn với hai mẹ con.

Đây là ngôi nhà hai tầng nhỏ nằm phía sau nhà chính, trước kia không có người ở, anh mất một thời gian để trang trí lại, đổi mới từ trong ra ngoài, sơn lại tường, đổi mới vật dụng, cuối cùng cũng hoàn thành.

Nơi này cách nhà chính một đoạn, thậm chí phía sau còn có một vườn hoa nhỏ, khi ở trong phòng nghịch một rồi có thể đến vườn hoa giải sầu.

Anh tuyển được mấy người làm từ nhà chính, những người này đều rất giỏi, nhưng không có bộc lộ ra bên ngoài, Kỷ Văn Hào nói rõ tình trạng của Tiểu An cho họ biết, thậm chí còn thỉnh cầu, “Tôi cần mọi người giúp tôi chăm sóc đứa con này đến khi bé lớn.”

Có lẽ vì Tiểu An luôn làm cho mọi người yêu thích, miệng luôn mỉm cười, đứa bé như vậy không có ai không thích, cuối cùng những người làm này đều thích Tiểu An.

Hôm đó là chiều thứ bảy, buổi sáng Kỷ Văn Hào đến công ty xử lý công việc, buổi chiều về nhà, dù như thế anh vẫn một đồng công việc về nhà.

Một thời gian nữa anh lên Tổng giám đốc rồi, thật ra hai năm qua cha kỷ đã buông tay, tất cả đều giao cho anh.

Từ đầu anh hơi bài xích, thậm chí muốn nói với cha, mình không muốn làm người lãnh đạo công ty, có lẽ nhiều năm rồi anh vẫn chưa thể hoàn toàn từ bỏ khát vọng tự do.

Nhưng kể từ khi biết tình trạng của Tiểu An, anh để tâm vào công việc hơn, nhanh chóng nhận ra giá trị của mình.

Có lẽ trong vô thức anh tự nói với mình, anh muốn vì Tiểu An và Tiểu Âm cố gắng kiếm tiền, tạo ra hoàn cảnh sinh hoạt tốt nhất.

Anh ngồi trên cái đệm, nhìn Tiểu An chơi đùa, mặc dù bé vẫn đi chưa vững, nhưng trong tay vẫn cầm điện thoại bàn công việc.

“Tôi đã xem qua hợp đồng, nhưng vẫn còn nhiều điều kiện cần phải bàn lại... Đối tác không đồng ý? Vậy để tôi đến gặp họ bàn lại... Nói cho họ biết chúng ta có thành ý muốn hợp tác, nhưng tuyệt không ký loại hợp đồng không bình đẳng này... Khi cần thiết thì nói với họ đối thủ của họ cũng đang muốn hợp tác với chúng ta... Tôi nghĩ... Ôi! Tiểu An, con làm gì thế?”

Xảo An ôm một con rối gỗ, tập tễnh đi đến trước mặt ba ba, giơ cao tượng gỗ trên tay rồi thả xuống người ở trên thân ba ba, làm rớt tất cả tài liệu trong tay anh.

“Phó tổng, có chuyện gì không?” Đầu bên kia điện thoại ân cần hỏi thăm.

Anh cười cay đắng, “Không sao! Con gái của tôi! Được rồi, lát nữa tôi sẽ gọi lại, sau khi sửa lại hợp đồng tôi sẽ fax cho anh.”

Vừa để điện thoại xuống, lập tức ôm lấy con gái, hôn lên gò má của bé, chọc cho Tiểu An cười ha ha. Anh nói to, “Tiểu An, con không cần ức hiếp ba ba!”

“Ba ba...” Lúc này đột nhiên Tiểu An đứng lên, gọi Kỷ Văn Hào, còn bé đi đến góc tường dùng hết sức kéo một cái rương ra.

Kỷ Văn Hào nhìn thấy vậy, vui mừng nở nụ cười, sau khi Tiểu An học được cách tự mình đi, thì đối với bé mọi thứ đều là bảo vật, đi khắp nơi, nhìn mọi thứ, giống như đang thám hiểm.

Bác sĩ, hiện tại Tiểu An năm tuổi, nhưng trí lực của bé chỉ giống như đứa trẻ một tuổi, sau khi trải qua học tập, tình huống tốt nhất là Tiểu An có chỉ số thông minh của một đứa trẻ từ tám đến mười hai tuổi.

Bất kể như thế nào, Kỷ Văn Hào chỉ hy vọng Tiểu An có thể độc lập, ít nhất trên phương diện sinh hoạt, như ăn mặc tắm rửa sẽ không cần người khác giúp đỡ.

Anh và Thi Âm sẽ cùng nhau cố gắng...

“Ba ba...”

“Đây là cái gì?”

Tiểu An kéo ra một cái rương nhỏ, mở ra bên trong dĩ nhiên là đàn ghi ta đồ chơi, hình như cây đàn ghi-ta này có thể gấp nhỏ lại được.

Kỷ Văn Hào cầm lên, cười cười, đặt tài liệu trong tay xuống đất, “Đây chắc là đồ chơi! Có thể phát ra âm thanh không?”

Gảy thử, quả nhiên có âm thanh, hơn nữa còn giống hệt như đàn ghi-ta thật. Kỷ Văn Hào cười cười, rất lâu không đụng đến vật này rồi... “Tiểu An, ba ba hát cho con nghe nhé!”

“A...”

Biết bé vui vẻ, chứng minh bé đã đồng ý. Anh nhẹ nhàng gảy đàn, hát ra vài ca từ và nhịp điệu trong đầu, dù không nhiều lắm.

Bảo bối nhỏ của ba, nụ cười của con thật đẹp, ba rất muốn nói cho toàn bộ thế giới biết.

Bảo bối nhỏ của ba, mặc dù hiện tại con rất mệt, nhưng sẽ có một ngày con vươn cánh bay xa.

Tiểu An là bảo bối nhỏ của ba, con là người đẹp nhất trong lòng ba...

Đột nhiên anh ngừng lại, nói một câu, “Đương nhiên mẹ là đẹp nhất!” Tiểu An bật cười khanh khách.

Nhưng có một ngày, con sẽ bay xa, thật mong đợi ngày đó, ba ba sẽ cảm thấy an ủi...

Tạ Thi Âm đứng ở ngưỡng cửa, nghe thấy anh hát bất giác mỉm cười sáng lạn, bao lâu rồi cô chưa nghe anh hát?

Rất nhiều năm đi!

Những năm này, cô luôn không chấp nhận anh, hận anh, như vậy mới không bức tử chính mình. Nhưng chỉ mấy tháng ngắn ngủi này, cô lại đón nhận anh, thậm chí đã quen với sự tồn tại của anh.

Anh làm được chuyện cô không làm được, hoàn cảnh hiện tại mới tốt nhất cho Tiểu An, cô không nói gì, không lời nào diễn tả được kích động trong lòng, chỉ có thể cảm ơn.

Kỷ Văn Hào thấy cô, trong thời gian này, cô kiên quyết ở lại phòng anh chuẩn bị cho Tiểu An, trong lòng anh lại mong chờ không biết khi nào họ mới có thể trở thành vợ chồng chân chính.

Anh sẽ không buông tay, anh rất tin tưởng, anh sẽ dùng thời gian để đổi lấy sự tha thứ của cô, chờ đến ngày đó, cả nhà họ sẽ có được hạnh phúc chân chính.

“Tiểu An, ba ba còn có một bài hát đó!” Gảy một dây đàn, lại hát lên, lập tức khiến Tạ Thi Âm mặt đỏ, ôm con gái ngồi một bên.

Có cô gái, nụ cười thật đáng yêu.

Em không biết tôi luôn nhìn em

Trong giây phút, em cười với tôi.

Tim của tôi, đành phải bán đi

Vẫn chưa hát xong, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Kỷ Văn Hào cau mày, lẩm bẩm, “Ai?” lại chọn ngay lúc này mà gõ cửa chứ?

Trọng điểm nằm ở câu sau, không thể để anh hát hết câu sau à!

Buông đàn ghi-ta, đứng lên, “Chờ một chút.”

Tạ Thi Âm ôm con gái, gật đầu với anh, cô muốn che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình, điều này làm cô nhớ lại năm đó khi làm ở nhà hàng, sớm chiều tiếp xúc với anh.

Rất lâu rồi cô không muốn nhớ lại chuyện đã qua, thì ra... Bọn họ đã từng hạnh phúc như vậy, khờ dại đơn thuần như vậy, rất lâu rồi...

Đi ra ngoài Kỷ Văn Hào nghe người làm nói với anh, cha anh đang ở bên ngoài, anh nhượng mày đi nhanh ra ngoài.

Vì cảm xúc Tiểu Âm, anh yêu cầu tất cả mọi người ở nhà chính không thể tùy ý đến đây, đương nhiên cũng bao gồm cả cha anh. Cho dù có người vì vậy mà câu oán hận, anh cũng bất chấp, phải làm như vậy.

Tiểu Âm ở đây đã chịu tổn thương rất sâu, bây giờ cô chịu vào đây đã là may mắn lắm rồi, anh không thể để cô lại tổn thương.

Sau khi nói chuyện với cha, quay lại cả hai mẹ con đều nhìn anh, anh cười cười xin lỗi.

“Tối mai, cha mở tiệc bên nhà chính, bảo là muốn mừng thọ trước ngày sinh, ai biết ông ấy muốn làm gì? Rõ ràng còn hơn một tháng nữa mới đến sinh nhật của ông ấy...”

“Cho nên anh muốn đi?”

Kỷ Văn Hào gật gật đầu, thân là con trai, lại là Tổng giám đốc tương lai của công ty, không thể không đi. Nhưng anh nhìn vợ, “Nếu em không muốn anh đi, anh sẽ không đi.”

“Đi đi! Dù sao đó cũng là cha anh... Còn có, lần sau mời cha nah vào đi, không cần đứng ở bên ngoài.”

Kỷ Văn Hào nở nụ cười, “Vậy hai người có muốn đi với anh không?” Anh cho rằng cô đã nghĩ thông suốt.

Ai ngờ cô lập tức ôm lấy con gái, bên ngoài mạnh miệng, nhưng trong lòng vẫn sợ hãi như cũ. “Không đi! Chúng tôi đến đó làm gì?”

Kỷ Văn Hào cười cay đắng, thở dài, “Anh biết rồi.” Anh tiến lên hôn con gái, nhưng mặt Tạ Thi Âm cũng ở gần đó, anh chịu hết nỗi cũng hôn trộm cô một cái.

“Anh...”

“Xin lỗi!”

Chu môi trừng mắt, Tạ Thi Âm cảm thấy bất lực, Tiểu An trông thấy mẹ như vậy, cũng bắt chước nét mặt của mẹ, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nở nụ cười.

Gia đình ấm áp hạnh phúc này, họ không muốn mất đi nữa.

8. Chương 8

Kỷ Xảo An tiến bộ cực kỳ nhanh, mới đầu khi đi đứng bé phải vịn vào đồ vật nhưng mới mấy tháng bé có thể tự mình đi, hơn nữa còn đi được một đoạn rất xa.

Tạ Thi Âm và Kỷ Văn Hào rất vui, bé con tiến bộ nhanh hơn những gì họ tưởng tượng, nhưng mà nói thật điều này đồng nghĩa với việc họ gặp nhiều phiền não hơn.

Bởi vì khi Tiểu An có thể tự đi, tính ham chơi của bé cũng phát triển theo, bắt đầu chạy lung tung khắp nơi.

Có khi họ không tìm thấy bé ở trong nhà!

Trước đây Tiểu An luôn chơi đùa trong tầm mắt của họ, nhưng sau khi tự đi, thì giây trước họ còn thấy người giây sau đã không biết bé chạy đi đâu rồi.

Có khi chạy đến các phòng trong nhà tìm cha mẹ, có khi chạy đến vườn hoa, chơi đùa cùng bướm bướm và con chó nhỏ, làm khi họ tìm được người thì khóc không được mà cười cũng không xong.

Văn Hào nói hiển nhiên sau khi Tiểu An có thể tự đi thì sức khỏe tốt lên rất nhiều, tính lực cũng dư thừa, bắt đầu có thể chơi đùa khắp nơi.

Có lẽ nên đưa Tiểu An đi học rồi, Tạ Thi Âm cả kinh nhưng vẫn không nói gì.

Kỷ Văn Hào ôm vai cô an ủi, “Còn đang lo lắng?”

“Làm sao có thể không lo lắng... Em biết Tiểu An nên đi học rồi, nhưng em vẫn sợ bé sẽ bị thương...” Bữu môi, ôm lấy con gái, cô khó khăn lắm mới tìm thấy bé trong vườn hoa.

“Lúc nào cũng phải nhìn về phía trước, điều quan trọng không phải bị thương hay không, mà sau khi bị thương sẽ nhanh chóng khỏi.” Sờ sờ đầu con gái, đổi được nụ cười sáng lạn của bé.

“Hôm nào cùng đi xem trường học đi!”

“Anh đã tìm được sao?”

Kỷ Văn Hào gật gù đầu, anh ôm con gái thay cô, “Đã nắm được vài trường. Anh nghĩ vẫn nên đưa con đi học thì tốt hơn, bé cần học tập và làm quen với bạn mới.”

Tạ Thi Âm không nói gì, chỉ có thể nghe theo sắp xếp của anh.

Trong khoảng thời gian này, cô chỉ có thể tiếp nhận sắp xếp của anh, cô phải thừa nhận anh cẩn thận và chu toàn hơn cô, rất nhiều chuyện cô không nghĩ đến nhưng anh đã nắm hết trong tay rồi.

Không dám nhìn anh, sợ bị anh phát hiện trái tim mình mất kiểm soát.

Muốn yêu một người rất dễ dàng, muốn hận một người cũng rất dễ dàng, nhưng muốn yêu lại lần nữa thì không dễ dàng.

Nhất là anh...

Mấy ngày sau, họ dắt Tiểu An đi tham quan vài trường học, Kỷ Văn Hào nói cho cô biết, vì suy nghĩ cho Tiểu An, không biết hoàn cảnh của trường có hợp với bé không, không gian vui chơi có như ở nhà không, còn có điều quan trọng nhất là giáo viên có thể chăm sóc một đứa trẻ đặc biệt như vậy không?

Tiểu An rất vui sướng, bé chưa từng thấy trường học, nhìn những bạn cùng tuổi với mình, thật sự bé rất vui sướng, vịn vịn người, từ ngực ba mình trượt xuống, chạy đến đám đông chơi cùng họ.

Kỷ Văn Hào rất vui, mặc dù Tiểu An bị thiếu năng nhưng bé không có cảm giác sợ hãi, thích gần gũi với mọi người, so sánh với những đứa trẻ khác có vẻ Tiểu An rất nhiệt tình.

Ngay cả giáo viên nhìn thấy Tiểu An, đều nói bé là một đứa trẻ đặc biệt, nói điều này là do cha mẹ giáo dục tốt đứa trẻ mới luôn vui vẻ như vậy.

Xem qua vài trường học có tiếng, trong lòng Tạ Thi Âm và Kỷ Văn Hào đã có tính toán, họ ôm Tiểu An, rời khỏi ngôi trường cuối cùng.

Hiển nhiên Tiểu An vẫn chưa thỏa mãn, phạm vi chơi đùa của bé chỉ giới hạn ở trong nhà, hiện tại lại thêm trường học thật là khiến bé cảm thấy vui sướng.

Tạ Thi Âm ôm con đứng ở đầu đường chờ Kỷ Văn Hào lái xe đến.

Tiểu An lại vịn vịn thân thể, miệng thì gọi, “Mẹ...”

Tạ Thi Âm cười cười, “Con muốn xuống sao? Bây giờ con đều không cho mẹ bế...”

Nhưng cô vẫn thả bé xuống, để bé đi đi lại lại, Tiểu An đứng ở bên cạnh mẹ, nhìn thế giới này, xe cộ đông nghịt, người đến người đi, mọi thứ đều hấp dẫn ánh mắt bé.

“Tiểu An, muốn đi theo mẹ sao?”

“Mẹ...”

Tạ Thi Âm nhìn bé, cười dịu dàng, “Tiểu An trưởng thành rồi, sắp đi học, có phải con rất vui đúng không?”

“Hi hi hi...”

Sờ sờ đầu bé, Tạ Thi Âm nhìn về phía trước, Tiểu An thì đứng ở bên cạnh cô, ánh mặt trời chiếu lên hai mẹ con, rất ấm áp, trong lòng cũng ấm áp.

Tiểu An tò mò nhìn thế giới này, miệng há to.

Thế giới này bé chưa từng thấy, đối với bé mọi thứ đều mới mẻ, mỗi chiếc xe đều chạy, mỗi người đều đi qua người bé, thậm chí còn có chó nhỏ, chạy qua người bé nhanh như chớp.

Tầm mắt Tiểu An hỗn loạn, ngay lúc này đột nhiên bé nhìn thấy bướm bướm, nhưng nó không giống bướm bướm bé thấy trong vườn hoa, bé vui mừng nở nụ cười, bắt đầu nhảy dựng lên.

Bé muốn chơi cùng bướm bướm, nhưng bướm bướm không để ý đến bé, vỗ cánh hai ba cái đã bay đi mất, Tiểu An không nhụt chí, bắt đầu đuổi theo.

Đầu tiên bé đứng bên cạnh Tạ Thi Âm chơi đùa với bướm bướm, mà Tạ Thi Âm bởi vì quá mức chuyên tâm suy nghĩ đến chuyện từ nay về sau Tiểu An sẽ đến trường mà không để ý bé.

Sau đó bướm bướm bay mất, Tiểu An không nghĩ nhiều, lập tức đuổi theo, bướm bướm bay cao hơn đầu bé, Tiểu An chạy rồi nhảy lên thậm chí còn bắt cần bọ ngã, nhưng không sao cả, đuổi theo bướm bướm quan trọng hơn, bé nhanh chóng bò dậy.

Bướm bướm... Chờ mình.... Bướm bướm...

Tiểu An tiếp tục đuổi, đi đến chỗ rã rẽ, bướm bướm rẽ qua rồi tiếp tục bay, bé cũng rẽ vào ngõ nhỏ....

Đuổi theo... Đuổi theo...

Bướm bướm... Chờ mình...

Cứ như vậy, chẳng biết Tiểu An đã đuổi đến đâu rồi! Nhưng Tạ Thi Âm có lẽ là vì quá chuyên chú suy nghĩ mà hoàn toàn không để ý đến.

Cô vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, qua rất lâu cô mới thì thào, “Tiểu An sắp đến trường rồi, con có sợ không?”

“Tiểu An... Tiểu... Tiểu An ____” Cô nhìn qua, nhưng bên cạnh mình không có một bóng người!

Tạ Thi Âm kinh hoàng (kinh hoàng - hoảng loạn) cực kỳ, mới đầu là thì thào, dừng lại, ngay sau đó cao giọng gọi tên con.

Lúc này Kỷ Văn Hào lái xe tới, vừa đến lập tức thấy phản ứng khác thường của Tạ Thi Âm.

Anh đậu xe ở ven đường, nhanh chóng xuống xe, chạy đến bên người cô, “Tiểu Âm, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tạ Thi Âm gấp đến độ sắp khóc, nắm lấy áo khoác của anh, giống như người sắp chết đuối nắm được bè gỗ, “Không thấy Tiểu An đâu nữa....”

Kỷ Văn Hào cũng kinh hãi, cầm tay cô, “Sao không thấy? Không phải em trông con sao? Con đi đâu rồi?”

Nước mắt chảy xuống như mưa, “Em không biết.... Con muốn xuống, không cho em bế, em liền thả con xuống, kết quả thoát cái đã không thấy con đâu...”

Kỷ Văn Hào tái mặt, mím môi, trong lòng lại hoảng sợ, không khỏi nói, “Sao em lại không trông con cẩn thận vậy?”

Đây không phải trách cô, mà anh chỉ nói ra nghi vấn của mình, dù thả con xuống đất, cũng có thể trông con chứ...

Nhưng mà Tạ Thi Âm cho rằng anh đang trách cô, trên thực tế cô cũng đang tự trách mình, không trông con cẩn thận... Cô thật đáng chết!

Trong nháy mắt Kỷ Văn Hào cảm nhận được cô đang tự trách và đau thương, không khỏi lên án mạnh mẽ bản thân mình, bởi vì anh đã tự nói với mình, không thể trách cứ cô vì cô đã đủ vất vả rồi, tự tạo áp lực cho bản thân cũng quá lớn, huống hồ trách cứ cũng không giải quyết được vấn đề.

Anh hít sâu, bắt mình phải lý trí, “Chúng ta đi tìm, Tiểu An đi rất chậm, chắc đang ở gần đây thôi, con chưa chạy xa đâu.”

Tạ Thi Âm chỉ có thể nghe anh, gật đầu lia lịa. Cô và Kỷ Văn Hào chia nhau đi tìm. Anh đi theo ngõ nhỏ tìm người còn cô tìm theo đường lớn.

“Tiểu An, con đang ở đâu, mẹ ở đây này...”

“Tiểu An, mau ra với ba ba nào...”

“Tiểu An....”

“Tiểu An___”

Nhưng mà Tiểu An giống như đã bốc hơi, mặc dù họ tìm khắp đường lớn ngõ nhỏ nhưng vẫn không tìm được bé, mặc dù họ gọi tên bé đến khàn cả cổ, nhưng vẫn không thấy Tiểu An đâu cả.

Tiểu An ———

9. Chương 9

Bạn mới của Xảo An - Bùi Tử Nghi- lớn hơn bé một tuổi, cậu sắp bảy tuổi nhưng lại hoàn toàn khác Xảo An.

Không cần phải nói Xảo An đương nhiên là một cô bé ngây thơ đáng yêu, nhưng có một số việc Bùi Tử Nghi cũng như vậy, chẳng hạn vì thú vị mà cậu đưa Xảo An về nhà mà không đưa cô bé đến cục cảnh sát, hiển nhiên cậu cũng không quá hiểu chuyện.

Nhưng xét thấy mấy ngày nay, dưới sự tiếp đãi của cậu Xảo An ăn uống được, ngủ cũng tốt, không buồn không lo, nên cũng không cần chỉ trích nhiều.

Dù Bùi Tử Nghi còn nhỏ tuổi nhưng nhận thấy chưa được sự đồng ý của cha mẹ người ta mà đã mời người ta về nhà làm khách thì không được tốt lắm, bởi vậy mỗi buổi chiều cậu sẽ đưa Tiểu An ra công viên mà cậu phát hiện ra cô, để xem cha mẹ cô có đến đón cô không.

Nói đến cô bé này thật đúng là kỳ quái, đến bây giờ cậu còn chưa biết tên cô bé, chỉ biết cô bé rất thích ăn kem, cho nên cậu đành gọi cô là kem. “Kem, cậu ăn ít thôi, nếu không sẽ đau bụng!”

Nhìn Tiểu An ngồi trên ghế ở công viên, ăn từng miếng kem ô mai, trên miệng nhỏ dính đầy chất lỏng màu hồng phấn, Bùi Tử Nghi thật sự không biết nên nói gì, dù sao cô bé nghe cũng không hiểu.

“Kem kem...”

Mất thấy cô muốn chia sẻ với mình, Bùi Tử Nghi trợn mắt, “Kem mấy ngày nay cậu ăn đều của nhà mình, không cần bày ra dáng vẻ như mới giành được.”

Hơn nữa rõ ràng sức ăn của cô không lớn, thường chỉ ăn được mấy miếng, mỗi lần đều do cậu thu dọn tàn cuộc cho cô, khắc phục hậu quả gần đây cậu thường đau bụng, chỉ có thể chạy đến nhà cầu.

Đều là cô làm hại, đúng là nữ ác ma.

“Kem kem...”

Bùi bắt đầu dĩ rút giấy vệ sinh lau miệng cho cô, Tiểu An ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, để cậu lau kem dính trên miệng của mình.

Động tác dịu dàng như vậy đối với tiểu bá vương Bùi Tử Nghị mà nói thì rất ít khi cậu làm, trên thực tế vì cô cậu đã làm rất nhiều chuyện mà cậu không thể tin được –

Kể cả việc trộm chạy đến phòng bếp, cùng cô bắt bướm trong vườn hoa... Những chuyện này thật sự cực kỳ ngu xuẩn.

Thậm chí vì cô, cậu điều động vài người làm và quản gia, ba ngày nay đều theo cậu và cô đến công viên, đợi từ chiều đến tối.

Càng không thể tưởng tượng nổi, đêm hôm đó lúc ngủ có sấm sét, nữ ác bá kia lại chạy đến phòng cậu, trong miệng vẫn luôn la hét –

“Ông sấm... ùng ùng...”

Thì ra cô sợ sấm! Mẹ nó, cậu cũng sợ vậy!

Vì vậy cậu chỉ có thể để cô trốn trong chăn của mình, chỉ lộ ra hai con mắt to. Cái giường bị cô chiếm gần hết, làm cậu chỉ có thể ôm hận — ngủ ngời.

Bùi Tử Nghị chỉ có thể tự thương hại bản thân, sớm biết thế thì chiều hôm đó đã không chạy đến chỗ cô, thì sẽ không như ngày hôm nay.

Mấy ngày nay cậu chăm sóc cô đều phát ra từ nội tâm, cậu nhớ tiểu thiếu gia nhà họ Bùi chưa từng chăm sóc, đối xử tốt với ai như vậy, hôm nay vì cô mà phá lệ!

Mắt thấy bé ăn kem đến nỗi miệng đỏ lên, Bùi Tử Nghị cau mày, lấy kem trong tay cô đi, bé lập tức hô lên.

“Kem, không được ăn kem nữa!”

“Ừ... kem kem...”

“Không được!” Đưa kem cho quản gia.

Nhưng lại lấy ra những cái khác, bánh ngọt, bánh mì, sushi, nước uống, giống như đang ăn cơm dã ngoại.

“Kem kem...”

“Không được ăn kem, ăn bánh ngọt, dù cậu có muốn hay không cũng phải ăn.”

“Kem kem..”

“Thật là bướng bỉnh!”

“Kem kem –”

Không được! Bùi Tử Nghị quyết định, lần này có phải làm người xấu cũng tuyệt đối không để cô ăn kem!

Cậu cũng không tin dạ dày bé có thể so với khỏe mạnh hơn cậu, cậu đã đau bụng mấy ngày rồi, cậu không không hy vọng nhìn thấy cô cũng bị vậy.

“Ăn bánh ngọt, không có lựa chọn khác.”

“Kem kem...” Giọng điệu hơi uất ức.

Bùi Tử Nghị thở dài, thật sự bị bé đánh bại, bắt đầu dĩ cậu chỉ có thể đưa ra hạ sách, lấy một việc cậu không muốn làm nhất ra dụ dỗ. “Kem, nếu như cậu ăn hết miếng bánh ngọt này, mình... mình sẽ đi bắt bướm cho cậu, được không?”

Hình như cô bé nghe thấy được từ quan trọng nhất, ánh mắt sáng lên, nhìn nhìn cậu, lại nhìn bánh ngọt trong tay cậu, lại nhìn cái tủ lạnh nhỏ đang đựng kem.

“Này! Cậu không nên quá phận! Mình đã hy sinh rất lớn! Mình thanh niên trai tráng, còn phải bắt bướm cho cậu, cậu còn không chịu đồng ý!”

“Bướm bướm...”

“Đúng rồi! Bắt bướm cho cậu, con bướm bướm bay trên trời đó!”

Tiểu An bĩu môi, vẻ mặt rất chân thành, cau mày, giống như đang suy nghĩ, cuối cùng bé vươn tay, nhận lấy bánh ngọt vị ô mai trong tay Bùi Tử Nghị.

Bùi Tử Nghị quả thật muốn cảm ơn trời đất, ông trời! Cô bé này cuối cùng chịu nghe lời, ăn bánh ô mai cậu đưa...

Không đúng! Cái này có gì hay ho chứ? Cậu thật đúng là mệnh, lại còn phải dùng điều kiện trao đổi, bé mới đồng ý ăn bánh ngọt vị ô mai siêu cấp ngon...

Ồ ô... cậu đã trêu ghẹo ai chứ...

Tiểu An bắt đầu ăn bánh ngọt, cảm giác dính dính làm bé không thích, bé cau mày ăn từng miếng.... Vẫn là ăn kem ngon hơn.

Bùi Tử Nghị nhìn nét mặt của bé, tức giận kêu to, “Cậu cho rằng đang uống thuốc đấy à! Đó là vẻ mặt gì thế?” Nào có ai ăn bánh ngọt lại thống khổ như vậy, uống phí bánh ngọt của cậu.

Gần mười phút trôi qua, Tiểu An mới ăn hết bánh ngọt cậu đưa, trên miệng nhỏ dính đầy bơ, vẻ mặt giống như cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Bùi Tử Nghị cảm hận lấy giấy vệ sinh lau miệng cho bé, “Bánh ngọt mà đưa cho cậu ăn đúng là hỏng hết, lần sau cứ để cậu ăn kem rồi bị tiêu chảy cho rồi!”

“Băng Băng...”

“Đừng mơ!”

“Bướm bướm...”

“Biết rồi!” Lau miệng xong, Bùi Tử Nghị kéo Tiểu An đứng dậy, nhìn quanh bốn phía trong công viên, xem coi ở đâu có bướm bướm.

Ông trời! Đi bắt bướm, đây là việc làm của con gái mà!

Cậu Bùi Tử Nghị cho dù bây giờ chưa được coi là trai tráng, nhưng ít nhất sau này sẽ vậy! Cậu ở đây bắt bướm cho bé, sau này chuyện này truyền ra ngoài thì sao chấp nhận được chứ?

Còn muốn cậu sống không trời... thật sự là mệnh khổ –

Tiểu An trông thấy trong khóm hoa ở góc kia có bướm bướm đang bay múa, bé cao hứng kêu to, vui sướng gần như nhảy dựng lên. “Bướm bướm...”

“Được rồi! mình sẽ đi!”

Bùi Tử Nghị bắt bướm cho bé, mà Tiểu An cũng vui sướng đến nỗi không yên, muốn chạy đến, lại lập tức phát hiện một con bướm bướm khác bay qua mắt bé.

Bé lập tức dừng bước, dời mục tiêu, đuổi theo con bướm này. Cũng giống như lần trước, bé chạy rồi rẽ vào ngõ hai ba lần, rồi khỏi tầm mắt Bùi Tử Nghị.

Cậu bắt được bướm bướm, muốn đưa cho Tiểu An, lại không thấy bé ở đâu. Cậu quỳnh lên, buông tay thả bướm bướm đi.

“Kem?”

“Kem – cậu đi đâu rồi?”

Bùi Tử Nghị và mấy người làm cùng quản gia bắt đầu tìm kiếm, đến một góc cửa đã nhìn thấy một người đàn ông cao lớn ôm bé rồi hôn bé, lại hưng phấn kêu to.

“Tiểu An, cuối cùng ba ba tìm được con rồi!”

Kỷ Văn Hào tìm đúng năm ngày, cuối cùng tìm thấy con gái tại công viên nhỏ này! Anh hưng phấn ôm con gái, không ngừng hôn lên má con, xác nhận con gái không xảy ra chuyện gì.

Thám tử nói mấy ngày nay thấy một cô bé rất giống Tiểu An đợi ở công viên này cùng một bé trai, đợi từ xế chiều đến tối mới rời đi.

“Ông trời! Tiểu An, con có biết ba ba và mẹ lo lắng gần chết không, mỗi ngày mẹ đều khóc, con đứa nhỏ này...”

“Ba ba... Mẹ...”

“Tiểu An, ba ba Tiểu An...”

Bùi Tử Nghị đứng ở một bên nhìn một màn này, dù có ngu cũng biết đây là cha cô bé, vì chỉ cần nhìn vẻ mặt vui mừng và dáng vẻ làm nũng của cô bé là có thể biết.

“Thì ra, kem tên là Tiểu An!” Cậu còn tưởng rằng bé tên Tiểu Mỹ! Bởi vì Tiểu Mỹ và kem tương đối giống nhau... Khả khả...

Kỷ Văn Hào nghiêng người, cúi đầu xuống nhìn thấy bé trai đứng ở một bên, chắc đây là đứa nhỏ hay đi cùng Tiểu An...

Bùi Tử Nghị nhìn, Tiểu An tìm được cha rồi, cậu cười cười, khí thế tương đối trầm ổn, tuyệt đối không vì Kỷ Văn Hào cao hơn mình mấy cái đầu mà sợ hãi,

“Cháu còn đang suy nghĩ, nếu như không tìm được cha mẹ cậu ấy, cháu liền bảo cha cháu dạy bảo mọi người!” Nếu như không tìm được rất có thể chính là cha mẹ ruồng bỏ đứa nhỏ, như vậy rất đáng đánh.

Kỷ Văn Hào nhíu mày, “Nếu cháu thông báo cho chúng tôi một tiếng có lẽ năm ngày qua chúng tôi sẽ không phải lo lắng.”

Bùi Tử Nghị nhún nhún vai, “Xin lỗi!”

Nhìn Tiểu An dựa vào ngực cha, giống như lúc mình chưa xuất hiện, Bùi Tử Nghị hơi buồn bực, nhưng cậu cũng không thể nói gì.

Tiểu An tìm được cha... điều này rất tốt...

Nhưng Kỷ Văn Hào vẫn cảm ơn cậu, “Hình như Tiểu An béo lên rồi, nhìn có vẻ cháu chăm sóc con gái chú rất tốt.”

Bùi Tử Nghị hơi ngượng ngùng. Cái kia... Ngày ngày ăn kem, không mập mới lạ.

“Cảm ơn mọi người.”

Kỷ Văn Hào muốn mang con gái đi, nhưng lúc này Tiểu An lại kêu lên mấy chữ mà những ngày qua Bùi Tử Nghị luôn dạy bé, không phải đồ vật, mà chính là tên của cậu –

“Nghị Nghị Nghị Nghị...”

Bùi Tử Nghị tròn tròn hai mắt, trời! Mới vừa rồi cô bé đang gọi cậu sao?

Mấy ngày qua cậu dạy bé rất nhiều lần, nhưng mà bé không học được, mỗi lần chỉ biết gọi cậu kem kem, làm cậu tức đến mức muốn trúng gió.

Nhưng mà bây giờ bé lại gọi cậu!

Bùi Tử Nghị rất không nổi, mới gần nửa năm ngày, nhưng tình bạn giữa cậu với cô đã rất sâu đậm, hiện tại cô muốn đi, cậu nên vui vẻ, tuy nhiên rất không nổi.

“Xem ra Tiểu An cũng rất thích cháu.”

Bùi Tử Nghị cười cay đắng, “Yêu thích kem của cháu thì có!” Cậu nói nhỏ, nhưng mà trong lòng lại rất vui vẻ.

Bị Kỷ Văn Hào ôm vào trong ngực Tiểu An lại giãy dụa muốn xuống, “Nghị Nghị... Nghị Nghị...”

Nhưng mà Kỷ Văn Hào mới tìm được con gái, đương nhiên không chịu buông tay.

Bùi Tử Nghị nhìn bé gái không ngừng vẫy tay với cậu, cậu quýnh lên dĩ nhiên cũng nói ra suy nghĩ của mình. “Chú có thể cho Tiểu An tiếp tục làm khách ở nhà cháu vài ngày không?”

Kỷ Văn Hào nhìn cậu, rất kinh ngạc vì cậu đưa ra yêu cầu như vậy.

“Tại sao chứ? Không phải các cháu mới quen biết vài ngày thôi sao?”

Bùi Tử Nghị ngửa đầu không hề sợ hãi, nói với Kỷ Văn Hào: “Bởi vì cháu rất thích Tiểu An.”

Kỷ Văn Hào chau chau mày giống như không thể tưởng tượng nổi, nhìn con gái trong ngực không ngừng cười với bé trai, anh khiêu khích hỏi, “Cháu bao nhiêu tuổi? Biết cái gì là thích không?”

Bùi Tử Nghị bình tĩnh nói, “Đương nhiên là biết! Nếu giống như người lớn các người hôm nay thích cái này mai thích cái kia, vậy thì cháu quả thật không hiểu.”

Nhanh chóng hưởng ứng với lời châm chọc, khiến Kỷ Văn Hào càng thêm kinh ngạc, anh không có ý muốn để con gái xuống, tiếp tục ôm con và ngực.

Anh nhìn Bùi Tử Nghị, “Cháu là tiểu thiếu gia nhà họ Bùi, vậy cháu biết chú là ai không?”

Bùi Tử Nghị hít sâu, cậu đã xem qua hình của Kỷ Văn Hào, “Cháu biết.”

“Chú là ai?”

“Tổng giám đốc tập đoàn Kỷ thị.” Chỉ là không ngờ ba ba Tiểu An có lai lịch như thế.

“Người nhà họ Bùi đang đàm phán với Kỷ thị, cháu nên biết, chú sẽ không vì cháu đối xử tốt với con gái chú mà đồng ý.”

Bùi Tử Nghị lại nhún nhún vai, “Cháu cũng không có ý đó, nếu như cha cháu không có năng lực, chú có thể trực tiếp từ chối ông ấy, điểm ấy cháu không có ý kiến.”

Kỷ Văn Hào gật gật đầu, trong lòng không thể không thừa nhận đứa bé trai này rất đặc biệt, bình tĩnh đối đáp, khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Lúc này, đứa nhỏ trong ngực lại kêu lên, “Nghị Nghị... Nghị Nghị... kem kem...”

Kỷ Văn Hào cười cay khổ, “Con lại muốn ăn kem nữa à?”

Bùi Tử Nghị bắt đầu dĩ mắt tròn trĩnh, “Mấy ngày nay cậu ấy ăn thật nhiều kem, không cho cậu ấy ăn, cậu ấy liền hô to gọi nhỏ.”

“Chú biết.” Kỷ Văn Hào lại cười khổ, bóp bóp mũi con gái, “Con đó!”

“Ba ba...” Lại làm nũng.

Đột nhiên Kỷ Văn Hào thở dài, nhìn Bùi Tử Nghị, “Chắc cháu cũng đã phát hiện, con gái chú bị thiếu năng trí tuệ.”

Bùi Tử Nghị gật gật đầu, “Cháu cảm giác được, nhưng nói thật, Tiểu An rất... Gian trá.”

“Sao lại nói vậy?” Kỷ Văn Hào cũng cảm thấy rất hứng thú.

Vì vậy Bùi Tử Nghị kể lại chuyện ngày đầu tiên gặp Tiểu An lợi dụng nụ cười đáng yêu, nét mặt vô tội lừa mất cây kem trong tay cậu.

Kỷ Văn Hào nghe vậy cười ha ha, lập tức quên mất những vất vả tìm người mấy ngày nay.

Bùi Tử Nghị bắt đầu dĩ nói, “Lúc ấy vì không thể mấy người lớn kia coi cháu như người xấu bắt nạt bé gái mà dạy dỗ, cháu chỉ có thể đưa kem cho cậu ấy.”

“Ha ha ha —”

Kỷ Văn Hào sờ sờ đầu Tiểu An, Tiểu An lại cười cười ngây ngô, dựa vào ngực ba ba, bé rất thật là cao hứng – ba ba đến tìm bé...

“Nhưng Tiểu An rất hiền lành, cậu ấy nguyện ý cùng cháu chia sẻ ‘kem của cháu.’” Bùi Tử Nghị nhú mày, “Cuối cùng cháu và cậu ấy cùng nhau ăn hết cây kem đó.”

“Kem kem..” Vừa nghe đến chữ quen thuộc, Tiểu An lập tức có phản ứng.

Kỷ Văn Hào vỗ vỗ lưng con gái, giọng nói dịu dàng khuyên bảo, “Ăn nhiều kem như vậy, cẩn thận tiêu chảy.”

Giờ khắc này, tất cả mọi người cười lên rồi, trước đó là bầu không khí giăng co, bây giờ cùng một ý tưởng – cùng nhau khuyên Tiểu An không nên ăn nhiều kem.

Bùi Tử Nghị không biết ánh mắt mình vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Tiểu An, mà Kỷ Văn Hào lại phát hiện điều này, anh nghĩ nghĩ, đặt con gái xuống đất.

Được xuống mặt đất Tiểu An vui vẻ chạy chạy nhảy nhảy, một chút đã đến trước mặt Bùi Tử Nghị, nói cũng kỳ quái, bé mới biết bé trai này có mấy ngày, nhưng bé lại rất thích ở cùng cậu ấy, “Nghị Nghị... Nghị Nghị...”

Bùi Tử Nghị nhìn bé, trên mặt lộ ra nụ cười rất chân thành, mặc dù cố ý giả bộ lạnh lùng, nhưng vẫn không che giấu được cảm giác vui vẻ.

“Con gái chú, mấy này này nhờ cháu rồi.”

“Chú?”

Đi lên trước sờ sờ đầu con gái, “Mấy ngày nữa chú sẽ đi đến nhà cháu đón Tiểu An về.”

“Có thể chứ?” Bùi Tử Nghị kinh ngạc hỏi, không thể tin được anh sẽ đồng ý.

Mà Tiểu An bây giờ đang vui vẻ chạy tới chạy lui, tiếng cười như chuông bạc vang lên không ngừng, quanh quẩn trong công viên – bé có ba ba, có mẹ, lại có Nghị Nghị, bé rất vui!

“Có thể, chỉ cần cháu không chê Tiểu An rắc rối, chú đồng ý để Tiểu An quen nhiều bạn.”

“Sẽ không! Sẽ không phiền toái.” Dù sao Bùi Tử Nghị vẫn là con nít, cậu cười rất vui vẻ, nhìn Tiểu An, Tiểu An cũng cười rất tươi, hai đứa con nít cứ nhìn nhau như vậy, vì chính mình tìm được bạn tốt mà vui vẻ.

“Nhưng chú xin cháu, đừng để con chú ăn quá nhiều kem, chú không muốn đón một người con gái mập về.”

“Mập mập...”

“Đúng đấy đang nói con đó!” Bùi Tử Nghị sờ sờ đầu Tiểu An.

Kỷ Văn Hào cười cười, nhớ tới người phụ nữ đang lo lắng chờ đợi ở nhà, kể tiếp hãy để anh trấn an cô đi!

Không sao rồi, tất cả đều không sao rồi.

Năm ngày nay là năm ngày thống khổ nhất trong cả đời Tạ Thi Âm!

Năm đó Tiểu An nằm viện mặc dù cô đau khổ khi nghe bác sĩ tuyên bố bệnh tình, nhưng Tiểu An vẫn ở cạnh cô, còn bây giờ cô không có Tiểu An, thậm chí con đang ở đâu cô cũng không biết!

Mấy ngày nay, cô chỉ biết dùng nước mắt rửa mặt, chuyện gì cũng không làm được, ngay cả ăn cơm cũng không được, vừa nghĩ tới con gái có thể chịu đói, vừa nghĩ đến con gái lang thang bên ngoài, khi nghe thấy tiếng sấm thì sợ hãi, thì cô liền đau lòng muốn chết.

Cô bắt đầu cầu xin, không ngừng khẩn cầu, hy vọng thần linh có thể giúp cô, giúp Tiểu An vượt qua khó khăn mà về đến nhà.

Năm ngày trôi qua, Tạ Thi Âm đã chật vật đến mức giống như người tàn tật, ăn ngủ không ngon, người nhanh chóng gầy đi.

Hôm nay cô trốn trong phòng Tiểu An xem ảnh chụp, lại không kèm chế được khóc rống, “Tiểu An... hu hu... Con đang ở đâu, mẹ rất nhớ con...”

Cô không hề lau nước mắt, mặc nó không ngừng chảy, cảm xúc đau khổ như muốn xé nát cô. Đúng lúc này Kỷ Văn Hào về đến.

Vừa mở cửa đã thấy cô dựa vào cửa sổ khóc không ngừng, lòng anh đau thắt.

Trong khoảng thời gian này, cô luôn tạo áp lực cho mình, hình như muốn ép mình sụp đổ. May mà hiện tại đã không sao rồi...

Anh đi ra phía trước, ngồi xổm xuống, ôm cô vào lòng.

Tạ Thi Âm biết là anh, bản thân càng khóc dữ dội không. “Hu hu...”

Vỗ vỗ vai cô, “Tiểu Âm, không sao đâu! Đừng khóc, đã tìm được con gái rồi.”

Tạ Thi Âm lập tức rời khỏi ngực anh, trợn tròn hai mắt nhìn, giọng điệu run rẩy hỏi, “Đang ở đâu? Đang ở đâu?”

Cô đứng lên, muốn đi tìm con, nhưng phát hiện sau lưng Kỷ Văn Hào không có ai, cô lại khóc. “Anh gạt em, anh không cần an ủi em, em muốn con... em muốn ôm con... Tiểu An...”

Kỷ Văn Hào cũng kéo cô lại, ôm chặt lấy cô, trấn an cô, hi vọng cô có thể tỉnh táo.

Anh đau lòng cho cô, một người phụ nữ gầy yếu như vậy sao nhiều năm qua có thể chịu được đau đớn với tra tấn như vậy, anh sợ cô sẽ tự bức điên mình. “Tiểu An quen bạn mới, mấy ngày nay con đều sống trong nhà bạn nam đó, hình như tình cảm của chúng rất tốt, em đừng lo lắng được không?”

Tạ Thi Âm nhìn anh, trong hốc mắt lại chứa đầy nước mắt, cô có cảm giác chỉ trong chốc lát mà cô như trên trời rơi xuống đất vậy, rất không chân thật. “Có thật không?”

“Đúng! Tiểu An cũng muốn ở đó vài ngày, anh nghĩ đây là lúc nên để Tiểu An tiếp xúc với nhiều bạn mới, em yên tâm, Tiểu An rất vui vẻ, mấy ngày nay đều không chịu chút cực khổ nào.”

Tạ Thi Âm đột nhiên cảm thấy choáng váng, cả người mềm nhũn, té ngã, Kỷ Văn Hào hét lên, vội vàng ôm lấy cô.

“Tiểu An...” Cô ngất lịm đi.

Kỷ Văn Hào ôm cô lên giường sau đó chạy ra ngoài kêu người làm gọi cho bác sĩ.

Sau khi khám xong Bác sĩ cho rằng Tạ Thi Âm bị áp lực tâm lý quá lớn, hơn nữa mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt, cơ thể mới suy yếu như vậy.

Nhìn cô đang ngủ say, hốc mắt Kỷ Văn Hào rưng rưng, nhẹ nhàng quỳ ở bên giường, nắm lấy tay cô.

Lúc này Tạ Thi Âm cũng tỉnh lại, “Tiểu An...”

“Anh...” Kỷ Văn Hào khóc vì sự bất lực của mình, “Anh sắp bị em hù chết...”

“Thực xin lỗi...”

“Anh từng nói em không cần tự tạo áp lực lớn cho mình, em thật ngốc mà.”

“Có lẽ vậy!” Tạ Thi Âm cảm thấy toàn thân không có sức lực.

Có lẽ vì cảm giác không chân thật hoặc vì nhất thời buông lỏng, cơ thể mới không căng thẳng nữa mà ngất đi.

Tiểu An không sao, gánh nặng trong lòng cũng buông xuống. Ông trời! Thật ra gánh nặng đó cả đời cô cũng không buông xuống được.

Nhìn người đàn ông này — anh rơi nước mắt, không ngừng vì cô mà cầu nguyện, không ngừng đau lòng cho cô.

Cô thừa nhận cô có thể cảm nhận được tất cả sự yêu thương của anh, cũng tin tưởng anh dùng tình yêu này giúp cô và con vượt qua cửa ải trong cuộc sống, cùng Tiểu An trải qua mọi khó khăn.

Ngay lúc này đột nhiên, Tạ Thi Âm mở miệng, “A Hào, trước đây anh hay nói câu...”

Cười cười, lau khô nước mắt của mình, “Thượng Đế đều vì một tính mạng mà viết một ca khúc, dù nhanh hoặc chậm, bi thương hay vui sướng, đều đã được định trước rồi, chúng ta chỉ có thể quyết định là cười hát hay khóc mà hát thôi.”

Tiểu Âm cũng chảy nước mắt, “Em nghĩ, Tiểu An hẳn là vừa cười vừa hát đi!”

Xoa xoa đầu cô, lại kiểm chế mình không được khóc, Kỷ Văn Hào vui vẻ, cũng rất cảm động, cuối cùng cô đã hiểu...

Tiểu An dùng nụ cười để hát, vì bé không hiểu, cho nên không quan tâm, bởi vì tất cả đều tuyệt vời cho nên bé dùng nụ cười đối mặt với tất cả.

Anh tin tưởng, Tiểu An nhất định có thể vui vẻ lớn lên.

“Em nghĩ em còn kém hơn cả Tiểu An, thật ra Tiểu An dạy em rất nhiều...”

Dùng khí, lạc quan, vui vẻ, những điều này cô đều học được từ từ trên người Tiểu An.

Kỷ Văn Hào tựa trán mình vào trán cô, “Anh cũng vậy...”

Mặc dù từ trên người Tiểu An gãy cánh, nhưng vẫn là thiên sứ đáng yêu, là ông trời phát bé xuống rèn luyện họ, trợ giúp họ lĩnh hội ngọt bùi cay đắng trong cuộc sống.

“Anh tin rằng, Tiểu An sẽ tìm được một con đường cho mình.” Giống như bé nam kia...

“Chúng ta thì sao?” Đột nhiên Tạ Thi Âm hỏi như vậy, nhìn thẳng vào anh không còn né tránh, không còn lui bước, trong ánh mắt đều là khát vọng.

Kỷ Văn Hào ngạc nhiên, “Tiểu Âm...”

Cô cầm tay anh, “Em cũng muốn cười... Hát bài hát sinh mạng này...”

Kỷ Văn Hào gật gật đầu, dùng tay còn lại lau nước mắt mình.

“A Hào, anh nguyện ý đi cùng em không?”

“Ngốc à! Đương nhiên rồi!” Đương nhiên cùng, từ sống đến chết, đến chết vẫn đi cùng, đoạn đường này họ chỉ có đối phương.

“A Hào, đừng rời xa em...”

“Sẽ không. Em ngủ đi! Ngủ một giấc thật ngon, anh ở đây, Tiểu An cũng vậy, sẽ không ai rời xa em cả.” Anh đợi được đáp án của cô rồi, đợi được sự tha thứ của cô rồi.

Đi rất lâu, bị thương thật nhiều, thậm chí có lúc không thể cứu vãn sai lầm, anh tưởng cả đời mình không có cách nào lấy được sự tha thứ của cô, nhưng cô lại tha thứ cho anh.

Kỷ Văn Hào đắp chăn cho cô, để lại một căn phòng yên tĩnh cho cô, nhưng anh sẽ ở trong phòng... Anh sẽ vĩnh viễn đợi tại nơi cô có thể thấy anh, vĩnh viễn không rời đi.

10. Chương 10

Xảo An ở lại nhà họ Bùi chơi vài ngày, cuối cùng đến khi Bùi Tử Nghi không chịu nổi thì cậu đưa người về. Mà Bùi Tử Nghi cũng cảm nhận được cô bé này tuyệt đối là một rắc rối!

Cũng không phải vì cô bé khó hầu hạ, trái lại vì cô quá dễ hầu hạ, chỉ cần cho cô ăn kem là được, bởi vậy cậu mới thấy khứng bố.

Nhìn kem chất trong tủ lạnh như cái núi, vì phải ra ngoài mua để tiếp đãi vị khách nhỏ kia.

Bùi Tử Nghị nghĩ thầm, nói không chừng vì hiếm khi Tiểu An mới rời được khỏi nhà, nên đến nhà người khác sẽ không nề tình mà ăn thật nhiều.

Cậu thực lo lắng cô sẽ bị tiêu chảy, nên dứt khoát tổng cô về nhà, đỡ phải gánh tội danh “Chỉ mời khách ăn kem, hại khách bị đau bụng”.

Xế chiều hôm nay, Bùi Tử Nghị và Kỷ Văn Hào đưa Tiểu An về nhà họ Kỷ.

Tiểu An rất vui sướng, vẫn luôn ồn ào không thôi, Bùi Tử Nghị thì lại cảm thấy rất thoải mái, trong lòng thầm nghĩ: Chuyện này nói cho chúng ta biết một điều – thỉnh thần dễ đưa thần khó.

Đi vào cánh cửa nhà họ Kỷ, Kỷ Văn Hào ôm con gái Bùi Tử Nghị đi phía sau, cứ như vậy đi qua nhà chính, lại qua một bãi cỏ xanh, đi đến ngôi nhà nhỏ.

Vừa vào cửa Kỷ Văn Hào liền đặt con xuống, mà trước mặt có một người phụ nữ xoay người ôm lấy bé, nước mắt không ngừng rơi.

“Mẹ..” Tiểu An đương nhiên nhận ra mẹ mà bé yêu nhất, vui vẻ gọi mẹ, không ngừng uốn éo trong ngực mẹ làm nũng.

Tạ Thi Âm chỉ có thể ôm chặt con, toàn thân phát run, nói không nên lời, chỉ có thể khóc.

Cuối cùng ngược lại Tiểu An phải dỗ mẹ. “Mẹ... Khóc khóc...”

Nhanh chóng lau nước mắt, “Không có... Mẹ không khóc... Tiểu An đã trở lại, mẹ rất vui... rất vui...”

Nói không khóc nhưng nước mắt cứ rơi. Trời biết trong khoảng thời gian này cô sống thế nào... Trời biết!

Đây quả thật là hình phạt nghiêm khắc nhất của trời cao đối với cô! Tuyệt đối không thể xảy ra lần nữa, cô vĩnh viễn không thể mất đi Tiểu An, cô không chịu được nỗi đau mất đi Tiểu An.

Thì ra Tiểu An quan trọng với cô như vậy... Lúc trước cô vẫn luôn nghĩ không cần Tiểu An, cô thật đáng chết, cô không dám như vậy nữa.

Kỷ Văn Hào đi lên ôm hai mẹ con vào ngực, hai người này đều là người anh yêu nhất!

Anh đã từng gây tổn thương cho hai người, nhưng anh thề, tương lai anh sẽ dùng tính mạng để bảo vệ hai người, tuyệt đối không để hai người chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Tạ Thi Âm cảm nhận được cái ôm ấm áp của anh, không khỏi nín khóc mà cười, nhìn nhìn Tiểu An. “Tiểu An, mấy ngày nay ba ba cũng rất vất vả đó! Đi tìm con ở khắp nơi.”

Tiểu An dựa vào ngực mẹ, liếc nhìn cha, ngọt ngào gọi cha, “Ba ba...”

Hốc mắt Kỷ Văn Hào rung rung, sờ sờ đầu con gái, cúi người, hôn lên má con, người một nhà dựa sát vào nhau.

Xem ra Bùi Tử Nghị hơi mất tự nhiên, thật sự là gay go, sớm biết thế thì không nên tới, người một nhà người ta đoàn viên, cậu đến làm gì chứ! Thực vớ vẩn.

Chỉ là ngay cả Bùi Tử Nghị cũng cảm nhận được tình cảm gắn bó thân thiết của ba người nhà họ Kỷ, cảm nhận được tình yêu thương của Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm dành cho con.

Thật ra... Tiểu An là đứa nhỏ hạnh phúc nhất thế giới.

Mặc dù... Hoàn toàn trái ngược với trẻ con bình thường, nhưng bé có một người cha tốt như vậy, bé có thể không buồn không lo mà lớn lên.

Huống hồ Bùi Tử Nghị hơi hâm mộ Tiểu An vì bé có thể vĩnh viễn là một bé gái đáng yêu, được tất cả mọi người yêu thương.

Lúc này Tạ Thi Âm thấy Bùi Tử Nghị, cô liền biết đứa bé này là người trông thấy con gái lạc đường ở công viên, nên đặc biệt dẫn bé về nhà chăm sóc. “Cảm ơn con, cảm ơn con đã chăm sóc Tiểu An trong khoảng thời gian qua.”

Bùi Tử Nghị có chút ngượng ngùng, “Không có... Không có!”

Mỗi ngày cho Tiểu An ăn, cũng là chăm sóc sao?

“Thời gian này nhất định Tiểu An gây ra không ít rắc rối, thật sự ngại quá.” Giọng nói chứa đầy áy náy.

“Sự thật... Không phải! Thật ra không có!” Bùi Tử Nghị cười cười, “Mọi người trong nhà cháu rất thích Tiểu An, họ đều nói Tiểu An thật sự rất đáng yêu, chỉ cần cậu ấy không ăn nhiều kem như vậy là được...” Tăng thêm một ngoại lệ.

Nhưng Tiểu An nghe thấy được trọng điểm, lập tức kéo kéo ống tay áo của mẹ, vội vàng nói, “Kem kem... Mẹ... Kem kem...”

Tạ Thi Âm vội nói, “Tiểu An, sắp đến giờ ăn bữa tối rồi, ăn xong mới ăn kem được không?”

Tiểu An vẫn lắc lắc tay mẹ, “Kem kem... Nghị Nghị, Nghị Nghị... Kem kem...”

Tạ Thi Âm khó hiểu, ngược lại Kỷ Văn Hào nghe hiểu, anh chủ động đi đến phòng bếp lấy một cây kem đưa cho Tiểu An.

“Tiểu An, kem kem.”

Tiểu An cầm lấy cây kem man mát lành lạnh, uốn éo người, Tạ Thi Âm biết bé muốn xuống, liền thả bé xuống đất.

“Tiểu An muốn làm gì?”

Tạ Thi Âm hỏi, Kỷ Văn Hào ôm cô, nhìn con gái mỉm cười, “Em xem sẽ biết.”

Tiểu An cầm kem đi đến trước mặt Bùi Tử Nghị, trước ánh mắt nghi hoặc của mọi người, đưa cây kem cho Bùi Tử Nghị. “Nghị Nghị, Nghị Nghị... kem kem...”

Bùi Tử Nghị nhìn kem lại nhìn bé, trong thấy nụ cười sáng lạn của bé, thật mê người. Ông trời! Sao cậu lại thấy tim đập rộn lên?

“Nghị Nghị, Nghị Nghị... Kem kem...”

Bùi Tử Nghị cũng đưa tay ra cầu một đầu cây kem, Tiểu An cầm đầu còn lại.

Đột nhiên cậu hiểu được, “Cậu... Muốn cho mình kem sao?”

Tiểu An nở nụ cười, trong ánh mắt lóe lên cảm xúc đã nói ra đáp án, Bùi Tử Nghị nhìn thấy vẻ mặt ấy cũng cười rộ lên.

Ông trời! Cô bé lại nguyện ý đưa kem, thứ mà cô bé xem như mạng mà cho cậu, đúng là mặt trời mọc đằng tây!

Nhưng cậu cảm thấy thật sung sướng! Khà khà –

Thật ra Bùi Tử Nghị mới vài tuổi, sao có thể hiểu được cảm giác lúc này của mình, cậu chỉ đơn giản cảm thấy vui vẻ, bởi vì Tiểu An cho cậu đồ.

Hừ một tiếng, “Mình van cậu! Cậu ăn đâu chỉ một cây kem.” Đại khái vài chục cây.

“Kem kem...”

Bùi Tử Nghị muốn nhận lấy, nhưng lại thấy Tiểu An chu miệng ra, còn tay thì cầm chặt cây kem.

Trời! Cô bé đang đùa với cậu đúng không?

Nếu không phải cha mẹ người ta ở đây cậu thật muốn chửi ầm lên. “Tiểu An, cậu cho mình kem, thì cậu.... phải buông tay ra!”

“Kem kem...” Hiển nhiên rất không nỡ, đương nhiên cũng không chịu buông tay.

Bùi Tử Nghị chỉ có thể trợn trắng mắt, thật sự sắp bất tỉnh, nói muốn cho cậu kem, trên thực tế, kem vẫn luôn nằm trên tay cô bé!

Muốn đưa cho cậu ăn sao? Này đừng tỏ ra hào phóng, không vì cô thì cậu mới không thích ăn kem. “Tiểu An, buông tay...”

“Kem kem...” Gặp lại sau, kem kem...

Kỷ Văn Hào với Tạ Thi Âm đứng ở phía sau, thấy vậy không khỏi cười ha ha, không ngờ con gái còn có một mặt như vậy.

Họ liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều xác định – Tiểu An có thể duy trì sự vui vẻ, cho dù rất nhiều chuyện bé không thể làm được, nhưng họ tin rằng, bé vẫn có thể vui vẻ lớn lên.

Mà họ làm cha mẹ, sẽ nguyện ý làm điểm tựa cho con, phần tình yêu này đối với họ không chỉ là tình thân, mà là bồi dưỡng tình cảm lại lần nữa, sinh thêm người mới, làm gia đình này trở thành một gia đình hạnh phúc chân chính.

Kỷ Văn Hào mở miệng, “Tử Nghị, ở lại ăn tối đi!”

Tay vẫn nắm lấy cây kem, gật gật đầu, “Cảm ơn.”

Tạ Thi Âm cũng nói với con gái, “Tiểu An, ăn cơm xong mới có thể ăn kem, cho nên hãy cất kem vào tủ lạnh đi!”

Nhưng Tiểu An với Bùi Tử Nghị vẫn giằng co, hai người nắm hai đầu cây kem không buông tay. Trước kia có ý tốt đưa tặng, bây giờ đã trở thành chò trơi giành kem.

“Buông tay...”

“Kem kem...”

“Muốn cho mình, thì buông tay...”

“Kem kem...”

Buông tay –

Tiểu An có một người bạn mới, chính là Bùi Tử Nghị, tiểu tử này thường đến nhà họ Kỷ chơi, dẫu Tiểu An đi khắp nơi khám phá, mỗi lần Tiểu An thấy cậu cũng rất vui.

Đối với cha mẹ họ mà nói, có thể giao con cho một người bạn mới là chuyện tốt, có thể mở ra thế giới mới cho Tiểu An, để bé nhìn những thứ bên ngoài, họ cũng rất vui.

Có lẽ vì Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm là cha mẹ, thấy ánh mắt Bùi Tử Nghị luôn nhìn con gái, họ liền phát hiện ra điều gì đó, nhưng họ cười mà không nói.

Đứa nhỏ còn nhỏ, rất nhiều chuyện cũng không xác định, không cần nói quá sớm, hãy để thời gian quyết định mọi thứ.

Trái lại hiện tại điều quan trọng nhất là hai người họ.

Qua bao nhiêu năm đi lão đảo, rồi tập tễnh đi tới, trái tim có thương tích, có khổ sở, nhưng cũng có vui vẻ, nước mắt với nụ cười đan xen, cô không thể nào dùng mấy chữ đơn giản như may mắn với bất hạnh để hình dung về cuộc sống của cô và anh.

Có lẽ là bất hạnh, bởi vì anh, cô mới sống trong đau khổ, thậm chí con gái cũng bị như vậy, không biết bao nhiêu đêm cô dụi nước mắt để xóa nỗi đau khổ và bất an trong lòng, nhưng cũng có lẽ vì may mắn, cũng vì anh, cô mới biết mình kiên cường, có thể vì con mà cắn răng chịu khổ, cũng vì anh mà cô thấy Tiểu An đáng yêu như thế.

Anh nói trời cao đều viết cho mỗi người một bài hát, có lẽ cô đã từng hát bài hát này trong đau đớn, nhưng từ giờ trở đi, cô muốn mang tâm trạng có vui sướng và nụ cười để hát bài hát này.

Ngày đó Kỷ Văn Hào nghỉ làm, anh dắt cô và Tiểu An đi dạo phố, mà tiểu tử này Bùi Tử Nghị đương nhiên cũng đi theo.

Kỷ Văn Hào nắm tay Tạ Thi Âm, Bùi Tử Nghị thì nắm tay Tiểu An, cùng nhau đi trên đường, trên mặt họ đều nở nụ cười, từng bước một tiến về phía trước.

“Chúng ta đi đâu đây?” Tạ Thi Âm nghiêng người, nhìn khuôn mặt anh tuấn luôn mỉm cười từ đầu đến giờ.

Kỷ Văn Hào nắm thật chặt tay của cô, cất bước đi về phía trước. “Chờ một chút em sẽ biết.”

Tạ Thi Âm khó hiểu, Kỷ Văn Hào không nói cô cũng đoán không ra. Nhưng vẫn nhận lệnh đi tiếp cùng anh, lúc này mới phát hiện trái tim mình đã thay đổi.

Cô đã từng rất oán hận anh, nhưng bây giờ cam tâm tình nguyện đi theo anh, muốn đi đâu cũng được.

Nói cũng kỳ quái, trong lòng cô lưu lại vết thương rất sâu, nhưng anh đã chữa vết thương đó, khiến thân thể và trái tim cô đều được phóng thích.

Quả thật gỡ chuông phải nhờ người treo chuông.

Hai đứa nhỏ sau lưng nói chuyện rất vui vẻ, nhưng nhiều khi Tiểu An nói không rõ, Bùi Tử Nghị dùng một hai câu trêu bé.

“Nghị Nghị, Nghị Nghị...”

“Gì mà Nghị Nghị? Mình tên Bùi Tử Nghị, có nghĩa là trọng đại! Nghị Nghị, Nghị Nghị...” Cực kỳ khó chịu khi tên của mình lại biến thành chuyện buồn cười như vậy.

Đây chính tên của người đẹp trai đó!

“Nghị Nghị, Nghị Nghị...”

“Được rồi! Tùy cậu!” Không biết tại sao, vẫn là cam chịu số phận để bé gọi.

“Bướm bướm...” Tiểu An thấy con bướm bay trên cao, vui vẻ nhảy lên, còn phải phiền Bùi Tử Nghị kéo bé lại, tránh việc bé chạy theo bướm rồi mất hút.

“Mình xin cậu, cậu muốn học theo bướm bướm bay đi sao?”

“Bay bay..”

“Cậu không biết bay.”

“Công công...”

“Cậu muốn mình công cậu? Cậu ăn nhiều kem như vậy, đã sớm mập ra, còn muốn mình công cậu, không có cửa đâu.”

“Ôm ôm...”

“Đừng mong...”

” Nghị Nghị, Nghị Nghị... ôm ôm...”

Trong nháy mắt mặt Bùi Tử Nghị đỏ bừng, cô gái này đang nói cái gì, cô chính là một người phụ nữ! Lại cùng đàn ông đòi ôm ôm! Mặc dù họ đều còn nhỏ, nhưng đây cũng phải tránh chứ!

Nhưng... Nhưng... Cậu cũng muốn ôm ôm cô. Chỉ là cha mẹ người ta còn ở phía trước! Cậu như vậy có lộ liễu quá không?

Đột nhiên phía trước vang lên giọng nói của Kỷ Văn Hào, “Bùi Tử Nghị, cháu không được ôm con gái của chú, cho cháu nắm tay nó đã là giới hạn lớn nhất rồi.”

Tạ Thi Âm cười cười, “A Hào...”

Người lớn ai lại nói như vậy với con nít chứ?

Mặt Bùi Tử Nghị đỏ au, nhỏ giọng thề, “Một ngày nào đó cháu sẽ ôm, cháu cho chú biết, chú cứ chờ đó cho cháu.”

“Nghị Nghị, Nghị Nghị...”

“Đi thôi!”

Xảo An nở nụ cười đáng yêu, đi bên cạnh Bùi Tử Nghị, cũng chăm chú đi sau cha mẹ.

Nghị Nghị, Nghị Nghị là bạn tốt của bé, bé rất thích Nghị Nghị, Nghị Nghị! Nhưng bé cũng rất thích ba ba và mẹ!

Năm phút sau, Kỷ Văn Hào đưa mọi người đến một sân thể dục, có rất nhiều người tụ tập ở đó, cảnh tượng rất náo nhiệt, ai cũng hô lớn –

“Hào quang – hào quang – hào quang –”

Đột nhiên Tạ Thi Âm nhìn người đàn ông bên cạnh, “A Hào...”

“A Cường gọi điện thoại cho anh, nói sẽ mở một buổi biểu diễn ở đây, anh nghĩ... mang người nhà đến đây cổ vũ cho cậu ấy!”

Tạ Thi Âm nhìn về phía sân khấu phí xa xa, quả nhiên là năm người – năm đó nhóm nhạc Hào Quang có năm thành viên, mà một người đã rút khỏi nhóm, hiện tại thì đứng ở bên cạnh cô.

Cô thấy ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào sân khấu, trong mắt có tất cả cảm giác, có tán thưởng, có vui vẻ, hình như cũng có hâm mộ.

Đột nhiên cô cảm thấy anh cũng hy sinh rất nhiều, mới có thể đi đến ngày hôm nay, thì ra mỗi người đều hy sinh thiệt nhiều...

A Cường đã trở thành giọng ca chính của nhóm “Hào quang”, mấy năm nay “Hào quang” hoạt động cả trong lẫn ngoài nước, giành được vô số giải thưởng, thậm chí biểu diễn trong những dịp quan trọng, đã trở thành thần tượng của giới trẻ.

Mà tất cả đều không thuộc về A Hào!

Lúc này A Cường kết thúc biểu diễn trên sân khấu, nói vào Microphone: “Cảm ơn mọi người đã cổ vũ, kế tiếp chúng tôi muốn biểu diễn một bài hát, tặng cho bạn thân của chúng tôi A Hào...”

Cô cả kinh, nhìn anh, chỉ thấy Kỷ Văn Hào cười cười, “Sao vậy...”

A Cường nói: “Không biết hôm nay cậu ấy có đến không, nhưng dù thế nào, chúng tôi cũng hát bài hát này, bài hát được mang tên ‘Cô gái và bảo bối nhỏ’, đây là bài hát A Hào tự sáng tác để tặng người yêu của mình và người đáng yêu nhất là con gái Tiểu An...”

“Tiểu An” Bùi Tử Nghị kêu lên, “Nhắc đến cậu đó!”

“A –”

A Cường cười cười, gảy đàn ghi-ta, tiếng nhạc vang lên, khiến tất cả mọi người ngất ngây ngất ngây –

Có cô gái, nụ cười thật đáng yêu.

Em không biết tôi luôn nhìn em

Trong giây phút, em cười với tôi.

Tim của tôi, đành phải bán đi

Cô gái, hãy cho tôi cơ hội, để tôi xem em như bảo bối mà yêu thương.

Cô gái, đừng nói bye bye quá nhanh, nếu không tôi chỉ có thể nhảy xuống biển.

Cô gái, có thể chơi đùa với tôi không, dù sao ông trời đã định em là của tôi.

Cô gái, ngoại trừ bạn gái, tôi còn hy vọng có ngày em có thể trở thành vợ của tôi.

Còn có bảo bối nhỏ của cha, nụ cười của con thật đẹp, cha rất muốn nói cho toàn thế giới biết.
Bảo bối nhỏ của cha, mặc dù hiện tại con rất mệt, nhưng có một ngày, con sẽ giương cánh bay xa.
Tiểu An là bảo bối nhỏ của cha, trong lòng cha con là tốt nhất..
Nhưng có một ngày, con sẽ bay xa, thấp thỏm chờ mong ngày đó đến, cha sẽ thấy được an ủi..
Thấp thỏm chờ mong ngày đó đến, Tiểu An sẽ trở nên đẹp nhất.
Kỷ Văn Hào nắm tay cô nở nụ cười, cũng thấy được đây là bạn bè tốt nhất trong đời anh, anh chỉ có thể chúc phúc cho họ và hơi áy náy. “Đi thôi!”
Hốc mắt Tạ Thi Âm rưng rưng, “Sao không nghe hết?”
“Không được! Phần còn lại anh sẽ hát cho em nghe.” Anh sẽ độc diễn bài hát sinh mạng của họ, độc diễn bài tình ca của họ, chỉ có cô có thể nghe, không có ai khác...

11. Chương 11

Trên đường về nhà, mặt trời đã lặn, đèn đường đã sáng nhưng Kỷ Văn Hào vẫn nắm tay Tạ Thi Âm đi phía trước, Tiểu An và Bùi Tử Nghi đi sau.

Tạ Thi Âm nhìn anh, trong lòng tràn đầy kích động, mấy ngày nay anh luôn ở bên hai mẹ con cô, chăm sóc hai mẹ con, vượt qua cơn sóng nhỏ của sinh mạng.

Có lẽ trong tương lai có thể còn nhiều cửa ải khác, nhưng cô có thể dũng cảm, đơn giản vì có anh bên cạnh. Trải qua mấy ngày này, ngược lại là cô nợ anh, nợ anh một câu trả lời, đúng hơn là lời hứa hẹn về tương lai. Thật ra cô rất muốn hỏi, tại sao anh lại chọn cô? Tại sao phải từ bỏ giấc mơ của mình? “A Hào, em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Em nói đi!”

“Tại sao anh lại rút ra khỏi ‘Hào Quang’?”

Kỷ Văn Hào cười cười!, “Không quen đi! Showbiz có rất nhiều quy tắc mà anh không chịu nổi, điều đó đã không còn đơn giản như chơi nhạc theo sở thích, anh không thể thích ứng, cho nên lựa chọn rút lui.”

“Vậy anh hối hận không?”

Gật gật đầu, “Có tiếc nuối, nhưng không hối hận.”

“Nói như thế nào?”

“Loại tiếc nuối giống như là đi qua một con đường mà không thể quay đầu lại. Thật giống như... Tiểu An cũng là tiếc nuối của anh, nhưng anh biết không thể quay đầu lại nữa, anh chỉ có thể nhìn về phía trước, anh biết nếu như anh cứ sống trong nỗi tiếc nuối ấy thì sau này anh mới thật sự hối hận.”

Mỗi lời anh nói như đâm vào lòng cô, làm cô chấn động không thôi. Cô dựa vào anh, thầm nghĩ mình thật kém cỏi.

So với anh cô rất kém, cô lại trầm luân trong nỗi tiếc nuối của mình lâu như vậy, suýt chút nữa khiến sau này phải sống trong hối hận, cô thật là khờ...

Kỷ Văn Hào cầm lấy tay cô đưa lên miệng hôn, động tác cực kỳ nhu tình, “Anh không chỉ có lỗi với em, còn có Tiểu An...”

“Đều là quá khứ rồi...” Cô đã quyết định vui vẻ mà sống, không hại mình hại người, có A Hào, có Tiểu An, cô có thể tiếp tục đi trên con đường đến tương lai.

Sau lưng đứa nhỏ lớn tiếng nói chuyện, hai người đều đáng yêu, nhất là Tiểu An, bé là mục tiêu quan trọng nhất trong cuộc sống sau này.

“Anh trai...”

“Mình không phải anh của cậu!” Bùi Tử Nghị nhanh chóng nói, cậu nào có một người em thích ăn kem như vậy, cậu đúng là xui xẻo... Không đúng! Không đúng! Cái đó phải gọi là hạnh phúc ba đời!

Kỷ Văn Hào bật cười, “Tiểu An đang hát!”

“A!”

“Anh trai...”

“Cậu... Cậu hát nội dung chính đi”

” Nghị Nghị, Nghị Nghị... anh trai...”

“Cậu không cần trêu mình được không? Mình cũng biết bài hát đó!”

“Anh trai...”

“Mình sẽ không!”

” Nghị Nghị, Nghị Nghị... anh trai...” Cô bé càng kêu lớn.

“Được rồi! Được rồi!” Cậu đang hắng một cái rồi hát, “Trước cửa nhà tôi có con sông nhỏ, đằng sau có...”

“Ha ha ha...” Tiểu An cười rất vui vẻ, suýt chút nữa té ngã.

Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm nhìn nhau cười, đột nhiên Tạ Thi Âm hỏi: “Anh có trách em không? Vì chuyện Tiểu An mà giận anh lâu như vậy?”

“Đây là hình phạt đối với anh, muốn trách thì phải trách bản thân anh.”

“Vậy nếu từ nay trở đi em tương đối coi trọng Tiểu An hơn mà thường quên mất anh thì sao?”

Sờ sờ cái cằm, thờ dãi, “Vậy anh phải tranh giành tình với Tiểu An.”

“Anh làm cha kiểu gì vậy chứ?” Tạ Thi Âm cười cười.

“Nói thật, hiện tại anh thấy con gái sẽ không quán lấy chúng ta, bởi vì con bé thích quán lấy Tiểu Nghị...” Kỷ Văn Hào nói nhỏ.

Trong ánh mắt Tạ Thi Âm hiện lên nụ cười, có lẽ cũng sẽ có ngọt bùi cay đắng, vui giận yêu ghét, chuyện xưa xen kẽ nước mắt và nụ cười, những điều này người làm mẹ như cô không thể giúp được gì, chỉ có thể để con gái mình tự cảm nhận, hát hết bài hát sinh mạng này.

Có lẽ cô lên quan tâm đến bản thân mình nhiều hơn chút, cuộc sống của cô, tình cảm của cô, bao năm qua cô đã cô đơn một mình, Tạ Thi Âm rất muốn trong khoảng thời gian này quan tâm yêu thương người đàn ông của mình, dựa vào phần tình cảm này chèo chống cô qua năm tháng sau này.

Hiện tại cô đã không còn oán hận anh, ngược lại cảm ơn anh, cảm ơn anh có mặt lúc cô khốn đốn bất lực nhất, dắt cô ra khỏi hắc ám.

Cảm ơn anh vẫn giữ tình yêu đó, bao dung hết tất cả oán hận, có bất mãn và đau thương của cô, giải trừ nỗi đau khổ và tâm trạng bị đè nén của cô, để cô được thanh thản.

Thì ra bỏ qua mặt trái của cảm xúc cô cũng có thể dùng góc độ chính diện nhìn mọi thứ trên thế giới, cô không muốn mình chìm đắm trong quá khứ, mà muốn cùng anh hướng về tương lai.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Tạ Thi Âm nhìn anh, đột nhiên gỡ sợi dây chuyền trên cổ ra, sợi dây màu bạc nhìn có vẻ đã rất cũ, sợi dây chuyền lúc trước rỗ mọt, phía trên sợi dây có có vết lõm lõm, chỉ là mặt dây chuyền là một chìa khóa, vẫn nguyên vẹn như lúc đầu.

Kỷ Văn Hào nhìn cái chìa khóa, lúc đầu không hiểu gì, sau đó trong đầu lại nhanh chóng hiện lên một số hình ảnh, anh nhớ cái chìa khóa này ——

Không phải là...

“Tiểu Âm...” Anh thở hổn hển, không kìm nén được sự khẩn trương.

Tạ Thi Âm cười cười, kéo tay anh, đặt chìa khóa vào lòng bàn tay anh. “Mở rương ra đi!”

Trong rương cất giấu rất nhiều cảm xúc và tâm tình của cô, mở cái rương ra là cho họ một cơ hội.

Hốc mắt Kỷ Văn Hào ẩm ướt, nắm chặt cái chìa khóa, ôm chặt cô vào lòng, anh biết cô đã tiếp nhận anh.

Cô không vứt cái rương, giống như không vứt đoạn ký ức của hai người.

“Tiểu Âm, anh yêu em.”

“Em cũng... yêu anh.”

Sau lưng Tiểu An thấy cha mẹ ôm nhau, vui mừng kêu to, “Ba ba... Mẹ... ôm ôm...”

Bùi Tử Nghị cười kéo bé lại, “Minh xin cậu, không cần làm kỳ đà cản mũi được không?”

“Ôm ôm...”

Tối rồi, về nhà thôi...

12. Chương 12: Kết Thúc

Rất muốn mở cái rương này ra, mở ra đoạn ký ức của họ nhiều năm về trước, nhưng lại như người mắc bệnh “gần rương”! Kỷ Văn Hào ngồi ở trước bàn sách, nhìn cái rương nhỏ trên bàn.

Nó vẫn giống y như cũ, nhưng nội dung bên trong? Nội dung có giống nhiều năm trước không? Bởi vì anh biết anh không giống như trước đây.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, ngay cả Tiểu Âm cũng không giống trước, không ai có thể may mắn, giống như những năm tháng còn trẻ tuổi.

Nhìn cánh cửa, khó trách Tiểu Âm không mở rương cùng anh, cô nói tối nay Bùi Tử Nghị muốn ở lại, cô muốn đi dỗ hai đứa trẻ ngủ.

Phải đến một mức độ nào đó cô mới trốn.

Kỷ Văn Hào hít sâu một hơi, cầm lấy chìa khóa mà Tạ Thi Âm đưa cho anh, chính anh cũng muốn giữ lại một cái chìa khóa. Chỉ là anh cô cùng anh mở cái rương này ra.

Điều này đồng nghĩa với việc cô cho phép anh mở ra ký ức của mình, đây là ý nghĩa quan trọng, anh mang tâm trạng thấp thỏm mở cái rương ra...

Nắp rương vừa bung ra Kỷ Văn Hào khiếp sợ không thôi, bên trong không trống rỗng như anh tưởng tượng, bên trong chất đầy những tờ giấy nhỏ, có từ chỉ chút chữ, có từ chỉ có vài dòng.

Điều giống nhau duy nhất là đây toàn là chữ của Tạ Thi Âm, đây có thể coi như nhật ký mấy năm nay của cô.

Đột nhiên hốc mắt Kỷ Văn Hào ửng hồng, thì ra cô không vứt cái rương này, những năm tháng đau khổ nhất, cô vẫn ôm thoe cái rương ôm theo trí nhớ mà sống.

Dưới cùng vẫn là bản nhạc năm đó anh bỏ vào, nhưng điều này đã không còn quan trọng, từ trước đến giờ anh không cảm thấy mình hy sinh, ngược lại rất may mắn vì mình đã lựa chọn như vậy.

Mấy tờ giấy của anh ghi đã mất vài tờ, đa số là cô viết, nhưng chỉ cần liếc mắt anh cũng nhận ra tờ đầu tiên anh viết vào năm đó, cũng là tờ đầu tiên của bộ sưu tập tâm trạng.

Tôi thật sự vô cùng yêu Tạ Thi Âm, hi vọng cô ấy có thể hiểu, đừng suy nghĩ lung tung, mặc kệ xảy ra chuyện gì, tôi cũng không buông tay cô ấy.

May mắn, cuối cùng anh cũng không từ bỏ tình cảm của họ...

Còn đây, đa số là giấy cô viết ——

A Hào muốn nổi tiếng, muốn ca hát, mình nên chúc anh ấy thành công, nhưng mình sợ, ahhh! Chẳng mình và anh ấy đã sai lầm.

Mình mang thai, hình như A Hào không vui, cũng khó trách, mình làm liên lụy đến anh ấy, nhưng mà... Chẳng lẽ anh ấy không vui chút nào sao? Chỉ một chút thôi?

Mình giống như đang ngồi tù...

Mình không muốn chờ đợi ở nhà họ Kỷ, nơi này thật khủng khiếp, mỗi người đều mắng mình, mình có lỗi gì? Mình không phải vì tiền, vì địa vị mà ở chung với A Hào, đừng mắng mình nữa được không... Mình không được khóc, nếu không sau này bảo bối trong bụng sẽ thành mít ướt. Ai! Đứa bé là chỗ dựa duy nhất của mình.

Hôm nay mình bị mắng, là mẹ hai của A Hào, bà nói mình nhất định phải sinh con trai, nếu không đừng mong lấy được gì. Mình không hiểu, mình muốn lấy gì chứ? Tình yêu của A Hào sao? Hiện tại anh ấy còn yêu mình không? Mình cũng không biết nữa. Nếu như anh ấy không yêu mình, vậy mình nên làm gì bây giờ?

A Hào, tại sao anh không đến thăm em... Em rất thống khổ, em rất sợ hãi, A Hào...

Mình bắt đầu đau bụng rồi, có thể sắp sinh, A Hào, sao anh còn chưa đến...

Mình sinh con gái, rất đáng yêu, lông mi nho nhỏ, cặp mắt nho nhỏ, bàn tay nắm thật chặt, ông trời! Hình như tâm trạng của mình chuyển biến tốt. A Hào... có vẻ không cũng không quan trọng...

A Hào, cuối cùng anh muốn để em ở đây bao lâu? Rốt cuộc mình phải đợi bao lâu? Mình sắp không chịu nổi rồi...

Hình như con hơi lạ..

Con...

Làm sao bây giờ? Con phát sốt, bác sĩ từ nay về sau con bị tiểu năng trí tuệ... Đều tại mình, con sốt cũng không phát hiện ra, là mẹ không chăm sóc con tốt, mỗi ngày đều nghĩ đến cái người không quay về kia, mẹ có lỗi với con...

A Hào, anh đã về nhưng một chút ý nghĩa cũng không có! Em rất muốn nói cho anh biết tình trạng của con, thật muốn là khóc to như em, nhưng em không nói được. Em không thể tha thứ cho anh, tuyệt đối không tha thứ cho anh...

Tiểu An một tuổi rồi, vẫn không nhìn ra điểm khác lạ, mình rất sợ... mình muốn nói với ai đó...

Hôm nay mình ôm con vào nôi, muốn vứt bỏ con, mình đặt Tiểu An nằm trên mặt đất, xoay người rồi đi, nhưng mình không làm được, mình ở nơi gần đó đợi suốt một giờ, nhưng không có người xuất hiện, Tiểu An thì nằm trên mặt đất, yên lặng không kêu không khóc, thậm chí còn cười... Mình không có cách nào bỏ Tiểu An, mình lại ôm con về... Mình là một người mẹ xấu xa...

Hôm nay, mình muốn mang theo Tiểu An rời khỏi thế giới này, là mình không chăm sóc tốt cho Tiểu An, hại Tiểu An trở thành như vậy, mình phải cùng con bé...

Mình không thành công... sao mình lại vô dụng như vậy, ngay cả chết cũng không xong... Tiểu An, bé gọi mình là mẹ rồi... cục cưng của mình... Tiểu An...

Mình quyết định, mình sẽ dùng cả đời để chăm sóc Tiểu An, mình yêu bé, đến chết mới thôi, mình cũng không để bất kỳ ai ức hiếp Tiểu An, tuyệt đối sẽ không! Có ba hay không, không quan trọng...

A Hào... Biết tình huống Tiểu An rồi, anh ấy cũng, nhưng mà khóc có làm được cái gì? Mình đã khóc rất nhiều năm, Tiểu An cũng không khỏi bệnh..

A Hào ép mình đưa con đến gặp bác sĩ, đưa con đến trung tâm nuôi dạy, nói thực ra, Tiểu An tiến bộ cực kỳ nhanh, so với tưởng tượng của mình bé dũng cảm hơn nhiều...

Bọn mình dọn nhà, đến nơi kinh khủng nhất - nhà họ Kỷ- mình lại quay về đó! Tiểu An ở đây rất vui vẻ, một khi đã như vậy mình nên nhẫn nại một chút, dù sao hiện tại mình không hề quan tâm đến bất kỳ điều gì, cũng không còn sợ nữa.

Tiểu An mất tích, ông trời! Cầu xin ông cho Tiểu An bình an trở về, con cầu xin ông, Tiểu An nhỏ như vậy, yếu ớt như vậy, bé không làm sai điều gì, bé không thể chịu nổi bất kỳ thương tổn nào, con cầu xin ông, để Tiểu An bình an trở về...

Tìm được Tiểu An rồi, cảm ơn ông trời, mình cũng muốn cảm ơn A Hào, mấy ngày nay, anh phải chịu áp lực rất lớn, nhưng vẫn toàn tâm toàn ý chăm sóc mình. Mình... Không oán anh ấy, cũng không có gì để oán anh ấy.

Tiểu An dạy mình rất nhiều, đứa nhỏ nhỏ như vậy nhưng vẫn mang theo nụ cười vượt qua mọi cửa ải khó khăn...

A Hào, chúng ta thì sao...

Chúng ta còn có cơ hội hay không?

Xem đến đây, Kỷ Văn Hào không kiềm chế được chảy nước mắt, nhiều tờ giấy như vậy, anh xem không hết, cũng giống như nước mắt chảy không ngừng.

Những năm này, cô đều đau khổ như vậy, thỉnh thoảng cô sẽ trách anh, nhưng đó cũng là thỉnh thoảng, nhiều khi cô vẫn bức mình đến sắp điên.

Lúc này, Tạ Thi Âm mở cửa phòng nhìn thấy anh, đương nhiên cũng trông thấy cái rương đã mở cùng với đồng giấy trên bàn.

Tâm sự bị vạch trần, nhưng cô lại thấy thoải mái, giống như vốn nên như thế.

Kỷ Văn Hào ngẩng đầu nhìn thấy cô, anh đứng lên, còn cô thì đi về phía anh, hai người đều rất chủ động, ôm lấy nhau.

"Thực xin lỗi, những năm này, thực xin lỗi..."

Hốc mắt lại ẩm ướt, cô cảm thấy tâm trạng thật nhẹ nhõm, đơn giản là vì vòng tay ấm áp này.

Anh lại một lần nữa làm cô rung động.

Tạ Thi Âm ngồi xuống, tùy tiện tìm một tờ giấy, viết lên ——

Anh ấy thiếu mình một hôn lễ, từ bao giờ anh ấy mới muốn kết hôn với mình?

Kỷ Văn Hào nở nụ cười, cũng lấy một tờ giấy, viết ra lời trong lòng anh ——

Từ giờ khắc này, hãy để tôi và Tiểu Âm nắm tay Tiểu An, cùng đi đến hết cuộc đời!

Hai người bèn nhìn nhau cười, vẫn nắm lấy tay nhau, quý trọng đoạn tình cảm này một lần nữa, có lẽ họ đều đã từng đã từng muốn buông tay, nhưng may mắn đây chẳng qua là ý niệm trong đầu.

Quan trọng là Tiểu An, Tiểu An chính là quý nhân trong cuộc đời họ, họ nhất định cùng Tiểu An phá tan cửa ải khó khăn của sinh mạng, và trân trọng tình cảm.

"Anh yêu em, Tiểu Âm, làm vợ anh nhé..."

Gật gật đầu, dựa vào ngực anh, "Em cũng yêu anh..."

Nhưng vào lúc này đột nhiên ngoài trời mưa to, tiếng sấm ầm ầm vang lên, nhưng không có cắt đứt không khí ầm áp này.

Nhưng ngay lúc này Kỷ Văn Hào và Tạ Thi Âm giống như nhớ ra gì đó, họ liếc nhìn nhau, hai người lập tức chạy đến phòng Tiểu An.

Vừa mở cửa, lập tức trông thấy hình ảnh mắc cười ——

Tối nay Bùi Tử Nghị ở lại, Tiểu An và “Nghị Nghị” ngủ cùng nhau.

Kết quả tiếng sấm vừa vang lên, một người vốn nhát gan như Tiểu An, với thêm một người là gan cũng nhỏ nhưng giả bộ người can đảm - Bùi Tử Nghị - cũng không biết là ai nên an ủi ai.

Chỉ thấy Tiểu An chui vào trong chăn Bùi Tử Nghị, trong miệng nói, “Ông sấm...Ừng ùng...”

Bùi Tử Nghị tức đến phát điên, nhìn thấy tia chớp lóe sáng ngoài cửa sổ, ngay sau đó là tiếng sấm đình tai nhức óc, cậu sợ tới mức ngay cả nước miếng cũng quên nuốt. “Kỷ Xảo An, cậu trả lại chăn cho mình, chính cậu cũng có mà! Sao lại lấy chăn của mình... Trả lại cho mình...”

“Ông sấm...”

“Mình... Mình không có chỗ trốn!”

“Ông sấm... Òng ——”

“Kỷ Xảo An ——”

Đứng ở ngưỡng cửa hai người nở nụ cười, dựa vào nhau, nhìn thấy hình ảnh ầm áp này, tối nay có lẽ tiếng sấm vang lên, nhưng ngày mai nhất định là trời quang mây đẹp.

Ngày mưa qua đi, nhất định là trời quang mây đẹp...

Hết trọn bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ca-lang-man-bi-thuong>